

crime scene 13

Edgar Wallace

Cei Patru Justițieri

DREPTATE FĂRĂ LEGE

„Cuvintele sunt de prisos. Acesta este romanul care l-a făcut celebru pe Edgar Wallace.”

Dreptate fără lege

Edgar Wallace
Dreptate fără lege

Copyright © Edgar Wallace

Copyright © CRIME SCENE PUBLISHING 2009 pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PUBLISHING

Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@crime-scene.ro
tel/fax.: +40 21 242 73 77
www.crime-scene.ro

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor - coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WALLACE, EDGAR

Dreptate fără lege / Ștefania Țârcomnicu - București:

Crime Scene Publishing 2009

ISBN 978-973-733-350-6

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION și ALEX NICHIFOR

Tehnoredactor: IONUȚ TUDORACHE

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Edgar Wallace

Dreptate fără lege

Traducere din limba engleză
Ștefania Țârcomnicu

crime scene

Edgar Wallace (1 aprilie 1875, Greenwich, Londra - 10 februarie 1932, Hollywood, California) a fost un scriitor englez de thrillere (romane criminalistice), regizor și jurnalist.

Edgar Wallace – este un pseudonim, numele său adevărat fiind „Richard Horatio Edgar“ – a fost fiul nelegitim al unei perechi de artiști, fiind adoptat de un comerciant de pește din Londra.

Wallace, care crește într-o stare de sărăcie, nu reușește să termine școala. Cu toate acestea ajunge să relateze știrile în presă despre „Războiul Bur“ (1899-1902), din Africa de Sud. La întoarcerea în țară lucrează ca jurnalist și corespondent special de presă.

În anul 1905 apare în editura lui proprie thrillerul „Cei patru incoruptibili“ care a fost un roman de succes, însă pentru scriitor a fost un dezastru financiar. Numai prin intervenția lordului Harmworth de la ediția ziarului englez „Daily Mail“ se salvează Wallace de la o sărăcie lucie. Este de asemenea cunoscută activitatea sa jurnalistică și romanele lui despre Africa, publicate în 1911 sub titlul „Nisipurile curenului“.

Cel mai renumit thriller al său este „Vrăjitorul“, fiind transpus și într-o piesă de teatru, iar romanul său „Trișorul“ (The Squeaker) (1930) a fost ecranizat sub regie proprie. Romanele lui Wallace ajung să fie traduse în 44 de limbi încă din anii 1940.

În anul 1999 arhivele filmelor criminalistice germane acordă operelor lui Wallace premiul „Edgar Allan Poe“.

PROLOG

Meseria lui Thery

Dacă traversezi Plaza del Mina, o iei în jos pe străduța îngustă, unde, de la zece la patru atârână leneș steagul consulatului american, treci de piațeta spre care dă Hotel de la France, ocolești Biserica Maicii Domnului și mergi pe promenada curată și strâmtă care e strada principală din Cadiz, ajungi la Cafeneaua Națiunilor.

La ora cinci sunt puțini clienți în salonul larg cu coloane și, de obicei, mesele mici, rotunde, așezate pe trotuarul din fața ușii sunt goale.

Spre sfârșitul verii (în anul foametei) patru bărbați stăteau la o masă și discutau afaceri.

Unul dintre ei era Leon Gonsalez, un altul, Poiccart, un al treilea, greu de trecut cu vederea era George Manfred iar un anume Thery, zis și Saimont era cel de-al patrulea. Dintre cei patru, doar Thery nu are nevoie de nicio prezentare pentru studentul la istorie contemporană. Îi poți găsi dosarul la Biroul de Afaceri Interne. E înregistrat ca Thery, alias Saimont.

Dacă ești curios din fire și ai aprobarea necesară, îi poți cerceta poza făcută în optsprezece poziții diferite – cu brațele încrucișate pe pieptul său lat, din față, nebărbierit de trei zile, din profil, cu... dar de ce să le enumerăm pe toate optsprezece?

Sunt și poze cu urechile lui – niște urechi urâte, ca de liliac – precum și povestea vieții lui istorisită pe larg.

Signor Paolo Mantegazza, directorul muzeului național de antropologie din Florența, i-a făcut lui Thery onoarea de a-l include în minunata lui carte (vezi capitolul „Valoarea intelectuală a unui chip”); de aceea le spun tuturor studenților la criminologie și fizionomie că Thery nu are nevoie de nicio prezentare.

Acest bărbat stătea neliniștit la o măsuță, își ciupea obraji grași, își aranja sprâncenele răvășite, își pipăia cicatricea albă de pe bărbia nerasă, făcând toate acele gesturi pe care le făceau cei aflați mai jos pe scara socială atunci când se pomeneau la egalitate cu cei mai răsăriți decât ei.

Deși Gonsalez, cu ochii lui de un albastru deschis și mâinile fără astâmpăr și Poiccart, greu, saturnian și suspicios iar George Manfred, cu barba lui grizonată și monoclu, erau mai puțin faimoși în lumea rău-făcătorilor, fiecare dintre ei era un bărbat de seamă, după cum veți vedea.

Manfred puse deoparte *Heraldo di Madrid*, își scoase monoclul, îl șterse cu o batistă imaculată și râse pe-nfundate.

- Rușii ăștia sunt nostimi, comentă el.
- Poiccart se încruntă și se întinse după ziar.
- Cine mai e de data asta?
- Guvernatorul unei provincii din sud.
- Asasinat?

Manfred zâmbi plin de dispreț pe sub mustață.

– Ptiu! Să omori oamenii cu bombe! Da, da. N-ar fi prima oară – dar e atât de lipsit de tact, atât de primitiv, de parcă ai dărâma un zid care, prăbușindu-se, ar omorî printre alții și pe dușmanul tău.

Poiccart citea încet și fără grabă telegrama, după cum îi era felul.

– Prințul a fost grav rănit și posibilul criminal și-a pierdut o mână, citi el și își țuguie buzele dezaprobator. Mâinile lui Gonsalez, niciodată liniștite, se încleștau nervos, ceea ce era felul lui Leon de a arăta că era agitat.

– Amicul nostru – Manfred făcu semn cu capul în direcția lui Gonsalez și râse – amicul nostru are conștiință și...

– Doar o dată, îl întrerupse repede Leon și fără voia mea; îți amintești, Manfred? Îți amintești, Poiccart? Nu i se adresa și lui Thery. Nu am fost de acord. Vă amintiți? Părea nerăbdător să se disculpe de o vină pe care nu i-o aduse nimeni. Era o nimica toată și eu eram în Madrid, continuă el fără să răsufle. Au venit la mine niște bărbați dintr-o fabrică din Barcelona. Mi-au spus ce aveau de gând să facă și am fost îngrozit de ignoranța lor față de legile chimiei. Am scris ingredientele și cantitățile și i-am implorat, aproape în genunchi, să folosească altă metodă. Copiii mei, le-am zis, vă jucați cu ceva cu care până și chimiștii se tem să lucreze. Dacă proprietarul fabricii este un om rău, omorâți-l, împușcați-l, așteptați-l după cină când e ghiftuit și lent și înmânați-i o petiție cu mâna dreaptă iar cu stânga ... așa. Leon își răsuci pumnul și lovi înainte și înapoi în direcția unui inamic invizibil. Dar nu au vrut să asculte nimic din ce le-am spus.

Manfred agită paharul cu lichid cremos de lângă cotul său și dădu din cap cu o sclipire de amuzament în ochii lui albaștri.

– Îmi amintesc că mai mulți oameni au murit și martorul principal la procesul intentat expertului în explozibili, era chiar bărbatul căruia îi fusese adresată bomba.

Thery își dresе glasul ca să vorbească și cei trei se uitară la el plini de curiositate. Se simțea ranchiuna în vocea lui.

– Nu pretind să fiu un bărbat așa de seamă ca dumneavoastră, *señors*. În mare parte din timp nici nu înțeleg despre ce vorbiți – guverne și regi și constituții și cauze. Dacă un om mă rănește, îi sparg capul – ezită – nu știu cum să spun... mă refer la faptul că... voi omorâți oameni fără să îi urâți, oameni care nu v-au făcut niciun rău. Nu e felul meu.

Ezită din nou, încercă să își adune gândurile, se uită fix spre mijlocul drumului, clătină din cap și se cufundă iar în tăcere.

Ceilalți se uitară la el, apoi unul la celălalt și fiecare zâmbi. Manfred scoase din buzunar o cutie voluminoasă, extrase o țigară prost împăturită, o rulă din nou cu pricepere și scăpără un chibrit de talpa pantofului.

– Felul tău dragă Thery, pufăi el, e felul unui prost. Tu omori ca să tragi foloase; noi omorâm ca să facem dreptate, ceea ce ne scoate din gloata ucigașilor profesioniști. Când vedem un om care își asuprește pe nedrept confrății, când vedem un lucru rău făcut împotriva bunului Dumnezeu – Thery își făcu cruce – și împotriva oamenilor și, știind că după legile omului, acest răufăcător o să scape nepedepsit, îl pedepsim noi.

– Ascultă, îl întrerupse taciturnul Poiccart, a fost odată acolo o fată tânără și frumoasă – făcu semn cu mâna spre nord, cu un gest sigur – și un preot – un preot, înțelegi – iar părinții se făceau că nu-și dau seama, pentru că se întâmpla adesea... dar fata era scârbită și rușinată și nu a vrut să o mai facă o dată, așa că a prins-o și a închis-o într-o casă și, după ce trecu de prima tinerețe, i-a dat drumul și am găsit-o eu. Nu simțeam nimic pentru ea, dar i-am zis:

– Asta e o nedreptate pe care legea nu o poate îndrepta cum se cuvine.

Așa că într-o noapte m-am dus la preot, cu pălăria pe ochi și i-am spus că vreau să vină la un călător pe moarte. Nu ar fi vrut să vină, dar i-am zis că muribundul era bogat și era o persoană de seamă. A încălecat pe calul pe care îl adusesem eu și am mers până la o căsuță, la munte... Am încuiat ușa și el s-a întors – așa! Era prins în capcană și știa asta.

– Ce ai de gând să faci? a întrebat el înspăimântat.

– O să te omor *señor*, am spus eu și el m-a crezut. I-am spus povestea fetei... a țipat când m-am apropiat de el, dar ar fi putut la fel de bine să-și păstreze răsuflarea.

– Lasă-mă să văd un preot, m-a rugat el.

Iar eu i-am dat o oglindă.

Poiccart se opri pentru a sorbi din cafea.

– L-au găsit pe drum a doua zi, fără vreo urmă care să arate cum fusese ucis, spuse el simplu.

– Cum? se aplecă Thery curios, dar Poiccart se mulțumi să râzjească și nu răspunse.

Thery se încruntă și îi privi plin de suspiciune pe ceilalți.

– Guvernul, și sunt bărbați de care guvernul nu a auzit niciodată. Vă amintiți de unul pe nume Garcia, Manuel Garcia, conducător al mișcării carliste. E în Anglia – este singura țară în care e în siguranță. Conduce din Anglia mișcările de aici, cele importante. Știți despre ce vorbesc?

Thery încuviință din cap.

– Anul acesta, ca și anul trecut, a fost foamete. Oamenii mor pe la ușile bisericilor, zac, lihniți de foame în piețele publice; au privit cum un guvern corupt a urmat unul după altul, au văzut milioane dispărând din avutul public în buzunarele politicianilor. Anul ăsta

se va întâmpla ceva; vechiul regim trebuie să dispară. Guvernul e conștient de asta; știe de unde vine pericolul, știe că salvarea poate veni doar dacă Garcia ajunge în mâinile lor înainte ca organizarea revoltei să fie isprăvită. Dar Garcia este pentru moment în siguranță și o să fie mereu în siguranță dacă un membru din guvernul englez nu o să aprobe o lege. Când o să se întâmple asta, Garcia e ca și mort. Trebuie să ne ajuți să împiedicăm aprobarea legii; de-asta te-am chemat aici.

Thery păru nedumerit.

– Dar cum? se bâlbâi el.

Manfred scoase o hârtie din buzunar și i-o întinse lui Thery.

– Asta cred că este, vorbi el fără grabă, o copie fidelă a descrierii tale de la poliție. Thery încuviință din cap. Manfred se aplecă și arătă cu degetul un cuvânt de la mijlocul paginii. Cu asta te ocupi? întrebă el.

Thery păru nedumerit.

– Da, răspunse el.

– Chiar știi cu ce se mănâncă meseria asta? întrebă Manfred sincer și ceilalți doi bărbați se aplecară înainte ca să audă răspunsul.

– Știu, răspunse Thery încet, tot ce e de știut; dacă nu ar fi fost o greșeală, aș fi câștigat o mulțime de bani.

Manfred răsuflă ușurat și dădu din cap spre cei doi prieteni ai săi.

– Atunci, spuse el vioi, ministrul englez e ca și mort.

CAPITOLUL 1

Un articol din ziar

Pe 19 august— un paragraf minuscul apăru în colțul unei pagini lipsite de importanță în cel mai de încredere ziar din Londra despre ministrul de externe care fusese deranjat de niște scrisori de amenințare și era gata să plătească o recompensă de 50 £ oricui ar putea furniza informații care ar putea ajuta la prinderea și pedepsirea persoanei sau persoanelor vinovate. Dar cei câțiva oameni care au citit cel mai serios ziar din Londra s-au gândit plictisiți, așa cum e felul lor la Athenaeum Club, că era ciudat ca un ministru să fie deranjat vreodată de ceva; și mai ciudat era că a putut să îi treacă prin cap să ofere o recompensă ca să pună capăt acestei enervări.

Jurnaliști de la ziare mai puțin serioase dar cu tiraj mai mare, pe când citeau plictisiți coloanele monotone ale ziarului *Old Sobriety* au devenit imediat interesați.

— Alo, ce-i cu asta? întrebă Smiles de la *Comet* și tăie articolul cu o foarfecă imensă, îl lipi pe o coală albă și scrisese deasupra lui: Cine îi trimite scrisori lui Sir Philip?

Apoi se gândit — pentru că ziarul *Comet* e de opoziție — la un paragraf introductiv care să sugereze plin de haz că scrisorile erau de la un alegător inteligent care se săturase de șovăiala guvernului.

Redactorul de știri de la *Evening World* – un gentleman cu părul alb, de felul lui mai chibzuit – citi paragraful de două ori, îl decupă cu grijă, îl citi din nou, îl puse sub un presapapier și uită imediat de el. Redactorul de știri de la *Megaphone*, un ziar chiar foarte deștept, tăie paragraful în timp ce îl citea, sună clopoțelul, chemă un reporter, care veni cu sufletul la gură și îi dădu câteva directive pe un ton răspicat.

– Du-te la Portland Palace, încearcă să îl vezi pe Sir Philip Ramon, verifică povestea din acel paragraf – de ce este amenințat, cu ce e amenințat; fă rost de copia uneia dintre scrisori dacă poți. Dacă nu poți să îl vezi pe Ramon, găsește-l pe secretar.

Și reporterul ascultător plecă.

Se întoarse după o oră într-o agitație neobișnuită pentru un reporter care are o știre senzațională. Redactorul de știri raportă pe un ton monoton șefului de redacție și acest bărbat important spuse:

– Asta e foarte bine, chiar foarte bine.

Ceea ce era o laudă dintre cele mai mari.

Ce era „chiar foarte bine“ la povestea reporterului poate fi înțeles din jumătatea de coloană care apăru în *Megaphone* ziua următoare:

Ministru în pericol

Ministrul de externe amenințat cu moartea

Cei patru justițieri

Plănuiesc să împiedice Legea de Extrădare a Străinilor – Dezvăluiri extraordinare

Un număr considerabil de comentarii au fost iscate de apariția următorului articol în *National Journal* de ieri:

Secretarul de stat pe probleme externe (Sir Philip Ramon) a fost în ultimele săptămâni ținta

unor scrisori de amenințare, toate, se pare, din aceeași sursă și scrise de aceeași persoană. Aceste scrisori sunt redactate de asemenea manieră încât nu pot fi ignorate de Secretarul De Stat pe Probleme Externe al Majestății sale, care oferă în consecință o recompensă de 50 £ oricărei persoane, cu excepția adevăratului expeditor, care va oferi informațiile necesare prinderii și condamnării autorului anonim al acestor scrisori.

Atât de neobișnuit era un astfel de anunț, mai ales că astfel de scrisori anonime de amenințare se găsesc zilnic în cutiuțele poștale ale fiecărui politician și diplomat încât *Daily Megaphone* a început imediat cercetări pentru a determina cauza acestei ciudate abateri.

Un reprezentant al ziarului a sunat la rezidența lui Sir Philip Ramon, care foarte amabil, a fost de acord să îl primească. „E o măsură destul de neobișnuită, spuse secretarul de stat, ca răspuns la întrebările reprezentantului nostru, dar a fost luată cu acordul tuturor colegilor mei de cabinet. Avem motive să credem că se află ceva în spatele acestor amenințări și chiar aş spune că poliția se ocupă de această problemă de câteva săptămâni.”

„Iată una dintre scrisori” și Sir Philip scoase o foaie de hârtie străină din mapa sa și a fost foarte amabil să îl lase pe reprezentatul nostru să facă o copie. Era nedatată și trecând peste faptul că scrisul era de genul acela cu înflorituri, foarte feminin, caracteristic rasei latine, era scrisă într-o engleză foarte bună. Zicea așa:

Exceelență,

Legea pe care sunteți pe punctul de a o aproba nu este dreaptă... Este formulată de așa manieră

încât să unui Guvern corupt și răzbunător niște oameni care și-au găsit azil politic în Anglia, departe de persecuțiile despoților și tiranilor. Știm că în Anglia părerile sunt împărțite cu privire la meritele proiectului dumneavoastră de lege și că doar de dumneavoastră depinde aprobarea legii. De aceea ne întristează să vă prevenim că dacă guvernul dumneavoastră nu retrace legea, va fi absolut necesar să vă înlăturăm și nu doar pe dumneavoastră, ci pe oricare persoană care vrea să promulge o lege nedreaptă.

(Semnat) *Cei patru justițieri*

„Legea la care se referă“, continuă Sir Philip, „este bine înțeles Legea de Expatriere a Străinilor, care, dacă nu ar fi fost tactica opoziției, ar fi fost aprobată fără probleme în ultima sesiune.“

Sir Philip explică în continuare că legea pune în pericol succesiunea la tronul Spaniei.

„E necesar ca nici Anglia și nicio altă țară să nu adăpostească propagandiști care, de la adăpostul acestor maluri, să arunce Europa în aer. Legi similare sau proclamații au fost aprobate în toate țările din Europa. De fapt, toate aceste legi există deja și fusese aranjat ca ele să intre în vigoare simultan cu legea noastră, în sesiunea trecută.“

„De ce dăm importanță acestor scrisori?“ a întrebat reporterul *Daily Megaphone*.

„Pentru că suntem asigurați, atât de poliția noastră cât și de cea de pe continent că autorii sunt niște bărbați care vorbesc foarte serios. *Cei patru Justițieri*, cum semnează ei, sunt cunoscuți în aproape toate țările de pe glob. Cine sunt cei patru am vrea și noi foarte mult să știm. Pe bună dreptate sau nu, ei consideră că justiția

de aici nu e corespunzătoare și și-au pus în gând să corecteze legea. Ei sunt cei care l-au asasinat pe generalul Trelovitch, conducătorul regicidului din Serbia, l-au spânzurat pe Conrad, organizatorul armatei franceze în Piața Concorde – cu o sută de polițiști la o aruncătură de băț. L-au împușcat pe Hermon le Blois, poetul filozof, în biroul său, pentru că a corupt tinerii din lumea întreagă cu doctrinele lui.“

Apoi, secretarul de externe a înmănat reprezentantului nostru o listă de infracțiuni comise de acest cvartet nemaipomenit. Cititorii noștri își vor aminti circumstanțele fiecărei infracțiuni și e de menționat că până astăzi – atât de bine a ținut poliția secretul *Celor Patru Justițieri* – nicio infracțiune nu a fost pusă în legătură cu o alta. Și cu siguranță niciuna dintre circumstanțe, dacă ar fi fost făcută publică, nu ar fi dezvăluit existența acestei bande al cărui nume a fost făcut public astăzi.

Daily Megaphone are posibilitatea de a publica o listă completă de șaisprezece crime comise de cei patru bărbați.

„Acum doi ani, după ce le Blois a fost împușcat, din cauza unei hibe în planul lor perfect unul dintre cei patru a fost recunoscut de un detectiv care l-a văzut părăsind casa lui Blois, de pe Avenue Kleber. A fost urmărit timp de trei zile cu speranța că toți cei patru vor fi prinși împreună. În cele din urmă a descoperit că este urmărit și fugit. S-a adăpostit într-o cafenea din Bordeaux – îl urmăriseră din Paris și înainte să fie ucis a împușcat un sergent și alți doi polițiști. A fost fotografiat și poza a circulat prin toată Europa, dar cine era sau ce naționalitate avea este un mister și în ziua de azi.“

„Dar cei patru încă mai acționează?“

Sir Philip a ridicat din umeri. „Ori au recrutat un alt om ori lucrează în număr restrâns, a spus el.

Ca o concluzie, secretarul de externe a spus: „Fac acest lucru public în presă ca pericolul ce amenință, nu neapărat pe mine, dar orice demnitar care acționează în potriva dorințelor acestei forțe sinistre, să fie recunoscut. Cel de-al doilea motiv e ca publicul pus la curent să poată ajuta pe cei responsabili de menținerea legii și ordinii prin pozițiile lor și prin vigilența lor să prevină alte astfel de acte groaznice pe viitor.

Cercetări făcute apoi la Scotland Yard nu a scos la iveală alte informații cu privire la acest subiect decât că Departamentul de Investigații Criminalistice lucrează împreună cu șefii poliției de pe continent.

Aceasta este lista completă a crimelor comise de *Cei patru justițieri* împreună cu detaliile pe care le-a putut furniza poliția cu privire la cauza acestor crime. Rămânem îndatorați ministerului de externe pentru că ne-a dat permisiunea să publicăm această listă.

Londra, 7 octombrie, 1899 – Thomas Cutler, croitor, ucis în circumstanțe suspicioase. Curtea a dat verdictul de „crimă comisă de persoană necunoscută“.

(Motivul crimei găsit de poliție: Cutler care era un om cu ceva avere și al cărui nume adevărat era Bentvitch și era un tip cam neplăcut. Trei condamnări din cauza Legii Fabricilor¹. Poliția credea că un motiv mai profund pentru uciderea lui Cutler era legat de felul în care Cutler trata femeile angajate.)

Liege, 28 Februarie 1900 – Jacques Ellerman, prefect: împușcat când se întorcea de la operă. Ellerman era un avar notoriu și când i-a fost inspectată afacerea

¹ Lege promulgată în Anglia care limita numărul de ore de muncă în fabrici pentru femei și copii.

după moartea sa s-a descoperit că deturnase aproape un sfert de milion de franci din trezorerie.

Seattle (Kentucky), Octombrie 1900 – judecătorul Anderson. A fost găsit strangulat în camera lui. Anderson fusese judecat de trei ori pentru crimă iar pedeapsa era, de fiecare dată, condamnarea la moarte. Fusese conducătorul acțiunii Anderson din războiul Anderson-Hara. Îi omorâse pe toți cei șapte din clanul Hara, fusese de trei ori judecat și de trei ori eliberat cu verdictul nevinovat. E de notorietate faptul că, la ultimul proces, fiind acuzat de uciderea accidentală a editorului de la *Seattle Star* a dat mâna cu toți jurații și i-a felicitat.

New York, 30 Octombrie 1900 – Patrick Welch, un pungaș notoriu care fura bani publici. La un moment dat Vistiernicul Orașului, agitator în infamul Sindicat al Constructorilor de Străzi, demască de *New York Journal*. Welch a fost găsit spânzurat într-o pădurice din Long Island. La acea vreme s-a crezut că a fost sinucidere.

Paris, 4 Martie 1901 – Madame Despard. Asfixiată. Și acest caz a fost considerat o sinucidere până când anumite informații au încăput pe mâna poliției franceze. Nimic bun nu poate fi spus despre Madame Despard. Era o binecunoscută „vânzătoare de suflete“.

Paris, 4 Martie 1902 (exact un an mai târziu) – Domnul Gabriel Lanfin, ministrul comunicațiilor. Găsit împușcat în trăsura sa în Bois de Bologne. Vizitiul a fost arestat apoi eliberat. Bărbatul jura că nu auzise nici un foc de armă și nici pe stăpânul său țipând. Ploua atunci și erau puțini oameni pe stradă în Bois.

(Mai urmau alte zece cazuri, toate semănătoare cu cele citate mai sus, inclusiv cazurile Trelovitch și le Bois.)

Era fără îndoială o știre senzațională.

Redactorul șef, așezat la biroul său o citea iar și iar și spunea:

– Chiar foarte bună.

Reporterul – al cărui nume era Smith – o citi din nou și se simțea mândru de realizarea sa.

Ministrul de externe o citi în pat în timp ce își sorbea ceaiul de dimineață și se încrunta întrebându-se dacă nu spusese prea multe.

Șeful poliției franceze o citi – tradusă și telegrafiată – în *Le Temps* și îl înjură furios pe englezul cu gura mare care îi strica planurile.

În Madrid, la *Cafe de la Paix*, în Piața Soarelui, Manfred, zâmbind cinic și sarcastic citea pasaje celorlalți trei bărbați – doi plăcut amuzați, celălalt cu fața căzută și palidă și cu teama de moarte care i se citea în priviri.

CAPITOLUL 2

Cetățenii devotați

Cineva – să fi fost domnul Gladstone? – a spus că nu e nimic mai periculos, mai cumplit, mai îngrozitor ca o oaie nebună. În mod similar, după cum știm prea bine, nu este o persoană mai indiscretă, mai proastă de gură, mai incredibil de stângace ca diplomatul care, pentru un motiv sau altul a luat-o pe o cale greșită.

Vine un moment în viața unui om care a fost educat să aibă grijă ce vorbește în Consiliul Națiunilor, care a fost învățat să pășească cu grijă printre capcanele întinse cu viclenie de Puterile prietene, când experiența și preceptelor atâtor ani sunt uitate și se comportă uman. De ce se întâmplă așa nu au aflat niciodată oamenii de rând, deși minoritatea psihologilor care în general, pot explica procesele neuitate ale oamenilor, au fără îndoială motive foarte bune și convingătoare pentru astfel de scăpări.

Sir Philip Ramon era un bărbat cu un temperament neobișnuit.

Mă îndoiesc că ar exista ceva din lumea asta care să poată să îl facă să se răzgândească de îndată ce și-a pus ceva în minte. Era un bărbat foarte hotărât, sever, cu maxilarul pătrășos și gura mare, cu acea nuanță a ochilor albaștri pe care o întâlnești la criminalii fără pic de remușcări și la generalii faimoși. Și totuși, Sir

Philip Ramon se temea, așa cum puțini oameni credeau că o face, de consecințele hotărârii luate.

Sute de bărbați pot fi eroi fizic dar moral să fie niște lași, bărbați care ar râde în fața morții – dar care trăiesc cu teama propriei rușini. Judecătorii ascultă zilnic poveștile de viață ale unor astfel de bărbați – dar și ale morții lor.

Ministrul de externe inversase aceste calități. O brută nu ar fi ezitat să spună că ministrul era un laș pentru că se temea de suferință și de moarte.

– Dacă asta te îngrijorează așa de mult, spuse premierul cu bunătate – se aflau în cabinet la două zile după publicarea articolului din Megaphone – de ce nu renunți la proiectul de lege? La urma urmelor sunt lucruri mai importante cu care să îți ocupi timpul Camerei Comunelor și ne apropiem de sfârșitul sesiunii.

Un murmur de aprobare se auzi de jur împrejurul mesei.

– Avem toate motivele să renunțăm la proiect. E vorba despre sacrificarea unor nevinovați – dar legea lui Braithewaite pentru șomeri trebuie să treacă – Dumnezeu știe ce o să zică oamenii despre asta.

– Nu, nu! Ministrul de externe lovi cu o bufnitură masa cu pumnul. O să fie aprobată, sunt hotărât. O să trădăm încrederea Spaniei, Franței, trădăm încrederea tuturor țărilor din Uniune. Am promis aprobarea acestei legi și trebuie să o facem, chiar dacă sunt sute de *Justițieri* și mii de amenințări.

Premierul ridică din umeri.

– Iartă-mă că îți spun asta, Ramon, spuse Bolton, avocatul, dar cred că ai fost cam indiscret când ai dat atâtea detalii presei. Da, știu că am fost cu toții de acord ca tu să ai mână liberă în ceea ce privește această problemă, dar nu credeam că o să fi chiar așa de – cum să spun? – sincer.

– Discreția mea, Sir George, nu e un subiect despre care aș vrea să vorbesc, răspunse Ramon înțepat.

Mai târziu, în timp ce traversa Palace Yard împreună cu mai tânărul cancelar, domnul Procuror General, încă supărat de pe urma respingerii, Sir George spuse parcă fără nicio legătură:

– Moș nebun!

Și tânărul care avea în grijă finanțele Angliei zâmbi.

– Dacă e să spun adevărul, spuse el, Ramon e groaznic de fricos. Povestea celor *Patru Justițieri* e prin toate cercurile și un bărbat pe care l-am întâlnit la Carlton la prânz m-a convins oarecum că există într-adevăr motiv de îngrijorare. Era destul de serios – tocmai s-a întors din America de Sud și a văzut câteva din isprăvile acestor oameni.

– Ce anume?

– Un președinte sau așa ceva al uneia dintre acele republici amărâte ... cam acum opt luni – o să vezi pe listă ... L-au spânzurat ... ceva teribil. L-au luat din pat în toiul nopții, l-au legat la gură și la ochi și l-au dus la închisoare, au fost lăsați să intre și l-au spânzurat pe eșafodul public – și au scăpat!

Domnul avocat înțelegea dificultatea unor astfel de acte și era gata să ceară mai multe detalii când un sub-secretar l-a întrerupt pe cancelar și l-a luat cu el.

– Absurd, bombăni avocatul supărat.

Ministrul de externe era aclamat în timp ce trăsura sa trecea prin mulțimea adunată în apropierea Camerei Lorzilor. Nu era câtuși de puțin încântat, căci nu după popularitate tânjea.

Știa din instinct că aclamațiile erau stârnite de bucuria publicului la eventuala lui pierzanie și acest gând îi dădea fiori și îl irita. I-ar fi plăcut să creadă

că oamenii ar lua în răs existența celor patru bărbați misterioși – l-ar fi liniștit gândul că oamenii respingeau ideea.

Chiar dacă popularitatea sau lipsa de popularitate nu era pe scara lui de valori, totuși avea o credință de neclintit în instinctele brutale ale mulțimii. În holul Camerei era înconjurat de o mulțime de bărbați din partidul său, dornici să afle mai multe; unii nedumeriți, alții nerăbdători, toți vrând să afle ultimele știri, toți temându-se puțin de limba ascutită a ministrului.

– Uite ce e, Sir Philip – era membrul îndesat și lipsit de tact din West Brondesbury – ce se tot aude despre scrisorile astea de amenințare? Cu siguranță nu o să bagi în seamă astfel de lucruri – până și eu primesc două, trei în fiecare zi.

Ministrul se depărtă agasat de mulțime, dar Tester, un membru, îl prinse de braț.

– Ascultă aici... începu el.

– Du-te la dracu, spuse simplu ministrul de externe și se îndreptă în grabă spre biroul său.

– Ce temperament groaznic are bărbatul acesta, spuse onorabilul membru ajuns la capătul puterilor. Adevărul e că Ramon e mort de frică. Să trâmbițezi despre niște scrisori de amenințare! Până și eu primesc ...

Un grup de bărbați în camera de fumători a membrilor discutau misterul celor *Patru Justițieri* într-o manieră cât se poate de lipsită de originalitate.

– E prea ridicol ca să pui în cuvinte, spuse unul atotștiutor. Patru bărbați, cei patru mitici, gata să lupte împotriva tuturor forțelor și instituțiile celor mai civilizate țări de pe pământ.

– Cu excepția Germaniei, întrerupse cu înțelepciune Scott, membru al parlamentului.

– Pentru Dumnezeu, nu băga Germania în asta, îl rugă primul țâfnos. Scott, aș vrea să vorbim despre

ceva în care să nu amestecăm superioritatea instituțiilor germane.

– Imposibil, spuse voiosul Scott, dând frâu liber pasiunii sale. Adu-ți aminte că doar din oțel și fier producția pe cap de muncitor a crescut cu 43 de procente, că exporturile ...

– Crezi că Ramon o să retragă proiectul de lege? întrebă cel mai vârstnic membru din Aldgate East, reușind să mute atenția de la mormanul de statistici.

– Ramon? Nu el, mai degrabă ar muri.

– Sunt niște circumstanțe foarte neobișnuite, spuse Aldgate East; și trei târguri, o suburbie din Londra și un întreg oraș dădură din cap și considerară că avea dreptate.

– Pe vremuri, când bătrânul Bascoe era un membru de abia ales – spuse Aldgate East arătând spre un senator vârstnic, cocoșat, cu barba și părul alb, care se îndrepta cu greu spre un scaun – pe vremuri...

– Credeam că bătrânul Bascoe a murit, remarcă un ascultător lipsit de importanță.

– Pe vremuri, continuă membrul din East End, înainte de necazul Fenianismului¹...

– Apropo de civilizații, continuă entuziastul Scott. Rheinbaken a spus luna trecută în Camera Deputaților că Germania a atins acel punct în care –

– Dacă aș fi în locul lui Ramon, reveni Aldgate East foarte recunoscător, aș ști foarte clar ce să fac. M-aș duce la poliție și aș spune:

– Uite ce e...

Un clopoțel sună furios și prelung iar membrii o luară la picior pe coridoare.

1 Fenianism – frăție care lupta pentru independența Irlandei (sec. al XIX-lea – începutul sec. al XX-lea).

– Colegi!

După ce articolul nouă din Amendamentul Medway a fost rezolvat în mod satisfăcător și cuvintele „Așa să fie“ au fost rostite triumfător de o majoritate de douăzeci și patru, membrii Comunelor se întoarseră la discuția întreruptă mai devreme.

– Mereu am spus despre un bărbat din cabinet, susținut o persoană importantă, că dacă este un adevărat om de stat, să lase de-o parte toate sentimentele personale.

– De acord! aplaudă cineva.

– Sentimentele lui personale, repetă oratorul. Trebuie să pună datoria față de stat înainte de orice altceva – de orice alte sentimente. Vă amintiți când i-am spus lui Barrington mai alaltăieri când discutam despre Estimări? I-am spus: Un gentleman onorabil nu are, nu poate avea, nu are dreptul să aibă dorințele aproape unanime cu ale corpului electoral. Acțiunile unui Ministru al Coroanei trebuie mai întâi de toate să fie guvernate de judecata dreaptă a corpului electoral, ale cărui sentimente – nu – ale cărui instincte mărețe – nu, nu asta am vrut – oricum am expus foarte clar cere este datoria unui ministru, concluzionează jalnic oratorul.

– Eu, începuse Aldgate East, când un servitor se apropie cu o tavă pe care era așezat un plic verzui. A pierdut vreun domn asta? întrebă el și ridicând scrisoarea, membrul scotoci după ochelari.

– Către membrii Camerei Comunelor, citi el și se uită peste *pince-nez* la cercul de bărbați din jurul său.

– Catalogul unei firme, spuse membrul solid din West Brondesbury, care se alăturase grupului, primesc sute. Chiar alaltăieri...

– Prea subțire ca să fie un catalog, spuse Aldgate East cântărind în mână scrisoarea.

– Pliant de medicamente atunci, insistă cel din Brondesbury. Primesc unul în fiecare dimineață. „Nu

te epuiza!“ și tot soiul de porcării din astea. Săptămâna trecută un cetățean mi-a trimis...

– Deschide-l, sugeră cineva și membrul se supuse. Citi câteva rânduri și păli.

– Să fiu al naibii! exclamă el și citi cu voce tare.

Cetățeni,

Guvernul este pe cale să aprobe o lege care va pune în mâinile celui mai rău guvern din prezent oameni care sunt patrioți și care au destinul de a își salva țările. Am informat ministrul răspunzător de această lege, al cărui nume apare pe margine că, dacă nu va retrage proiectul de lege îl vom ucide.

Nu am dori să luăm aceste măsuri știind că altfel el este un gentleman onest și curajos și cu dorința de a evita împlinirea promisiunii noastre rugăm membrii parlamentului să facă uz de toată influența lor și să îl determine să își retragă proiectul de lege.

Dacă am fi fost criminali de rând sau anarhiști nepricepuți ne-am fi putut răzbuna orbește pe membrii acestei adunări și, ca dovadă că amenințarea noastră nu este o amăgire, vă rugăm să căutați sub masa de lângă firida acestei camere. Acolo veți găsi un dispozitiv suficient de puternic încât ca să distrugă mare parte din această clădire.

Semnăt, *Cei patru Justițieri.*

Postscriptum – Nu am pus nici detonator nici fitil în dispozitiv așa că poate fi manevrat fără urmă de pericol.

În timp ce scrisoarea era citită, chipurile ascultătorilor păleau și mai tare.

Era ceva foarte convingător în tonul scrisorii și, instinctiv, toate privirile se îndreptară spre masa de lângă firidă.

Da, era ceva acolo. Ceva pătrat și negru și mulțimea de oameni de stat se trase înapoi speriată. Pentru câteva momente rămaseră nemișcați – apoi urmă o îmbulzeală nebună spre ușă.

– A fost o păcăleală? întrebă nerăbdător primul ministru dar expertul de la Scotland Yard chemat în grabă clătină din cap.

– Așa cum era descris în scrisoare, spuse el grav, chiar și absența fitilului.

– Era chiar...

– Suficient ca să arunce în aer clădirea, domnule, a fost răspunsul.

Premierul, cu o expresie îngrijorată se plimba de-a lungul și de-a latul camerei sale.

Se opri o dată să se uite supărat pe fereastra care dădea spre o terasă aglomerată și spre o mulțime de politicieni care gesticulau agitați și care vorbeau, evident, în același timp.

– Foarte, foarte serios – foarte, foarte serios, bombăni el. Apoi spuse cu voce tare: Am spus atâtea încât am putea, la urma urmelor, să zicem tot. Să dăm ziarelor povestea întreagă a celor întâmplare în după amiaza aceasta, să le dăm textul scrisorii. Apăsă un buton și secretarul lui intră fără zgomot.

– Scrie-i comisarului și spune-i să ofere o recompensă de o mie de lire pentru prinderea bărbatului care a lăsat chestia asta precum și iertare și recompensă pentru orice complice care mărturisește.

Secretarul se retrase și expertul de la Scotland Yard așteptă.

– Au aflat oamenii tăi cum a fost adus dispozitivul acolo?

– Nu domnule. Polițiștii au fost toți trimiși acasă și au fost supuși unui interogatoriu individual. Nu își amintesc vreun străin nici intrând nici ieșind din clădire.

Premierul își țuguie buzele gânditor.

– Mulțumesc, spuse el simplu și expertul se retrase.

Pe terasă Aldgate East și membrul vorbăreț își împărțeau popularitatea.

– Cred că am stat foarte aproape de bombă, spuse ultimul impresionat. Pe cuvânt, mă ia cu fiori numai când mă gândesc. Îți amintești, Mellin? Vorbeam despre datoria ministrului...

– Eu l-am întrebat pe chelner, spuse membrul din Aldgate unui grup interesat, când a adus scrisoarea: Unde ai găsit-o? La ușă, domnule, a spus el. Am crezut că este un pliant la un medicament. Nu aveam de gând să o deschid, dar cineva...

– Eu am fost, susținu mândru domnul corpulent din Brondesbury. Vă amintiți, eu spuneam...

– Știam eu că a fost cineva, continuă Aldgate East amabil. Eu am deschis plicul și am citit primele rânduri din scrisoare. Doamne Dumnezeule! Mi-am zis.

– Ai spus „Să fiu al naibii!“, îl corectă Brondesbury.

– Am știut că e ceva de genul, recunosc Aldgate East. Am citit scrisoarea – și îmi veți da mare dreptate, nu prea am înțeles sensul ei, ca să zic așa. Deci...

Cele trei loji rezervate la sala de concerte Star Music Hall de pe Oxford Street erau toate ocupate. La șapte și un sfert fix veni Manfred îmbrăcat sobru; la opt veni Poiccart, un gentleman între două vârste destul de aranjat; la opt și jumătate veni Gonsalez și ceru într-o engleză perfectă un program. Se așază între ceilalți doi.

Când spectatorii de la balcon au început să țipe la un cântec patriotic, Manfred se întoarse zâmbind spre Leon și spuse:

– Am văzut ziarele de seară.

Leon încuviință repede din cap.

– Cât pe ce să avem necazuri, spuse el încet. Când am intrat cineva a spus: „Credeam că Bascoe a murit“ iar unul dintre ei aproape că a venit lângă mine și mi-a vorbit.

CAPITOLUL 3

Recompensa de o mie de lire

Să spui că Anglia a fost zguduită din temelii – ca să cităm mai multe articole de prima pagină pe această temă – de întâmplările neobișnuite din parlament, este cât se poate de aproape de adevăr.

Prima aluzie la existența celor *Patru Justițieri* a fost luată pe bună dreptate în batjocură, mai ales de acele ziare rămase în urmă cu ultimele știri. Doar *Daily Megaphone* a recunoscut cu sinceritate cât de real era pericolul care îl amenința pe ministrul responsabil de neplăcuta lege. Acum totuși, până și cel mai disprețuitor nu putea ignora semnificația informației care reușise atât de misterios să ajungă până în inima celei mai bine păzite instituții britanice. Povestea bombei odioase a umplut paginile tuturor ziarelor din întreaga țară și ultima îndrăzneală a celor *Patru* s-a răspândit pe tot teritoriul Angliei.

Povești, majoritatea apocrife, despre bărbații responsabili pentru cea mai nouă senzație apăreau aproape zilnic și nu era alt subiect pe buzele bărbaților oriunde se întâlneau decât ciudatul cvartet care părea să țină în mâini viețile celor mai importanți oameni.

Niciodată, de la necazurile cu Fenianismul, nu a mai fost mintea publicului mai plină de temeri așa cum era

în timpul celor două zile ce au urmat de la apariția în parlament a „bombei oarbe“, cum a descris-o cu succes unul dintre ziare.

Poate, cu aceeași teamă de vreme ce se răspândise părerea născută din moda scrisorilor că cei *Patru* nu amenințau un singur bărbat.

Prima aluzie la intențiile lor a stârnit un interes general. Dar faptul că amenințarea a fost lansată dintr-un orașel francez și că, în consecință, pericolul era foarte îndepărtat, a făcut oarecum să slăbească puterea amenințării. Atât de vagi erau cunoștințele de geografie ale oamenilor încât ei nu își dădeau seama că Dax nu era mai departe de Londra ca Aberdeen.

Dar aici era și groaza ascunsă a marelui oraș. Pentru că, susținea Londra aruncând priviri suspicioase în jur, orice bărbat pe lângă care trecem pe stradă ar fi putut fi unui dintre cei *Patru* și noi habar nu avem.

Afișe mari, amenințătoare priveau de pe zidurile goale și umpleau toate avizierele poliției.

1000£ Recompensă

Pe 18 august, în jurul orei patru și jumătate după amiaza, un dispozitiv infernal a fost depozitat în fumașul al membrilor camerei de către o persoană sau persoane necunoscute. Și pentru că avem motive să credem că persoana sau persoanele răspunzătoare de plasarea dispozitivului menționat mai sus sunt membrii unei bande organizate de răufăcători cunoscuți sub numele de *Cei Patru Justițieri*, împotriva cărora au fost aduse învinuiri de crimă la Londra, Paris, New York, New Orleans, Seattle (SUA), Barcelona, Tomsk, Belgrad, Christiana, Capetown și la Caracas.

Recompensa de mai sus va fi plătită de guvern oricărei persoane sau oricăror persoane care vor da informații necesare prinderii unei persoane sau tuturor celor patru persoane care își spun *Cei Patru Justițieri*.

Pe deasupra, va fi obținută iertarea și va fi plătită o recompensă oricărui membru al bandei pentru asemenea informații, cu condiția ca această persoană să nu fi comis și nici să nu fi fost un complice înainte sau după săvârșirea următoarelor crime.

(Semnat) *Ryday Montgomery*

Secretarul de stat și Ministru de Interne

J.B. Calfort

Comisarul Poliției

Apoi urma o listă cu șaisprezece crime de care erau acuzați cei patru bărbați.

God save the King!

Toată ziua grupuri mici de oameni s-au adunat în fața afișelor și au studiat oferta atrăgătoare.

Avea un ton și niște cuvinte cu care londonezii nu prea erau obișnuiți. Pentru că nu era anexată o descriere a bărbaților căutați; niciun portret după care să fie identificați, niciun stereotip de genul "când a fost văzut ultima dată purta un costum bleumarin din serj, pălărie din stofă, cravată în carouri", elemente pe care oamenii ar fi putut să le caute la trecători.

Era o căutare a patru bărbați pe care nimeni nu îi văzuse cu adevărat, o vânătoare după Fata Morgana, o bâjbâială pe întuneric după niște umbre neclare.

Detectivul șef Falmouth, care era un bărbat care spune lucrurile pe nume (odată îi spusese franc unei persoane de viță nobilă că nu are ochi la spate) i-a zis comisarului adjunct exact ce credea despre asta.

– Nu poți să prinzi oameni când nu ai nici cea mai vagă idee pe cine sau ce cauți. De dragul discuției, tot ce se poate să fie și o femeie – ar putea fi chinezi sau negri; ar putea fi înalți sau scunzi; ar putea fi... păi nici măcar nu știm ce naționalitate au! Au comis fărădelegi în aproape toate țările din lume. Nu sunt francezi doar pentru că au ucis un om în Paris, și nici americani pentru că l-au strangulat pe judecătorul Anderson.

– Scrisul, spuse comisarul, arătând spre un teanc de scrisori pe care le ținea în mână.

– Latin, dar ar putea fi fals. Și dacă nu este? Nu este nicio diferență între scrisul unui francez, spaniol, portughez, italian, sud american sau creol și după cum am spus, poate fi un fals și probabil că este.

– Ce-ai făcut? întrebă comisarul.

– Am cercetat toate personajele suspecte pe care le cunoaștem. Am scotocit Little Italy¹, am periat Bloomsbury, am fost prin Soho și am cercetat toate coloniile. Am făcut un raid într-o locație din Nunhead azi noapte – foarte mulți oameni locuiesc acolo, dar...

Chipul detectivului avea o expresie deznădăjduită.

– După cât se pare, continuă el, ar trebui să îi găsim într-unul dintre hotelurile la modă – asta dacă sunt suficient de proști ca să stea împreună; dar poți să fii sigur că locuiesc separat și că se întâlnesc într-un loc greu de imaginat o dată sau de două ori pe zi.

Se opri și bătu cu degetele absent în biroul imens la care stăteau el și cu superiorul său.

– L-am chemat pe Courville, continuă el, a cercetat mulțimea din Soho și ce e mai important, s-a întâlnit cu omul lui care locuiește acolo și suspiecții nu sunt printre cei de acolo. Pot să jur – sau cel puțin, el jură și eu sunt gata să îl cred pe cuvânt.

1 Cartier al Londrei locuit în mare parte de italieni. (n.trad)

Comisarul clătină trist din cap.

– E un haos groaznic pe Downing Street, spuse el. Nu se știe exact ce o să se întâmple.

Domnul Falmouth se ridică în picioare oftând și își duse mâna la borul pălăriei.

– Minunate vremuri ne mai așteaptă – nu cred, remarcă el în mod paradoxal.

– Oamenii ce cred despre asta? întrebă comisarul.

– Ați văzut ziarele? Felul în care comisarul ridică din umeri denota lipsa lui de apreciere pentru ziarele englezești.

– Ziarele? Cine Dumnezeuului dă atenție la ce se scrie în ziare! spuse el nemulțumit.

– Eu dau, răspunse calm detectivul. Ziarele sunt uneori, dacă nu de obicei, influențate de cititori și cred că a conduce un ziar înseamnă, în două cuvinte, să scrii astfel încât cititorii să zică „Deștept – asta am zis și eu mereu“.

– Dar publicul... ați avut ocazia să cereți opinia lui? Adjunctul clătină din cap.

– Am vorbit în Park cu un bărbat chiar în seara aceasta, un maestru după cum arăta și care părea foarte inteligent. L-am întrebat ce crede despre chestia asta cu Cei Patru Justițieri.

E foarte ciudat, a spus el, crezi că e ceva la mijloc? Și asta, concluzionă polițistul dezgustat, e tot ce crede publicul despre asta.

Dar dacă la Scotland Yard era amărăciune, Fleet Street forfotea de nerăbdare. Aici chiar erau informații extraordinare: informații care ar fi putut fi scrise pe coloane duble, îngroșate în titlu, strigate de pe afișe, ilustrate, desenate și clarificate de statistici.

E mafia? se întreba zgomotos ziarul *Comet* și mai departe demonstra că așa era.

Ziarul *Evening World*, cu editorialul său ce zăbovea parcă în anii şaizeci, sugera cu blândeţe o răzbunare şi o atribuia *Fraţilor Corsicani*.

Megaphone rămase la povestea cu cei *Patru Justiţiari* şi publică pagini detaliate cu privire la faptele lor infame. Dezgropă din dosare prăfuite de pe continent şi din America datele complete ale fiecărei crime, dădu portretele şi funcţiile bărbaţilor ucişi şi, fără să ia în vreun fel apărarea celor patru, prezentă direct şi just vieţile reale ale victimelor, arătând ce soi de oameni au fost.

Acceptă cu destulă rezervă mormanul de maculatură care circula prin birou; pentru un ziar considerat de scandal demonstra mai multă precauţie decât competiţii săi mai sobri. În lumea ziarelor o minciună proastă este arareori recunoscută, dar o exagerare interesantă duce un rival lipsit de imaginaţie la denunţuri isterice.

Şi o mulţime de anecdote despre cei *Patru Justiţiari* chiar invadau redacţia. Pentru că, dintr-o dată, ca prin magie, fiecare colaborator, fiecare domn cu talent literar care făcuse o pasiune din note personale, fiecare bărbat care scria a descoperit că îi cunoscuse foarte bine pe cei patru toată viaţa.

Când am fost în Italia... scria autorul *Întoarcerii* (Editura Hackworth, „uşor pângărită“ Colecţia Farringdon, 2 martie) *îmi amintesc că am auzit o poveste ciudată despre aceşti Bărbaţi Sângeroşi...*

Sau...

Un singur loc din Londra poate fi ascunzătoarea Celor Patru Răufăcători, Tidal Basin, scria un alt gentleman pe o hârtie care avea în colţ tipărit Collins. *Tidal Basin era cunoscut în timpul domniei lui Charles II...*

— Cine e Collins? îl întrebă redactorul şef al *Megaphone* pe redactorul său harnic.

– O relicvă, explică redactorul plictisit, dezvăluind astfel că nici măcar și presa de ultimă oră nu alungase colaboratorii aiuriți de la posturile lor. Se ocupă de procese, incendii, anchete și altele. În ultima vreme s-a apucat de literatură și scrie *Scene Pitorești din Vechea Londră* și *Faimoasele Morminte de la Hornsey* ...

În redacțiile tuturor ziarelor se întâmpla același lucru. Fiecare telegramă care sosea, fiecare informație care ajungea pe biroul redactorului adjunct căpăta în ochii celorlalți angajați iminența tragediei. Chiar și rapoartele de la poliție sau de la tribunal conțineau o aluzie la cei patru. Devenise ca justificarea bețivului pentru prostiile sale.

– Băiatul a fost întotdeauna cinstit, spunea mama băiatului în lacrimi, din cauza poveștilor astea oribile despre cei patru străini a ajuns așa, iar magistratul se uita îngăduitor la acuzat.

Judecând după toate aparențele, Sir Philip Ramon, bărbatul cel mai interesant în evoluția întâmplărilor, era cel mai puțin îngrijorat.

Refuză să mai dea interviuri; refuză să mai discute despre o posibilă asasinare, chiar și cu premierul și răspunsul la scrisorile de laudă care îi veneau din toate colțurile țării a fost un anunț în ziarul *Morning Post* în care îi ruga pe expeditori să fie suficient de amabili să nu îl mai tortureze cu vederi care nu găseau alt destinatar, decât coșul său de gunoi.

S-a gândit să adauge un anunț despre intențiile sale de a duce proiectul de lege în parlament cu orice preț și a renunțat doar de teama că gestul său ar fi prea teatral.

Față de Falmouth, căruia îi revenise în mod evident sarcina de a-l proteja pe ministrul de externe, Sir Philip era neobișnuit de amabil și astfel îi permise polițistului isteț să vadă teroarea în care trăiește un bărbat amenințat cu moartea.

– Credeți că e vreun pericol, domnule polițist? întrebă el nu o singură dată iar polițistul, aprig apărător al unei poliții infailibile, îi răspundea foarte liniștitor.

Și asta pentru că, așa cum își spunea în sinea lui, care este folosul să înspăimânți un om care e deja pe jumătate speriat de moarte? Dacă nu se întâmplă nimic, o să vadă că i-am zis adevărul și dacă, dacă... mă rog, nu o să poată să îmi mai spună că am fost mincinos.

Sir Philip era o sursă constantă de interes pentru detectiv, care trebuie că și-a dezvăluit fără să vrea intențiile de vreo două ori în fața lui. Iar ministrul de externe, un bărbat foarte viclean, când a prins privirea curioasă a polițistului, i-a spus direct:

– Vă întrebați de ce merg mai departe cu legea știind care este pericolul? Vă va surprinde să aflați că nu cunosc pericolul și nici nu pot să mi-l imaginez! Nu am fost niciodată în viața mea conștient de durere fizică și, în ciuda faptului că am o inimă slabă, nu am avut nici cea mai mică durere. Habar nu am cum o să fie moartea, ce chinuri sau pace o să aducă. Îl contrazic pe Epictet că teama de moarte este prin existența sa o presupunere impertinentă despre o cunoaștere a vieții de după și că nu avem niciun motiv să credem că este mai rea decât viața prezentă. Nu îmi e teamă de moarte, dar îmi e teamă să mor.

– Adevărat domnule, murmură plin de compătimire detectivul fără să fi înțeles ceva din aceste deosebiri fine.

– Dar, continuă ministrul – stătea la biroul său din Portland Palace – dacă nu îmi pot imagina procesul exact al disoluției pot să îmi imaginez și am simțit rezultatul neînțelegerilor cu cancelarii și sigur nu am de gând să mă fac de râs de teama a ceva ce s-ar putea dovedi un nimic.

Acest raționament va fi suficient să arate ce opoziția din acel moment numea „minteă întortocheată a gentlemanului onorabil“.

Și comisarul Falmouth, ascultând foarte atent, căscă în gândul lui și se întrebă cine era Epictet.

– Am luat toate măsurile domnule, spuse detectivul în tăcerea care urmă recitalul acestor principii. Sper că nu vă deranjează că timp de o săptămână sau două o să fiți însoțit peste tot de câțiva dintre oamenii mei. Vreau să permiteți ca doi sau trei polițiști să rămână în casă cât timp sunteți aici și, bineînțeles, vor fi și destui de serviciu la ministerul de externe.

Sir Philip aprobă și mai târziu, când el și detectivul au mers la Parlament într-o trăsură închisă, a înțeles de ce niște bicicliști pedaleau în față și pe lângă ei și de ce două birje au urmat trăsura în Palace Yard.

La momentul interpelărilor, cu o sală de ședințe nici pe departe plină, Sir Philip se ridică și anunță că promovează legea de expatriere marțea următoare, adică peste zece zile.

În acea seară Manfred se întâlnește cu Gonsalez în North Tower Gardens de lângă Crystal Palace și vorbiră în frumusețea de basm a nopții.

Orchestra cânta uvertura de la *Tannhauser* și bărbații vorbeau despre muzică. Apoi...

– Ce-i cu Thery? întrebă Manfred.

– E cu Poiccart azi, îi arată împrejurimile. Amândoi râseră.

– Și tu? întrebă Gonsalez.

– Am avut o zi interesantă. M-am întâlnit cu acel detectiv încântător de naiv în Green Park care m-a întrebat ce cred despre noi.

Gonsalez comentă despre timpul în do minor și Manfred dădu din cap, urmărind melodia.

– Suntem pregătiți? întrebă Leon încet.

Manfred continuă să dea din cap și să fluiera ușor melodia. Se opri la ultima notă a orchestrei și se alătură aplauzelor care îi răsplăteau pe muzicieni.

– Am închiriat un apartament, spuse el bătând din palme. Mai bine am merge împreună.

– E totul acolo?

Manfred se uită la însoțitorul său cu o licărire în priviri.

– Aproape totul.

Orchestra începu imnul național și cei doi bărbați se ridicară și își descoperiră capetele.

Mulțimea de lângă scenă se împrăstie iar Manfred și însoțitorul său se întoarseră să plece.

Mii de felinare licăreau în jur și se simțea un puternic miros de gaz în aer.

– Nu pe acolo de data asta? întrebă Gonsalez mai mult decât afirmă.

– Cu siguranță nu pe acolo, răspunse Manfred hotărât.

CAPITOLUL 4

Pregătiri

Când a apărut în ziarul *Newspaper Proprietor* un anunț că era:

De vânzare

Afacerea solidă a unui gravor în zinc cu o frumoasă fabrică și un stoc de chimicale

Toată lumea tipografilor a spus că e a lui Etherington.

Pentru necunoscători, fabrica unui gravor e un loc care zumzăie de fierăstraie electrice și așchietoare, strunguri zgomotoase și lămpi puternice curbate.

Pentru cunoscători fabrica unui gravor este un loc unde sunt create opere de artă de fotografii pe plăcuțe din zinc care sunt folosite mai apoi la tipărire.

Pentru toți cei din lumea tipografilor, fabrica lui Etherington era unul dintre cele mai rele locuri. Producea cele mai proaste poze la un preț cu puțin deasupra mediei.

Etherington era pe piață (din ordinul asociaților) de trei luni dar, în mare parte datorită distanței sale față de Fleet Street (era pe Carnaby Street) dar și datorită stării deplorabile în care se aflau mașinăriile (ceea ce demonstrează că nici măcar un evaluator oficial nu are morală când pune un anunț) nu fusese nicio ofertă.

Manfred, care intervievase asociatul din Carey Street, aflase că afacerea putea fie închiriată, fie cumpărată; că în orice condiții târgul putea fi încheiat pe loc; că erau apartamente la etajul de sus ce fuseseră locuite de generații de îngrijitori și că era nevoie doar de o recomandare din partea unui bancher drept garanție.

– E cam încăpățânat, spuse asociatul la o întrunire a creditorilor. Crede că o să facă o avere din fotogravuri după Murillo, la un preț accesibil pentru necunoscători. Îmi spune că pune bazele unei mici companii care să se ocupe de afacere și că de îndată ce e înființată o să cumpere imediat fabrica.

Și într-adevăr, chiar în aceeași zi Thomas Brown, vânzător, Arthur W. Knight, gentleman, James Selkirk, artist, Andrew Cohen, economist și James Leech, artist, i-au scris Registrul companiilor cerând să fie constituită într-o companie cu răspundere limitată având drept obiect de activitate fotogravurile, și în acest scop precis fiecare au subscris acțiuni în numele lor.

(Între noi fie vorba, Manfred era un mare artist)

Și cu cinci zile înainte de aprobarea legii expatriaților, compania a intrat în posesia noilor clădiri pentru a începe activitatea.

– Cu ani în urmă, când am venit prima dată la Londra, spuse Manfred, am învățat că modul cel mai ușor de a îți ascunde identitatea este să te deghizezi în inamicul public. Este foarte mult respect în spatele denumirii „limited” și statutul de patron atrage suspiciuni așa cum atrage și atenția.

Gonsalez tipări un afiș îngrijit ca Sindicatul Reproduserilor de Artă să înceapă afacerile pe 1 octombrie și mai tipări și o etichetă cu „nu avem nevoie de muncitori” și un al treilea anunț care atrăgea atenția că erau primiți doar cu programare toți cei care voiau să îi vadă și că toate scrisorile trebuie adresate directorului.

Era un magazin simplu, cu un subsol adânc în care fuseseră îngrămădite toate ustensilele fabricii dezafectate de către gravor. Parterul fusese folosit ca spațiu de birouri în care predominau mobila neîngrijită și dosarele jalnice.

Erau sertare pline cu plăci vechi, sertare pline cu facturi prăfuite, sertare pline cu toate resturile pe care poate să le strângă un funcționar cu salariu de mizerie.

Primul etaj fusese un atelier, cel de-al doilea un magazin și la cel de-al treilea și cel mai interesant etaj dintre toate se aflau niște camere imense cu lămpi puternice arcuite, atât de necesare și caracteristice acestei meserii.

În spatele casei, la acest etaj erau trei camere mici folosite ca locuință pentru diferiții îngrijitori. Într-una dintre acestea, la două zile după mutare, stăteau cei patru bărbați din Cadiz.

Toamna venise devreme în acel an, o ploaie rece cădea furtunos afară iar focul care ardea în șemineul stil King George dădea un aer confortabil camerei.

Doar camera aceasta fusese curățată și cel mai bun mobilier din clădire fusese adus aici iar pe biroul pătat cu cerneală care trona în centru apartamentului stăteau rămășițele unui prânz destul de bogat.

Gonsalez citea dintr-o carte mică și roșie și e de remarcat că purta ochelari cu rame aurii. Poiccart făcea schițe pe colț al mesei și Manfred fuma un trabuc lung în timp ce studia o listă cu prețurile chimicalelor. Thery (sau cum preferă să îi spună unii, Saimont) era singurul care nu făcea nimic; stătea și se gândea tolănit în fața focului, jucându-se cu degetele și uitându-se absent la flăcările vioi din șemineu.

Se vorbea rar, ca între niște oameni care se gândeau la altceva. Thery concentra atenția celor trei

vorbind la obiect. Întorcându-se dintr-o dată de la studiul focului întrebă:

– Cât o să mai fiu ținut aici?

Poiccart ridică privirea de la schițele sale și spuse:

– Asta e a treia oară pe ziua de azi când întreabă asta.

– Vorbește în spaniolă! Strigă exasperat Thery. M-am plictisit de limba asta nouă. Nu pot să o înțeleg mai mult decât pot să te înțeleg pe tine.

– O să aștepți până o să terminăm, spuse Manfred cu accentul sacadat andaluz. Ți-am mai spus asta.

Thery mormăi și își întoarse privirea asupra șemi-neului.

– M-am plictisit de viața asta, spuse el posac. Vreau să mă plimb fără un paznic, vreau să mă întorc la Jerez, unde eram un om liber. Îmi pare rău că am venit.

– Și mie, spuse Manfred încet, dar nu foarte rău. Spre binele tău sper că nu o să îmi pară foarte rău.

– Cine sunteți voi? izbucni cu voce tare Thery după o tăcere de câteva minute. Ce sunteți? De ce vreți să omorâți? Sunteți anarhiști? Câți bani câștigați din asta? Vreau să știu.

Nici Poiccart și nici Gonsalez nu arătară vreun fel de ranchiună față de cererea hotărâtă a recrutului lor. Fața proaspăt rasă și ascuțită a lui Gonsalez tresări de nerăbdare și își miji ochii lui reci, albaștri.

– Perfect! Perfect! murmură el în timp ce privea chipul celuiilalt bărbat: nas ascuțit, frunte mică și – *articulorum se ipsos torequentium sonus; gemitus, mugitusque parum explanatis...*

Fizionomistul ar fi continuat descrierea făcută de Seneca Bărbatului Furios, dar Thery sări în picioare și mârâi la cei trei.

– Cine sunteți? întrebă el încet. Cum știu că nu o să primiți bani pentru asta? Vreau să știu de ce mă țineți

prizonier, de ce nu mă lăsați să văd ziaarele, să mă plimb singur pe stradă sau să vorbesc cu cineva care îmi știe limba? Tu nu ești din Spania, nici tu și nici tu! Spaniola voastră e, *da*, dar nu sunteți din țară, știu asta. Vreți să ucid, dar nu vreți să îmi spuneți cum...

Manfred se ridică și el în picioare și puse mâna pe umărul celui alt.

– *Señor*, spuse el – și nu era decât bunătate în privirea lui – stăpâniți-vă nerăbdarea, vă rog. Vă asigur din nou că noi nu omorâm pentru bani. Acești doi domni pe care îi vedeți au fiecare averi de peste șase milioane de *pesetas* și eu sunt și mai bogat. Noi ucidem și vom ucide pentru că fiecare suferim din cauza nedreptății pentru care legea nu ne-a oferit nicio soluție. Dacă, dacă... ezită el, privindu-l încă fără să clipească pe Spaniol. Apoi reluă cu blândețe. Dacă te ucidem o să fie primul gest de acest gen.

Thery era în picioare, era palid și mârâia, cu spatele la perete, un lup la ananghie, uitându-se de la unul la altul cu o neîncredere feroce.

– Pe mine... Pe mine! Suspină el. Să mă omorâți pe mine?

Dintre cei trei bărbați doar Manfred se mișcă și lăasă să îi cadă mâna întinsă pe lângă corp.

– Da, pe tine. Dădu el din cap în timp ce vorbea. Ar fi ceva nou pentru noi, pentru că nu am ucis niciodată decât pentru justiție, și să te ucidem pe tine ar fi un lucru nedrept.

Poiccart se uită plin de milă la Thery.

– De asta te-am ales pe tine, spuse Poiccart, pentru că era mereu pericolul unei trădări și am crezut – că mai bine să fii tu.

– Înțelege, continuă Manfred, că nu o să ne atingem de niciun fir de păr din capul tău dacă ne ești loial, că

vrei primi o recompensă care îți va permite să trăiești, adu-ți aminte de fata de la Jerez.

Thery se așază din nou ridicând indiferent din umeri dar mâinile îi tremurau când aprinse un chibrit pentru țigară.

– O să îți dăm mai multă libertate, o să poți ieși în fiecare zi. În câteva zile o să ne întoarcem cu toții în Spania. În închisoarea din Granada îți ziceau „tăcutul” – o să presupunem că vei rămâne așa.

După aceasta, conversația deveni păsărească pentru spaniol, pentru că bărbatii începură să vorbească în engleză.

– Nu ne face mari probleme, spuse Gonzalez. Acum că l-am îmbrăcat ca pe un englez nu atrage atenția. Nu îi place să se bărbierească în fiecare zi dar e necesar și din fericire e blond. Nu îi dau voie să vorbească pe stradă și asta îi pune oarecum la încercare temperamentul.

Manfred îndreptă discuția spre un subiect mai serios.

– O să mai trimit două amenințări și una dintre ele trebuie să ajungă chiar în vizuina lui. Este un bărbat curajos.

– Și cu Garcia ce facem? întrebă Poiccart.

Manfred râse.

– L-am văzut duminică seara – un bătrân de treabă, iute și vorbăreț. Am stat în fundul unei săli mici în timp ce el pleda cu măiestrie în franceză pentru drepturile omului. Era un Jean-Jacques Rousseau, un Mirabeau, un Bright deschis la minte și audiența era în mare parte formată din tineri din clasa muncitoare, care veniseră să se dea mari că stăteau în templul anarhismului.

Poiccart bătu din degete nerăbdător.

– De ce, George, intervin în această discuție asemenea sentimentalisme ieftine?

Manfred râse.

– Ți-l amintești pe Anderson? Când i-am pus căluș și l-am legat de scaun și i-am spus de ce trebuia să moară – când era doar privirea rugătoare a condamnatului și camera pe jumătate în întuneric în care pâlpâia doar o lampă și tu, Leon și cu sărmanul Clarice, mascați și tăcuți, iar eu tocmai îl condamnaseam la moarte – îți amintești cum s-a strecurat în cameră mirosul de ceapă prăjită din bucătăria de jos?

– Da, și îmi amintesc, cazul regicidului, spuse Leon. Poiccart încuviință din cap.

– Vrei să zici corsetele, spuse el și cei doi dădură din cap și râseră.

– Întotdeauna o să fie sentimentalisme, spuse Manfred. Sărmanul Garcia, cu destinul întregii națiuni în mâna lui, o distracție pentru vânzătoare – tragedia și mirosul de ceapă – un atac cu spada și balenele corsetelor – sunt inseparabile.

Și în tot acest timp Thery fuma țigări și se uita la foc cu capul între palme.

– Întorcându-ne la problema pe care o avem acum pe cap, spuse Gonzalez. Presupun că nu mai e nimic de făcut până atunci?

– Nimic.

– Și după aceea?

– Reproducerile noastre de artă.

– Și după? insistă Poiccart.

– E un caz în Olanda, Hermannus van der Byl mai exact, dar o să fie simplu și nu o să fie nevoie de amenințări.

Fața lui Poiccart era gravă.

– Mă bucur că ai adus vorba de der Byl, trebuia să ne ocupăm de el mai demult Capcana Olandei sau Atacul direct?

– Dacă avem timp, cu siguranță o capcană.

– Și Thery?

– Mă ocup eu de el, spuse Gonzalez încet; o să trecem oceanul la Jerez – acolo unde este fata, adăugă el râzând.

Persoana despre care vorbeau își termină a zecea țigară și se îndreptă în scaun cu un mormăit.

– Am uitat să vă spun, continuă Leon, că azi, când ne plimbam, Thery era foarte interesat de afișele pe care le vedea peste tot și era mai ales curios să știe de ce le citeau atât de mulți oameni. A trebuit să scornesc o minciună pe moment și eu urăsc să mint. Gonzalez era foarte sincer. Am inventat o poveste despre curse sau loterie sau ceva de genul și a fost mulțumit.

Thery și-a auzit numele, în ciuda pronunției englezești și se uită întrebător.

– Te lăsăm să îl amuzi pe prietenul nostru, spuse Manfred ridicându-se. Poiccart și cu mine avem de făcut câteva experimente.

Cei doi ieșiră din cameră, traversară holul strâmt și se opriră în fața unei uși mici din capăt. O ușă mai mare în dreapta, încuiată cu lacătul și zăvorâtă, dădea spre atelier. După ce scoase o cheie mică din buzunar, Manfred deschise ușa, intră în cameră și aprinse lumina care strălucea palid printr-un bec prăfuit. Fuseseră ceva încercări de a face ordine. Două rafturi au fost curățate de gunoaie și pe ele stăteau acum rânduri de sticlute colorate, fiecare cu un număr. O masă ponosită fusese împinsă la perete, sub rafturi și pe țesătura groasă verde cu care era acoperită masa era o groază de vase de măsurare, eprubete pentru teste, condensatoare, balanțe delicate și două dispozitive pătrate din sticlă ce semănau cu generatoarele cu gaz.

Poiccart trase un scaun lângă masă și ridică cu grijă un recipient din metal care stătea într-o farfurie cu apă.

Manfred, uitându-se peste umărul lui, comentă consistența lichidului care umplea pa jumătate vasul iar Poiccart își înclină capul, luând la cunoștință remarca de parcă era un compliment.

– Da, spuse el satisfăcut, este un adevărat succes, formula este bună. Într-o zi o vom putea folosi.

Puse recipientul la loc în apă și întinzându-se sub masă scoase, o mână de fulgi de gheață, cu care înconjură cu grijă vasul.

– Cred că acesta este *multum in Parvo*¹ al exploziibililor, spuse el și luă un recipient mic de pe raft, săltă capacul cu degetul mic și turnă câteva picături dintr-un lichid albicios în vasul din metal.

– Asta neutralizează elementele, spuse Poiccart și răsuflă ușurat. Nu sunt un bărbat fricos, dar acesta este cel mai liniștitor moment pe care l-am trăit în ultimele două zile.

– Are un miros înfiorător, spuse Manfred cu batista la nas.

Un firicel subțire de fum se ridica din recipient.

– Eu nu prea observ asta, răspunse Poiccart, introducând în substanță o tijă subțire din sticlă. Ridică tijă și se uită la picăturile roșiatice care se scurgeau de pe ea.

– E în regulă, spuse el.

– Și nu mai este un explozibil? întrebă Manfred.

– Este la fel de periculos ca o ceașcă cu ciocolată.

Poiccart șterse tija cu o cârpă, puse la loc flaconul și se întoarse spre partenerul său.

– Și acum? întrebă el.

Manfred nu răspunse, dar descuie un seif vechi care stătea în colțul camerei. De aici el scoase o cutie din lemn lustruit. Deschise cutia și dezvălui conținutul.

1 Mult mai puțin, a comprima ceva într-un spațiu redus (în limba latină în original).

– Dacă Thery este așa de bun pe cât se laudă, aici este momeala care îl va ademeni pe Sir Philip Ramon către moartea sa, spuse el.

Poiccart se uită la el.

– Foarte ingenios, a fost singurul său comentariu. Thery știe cât de mare vâlvă a produs?

Manfred închise capacul și puse la loc cutia înainte să răspundă.

– Știe Thery că el este cel de-al patrulea *justițiar*? întrebă el, apoi încet. Nu cred – și e mai bine să nu știe; o mie de lire sunt cam treizeci și trei de mii de *pesetas* și mai este și grațierea și fata de la Jerez, adăugă el gânditor.

O idee genială îi veni reporterului Smith și i-o spuse șefului.

– Nu-i rău, spuse editorul, ceea ce însemna că ideea era chiar foarte bună, nu e rău deloc.

– M-am gândit, spuse reporterul mândru, că unul sau doi dintre cei patru bărbați ar putea fi străini care nu înțeleg o boabă de engleză.

– Într-adevăr, spuse șeful; mulțumesc pentru sugestie. O să vreau articolul în această seară.

Și acest dialog e motivul pentru care, în dimineața următoare, *Megaphone* conținea anunțul poliției în franceză, italiană, germană și... spaniolă.

CAPITOLUL 5

Atentatul de la *Megaphone*

Când editorul ziarului *Megaphone* se întorcea de la cină s-a întâlnit cu redactorul șef pe scări. Redactorul șef, cu un chip de băiat, alungă gândurile despre un nou proiect în care se cufundase (*Megaphone House* este căminul noilor proiecte) și întreabă de cei *Patru Justițieri*.

– Încă există entuziasm, răspunse editorul. Oamenii nu vorbesc de nimic altceva decât despre viitoarea dezbatere a legii de expatriere iar guvernul își ia toate precauțiile împotriva unui atac asupra lui Ramon.

– Care e sentimentul general?

Editorul ridică din umeri.

– Nimeni nu crede cu adevărat că o să se întâmple ceva, în ciuda bombei.

Redactorul șef se gândi un moment, apoi spuse repede.

– Tu ce crezi?

Editorul râse.

– Cred că amenințarea nu va fi niciodată pusă în practică, în primul rând, cei patru au întâmpinat un obstacol. Dacă nu l-ar fi amenințat pe Ramon, poate ar fi reușit, dar așa...

– Mai vedem, spuse redactorul șef și se duse acasă.

Editorul se întreba, în timp ce urca scările, cât timp cei patru o să mai umple paginile ziarului său și chiar spera că o să treacă la fapte, deși s-ar putea să eșueze, ceea ce i se părea aproape inevitabil.

Camera lui era încuiată și cufundată în întuneric, scotoci în buzunar după cheie, o găsi, răsuci clanța, deschise ușa și intră.

– Mă întreb, medită el și întinse mâna și apăsă pe întrerupător ca să aprindă lumina...

Se produse o lumină orbitoare, pâlpâi repede o flăcără și încăperea era din nou în întuneric.

Speriat, se retrase pe coridor și strigă să se facă lumină.

– Chemați un electrician, urlă el, a sărit o nenorocită de siguranță!

O lampă dezvălui camera plină de un fum înecăcios, iar electricianul descoperi că fiecare bec fusese scos cu grijă din filet și pus pe masa.

De una dintre grinzi atârna un fir răsucit de cablu alb care avea la capăt o cutie mică neagră și din aceasta ieșeau aburi denși.

– Deschideți ferestrele, ordonă editorul și după ce a fost adusă o găleată cu apă, cutia a fost pusă cu grijă în ea.

Și atunci a găsit editorul scrisoarea – un plic verzui care stătea pe birou. Îl ridică, îl întoarse pe toate părțile, îl deschise și observă că lipiciul era încă umed.

Onorate domn,

Când ați aprins lumina în seara aceasta probabil că v-ați imaginat pentru o secundă că sunteți victima unuia dintre acele „atentate” la care vă place atât de mult să faceți referire. Vă datorăm scuze pentru posibilele neplăceri pe care

vi le-am cauzat. Disconfortul dumneavoastră este cauzat de faptul că v-am luat becurile și v-am înlocuit o lustră cu o încărcătură mică de magneziu. Vă rugăm să ne credeți că ne-ar fi fost la fel de simplu să conectăm o încărcătură de nitroglicerină și astfel v-am fi transformat în propriul dumneavoastră călău. Am făcut acestea ca să vă dovedim intenția noastră de nezdruccinat de a ne respecta promisiunea față de legea expatriaților. Nicio putere de pe pământ nu îl mai poate salva de Sir Philip Ramon de la pieire și vă rugăm pe dumneavoastră, ca forță care coordonează un grup influent, să vă folosiți de această forță în slujba justiției, să atrageți de partea dumneavoastră guvernul și să îl faceți să respingă această măsură nedreaptă și să salveți nu doar viețile atâtor oameni nevinovați care au găsit un adăpost în țara dumneavoastră dar și viața unui ministru al coroanei a cărei singură vină în ochii noștri e zelul său în slujba unei cauze injuste.

(semnat) Cei Patru Justițieri

– Pfiu, fluieră editorul, ștergându-și fruntea și uitându-se la cutia udă care plutea liniștită în găleată.

– S-a întâmplat ceva domnule? întrebă electricianul cu îndrăzneală.

– Nimic, a fost răspunsul tăios. Termină-ți treaba, repară becurile și pleacă.

Electricianul, dezamăgit și curios, se uită la cutia plutitoare și la cablul rupt.

– Ce lucru ciudat, domnule, spuse el. Dacă mă întrebați pe mine...

– Dar nu te-am întrebat, termină-ți treaba, îl întrerupse marele jurnalist.

– Îmi cer scuze, domnule, spuse electricianul smerit.

O jumătate de oră mai târziu editorul ziarului *Mega-phone* discuta situația cu Welby.

Welby, care este cel mai mare editor străin din Londra zâmbi prietenos și nu își ascunse uimirea.

– Mereu am crezut că tipii ăștia vorbesc serios, spuse el cu grijă. Și mai mult, sunt aproape sigur că o să își țină promisiunea. Când eram în Genova – Welby avea multe dintre informațiile sale din sursă directă – când eram în Genova, sau era Sofia? – am cunoscut un bărbat care mi-a povestit despre afacerea Trelovitch. Era unul dintre bărbații care îl asasinase regele Serbiei, dacă îți amintești. Și într-o noapte a ieșit din cameră să se ducă la teatru – în aceeași noapte a fost găsit mort în piața publică, cu o sabie înfiptă în inimă. Erau două lucruri extraordinare la această întâmplare. Editorul străin le numără pe degete. Primul, generalul era un binecunoscut spadasin și erau toate dovezile că nu fusese ucis cu sânge rece, ci într-un duel, al doilea e că purta corsete, atât de multe câte poartă astfel de soldați germanizați, și unul dintre atacatori descoperise chestia asta, probabil în urma unei lovituri de spadă și l-a făcut să le dea jos. Oricum, când a fost găsit, aceste obiecte inutile au fost găsite aproape de trupul său.

– Se știa atunci că era opera celor patru? întrebă editorul.

Welby clătină din cap.

– Nici măcar eu nu am mai auzit de ei, spuse el cu regret. Apoi întrebă. Ce măsuri ai luat în legătură cu mica ta sperietură?

– Am întrebat portarii și curierii și toate persoanele care erau de serviciu la acea oră, dar sosirea și plecarea prietenului nostru misterios – cred că au fost mai mulți – nu poate fi explicată. Chiar e ciudat. Știi, Welby, chiar

îmi dă un sentiment ciudat, lipiciul de pe plic era încă ud; scrisoarea trebuie să fi fost scrisă aici și pusă în plic cu câteva secunde înainte să intru în cameră.

– Erau ferestrele deschise?

– Nu, toate trei erau închise și încuiate și ar fi fost imposibil să intri în cameră pe acolo.

Detectivul care a venit să cerceteze circumstanțele a susținut această părere.

– Bărbatul care a scris această scrisoare trebuie să fi părăsit camera dumneavoastră la mai puțin de un minut înainte de sosirea dumneavoastră, concluzionează el și luă scrisoarea.

Fiind un detectiv tânăr și entuziast, înainte să termine investigațiile sale a cercetat cu grijă camera, a ridicat covoarele, a pipăit pereții, a inspectat dulapurile și a măsurat totul într-un mod extrem de laborios și inutil cu o ruletă.

– Mulți dintre ai noștri zâmbesc la poveștile detectivilor, explicase el editorului amuzat, dar am citit aproape tot ce au scris Gaboriau și Conan Doyle și cred că e bine să observi lucrurile mărunte. Nu era nicio urmă de scrum de țigară sau ceva de genul acesta lăsat în urmă, nu? întrebă el gânditor.

– Mă tem că nu, replicase editorul grav.

– Păcat, spusese detectivul și, după ce strânse dispozitivul infernal și celelalte componente ale lui, plecă.

După aceea editorul îl informă pe Welby că discipolul lui Holmes a studiat o jumătate de oră podeaua cu o lupă.

– A găsit jumătate de guinee pe care o pierdusem acum câteva săptămâni, așa că nu a fost de prea mare folos.

În acea seară doar Welby și redactorul șef știa ce s-a întâmplat în camera editorului. Erau niște zvonuri

în departamentul editorului adjunct despre un accident lipsit de importanță care se petrecuse în camera retrasă.

– A sărit o siguranță în camera șefului și s-a speriat grozav, spuse bărbatul care se ocupa de distribuție.

– Vai mie, spuse expertul meteorolog, ridicându-și privirea de pe harta lui, ceva de soiul acesta mi s-a întâmplat și mie aseară...

Directorul îi adresase câteva cuvinte hotărâte detectivului înainte ca acesta să plece.

– Doar dumneavoastră și cu mine știm de această întâmplare, spuse editorul. Așa că dacă se află o să știu că zvonul a venit de la Scotland Yard.

– Puteți să fiți sigur că nu o să vină nimic de la noi, a fost răspunsul detectivului, suntem și așa până peste cap de treabă.

– Asta e bine, spuse editorul și „asta e bine“ sună ca o amenințare.

Așa că Welby și directorul au ținut secretă toată întâmplarea până cu o jumătate de oră înainte ca ziarul să intre la tipar.

Aceasta poate părea pentru un om de rând un lucru neobișnuit, dar experiența le-a demonstrat majorității celor care controlează un ziar, că știrea are un obicei neplăcut de a se răspândi înainte ca ziarul să iasă de la tipar.

Se știe că redactorii necinstiți – până și redactorii pot fi necinstiți – au dat în vileag știri importante și exclusive pur și simplu arucându-le pe fereastra potrivită astfel încât să cadă lângă cineva care aștepta răbdător pe stradă jos, și care a alergat imediat la biroul unui ziar rival și a vândut știrea pentru mai mult decât greutatea ei în aur. Se cunosc astfel de cazuri.

Dar la șapte și un sfert începu să se audă zumzăitul zarvei de la *Megaphone House*, căci atunci au aflat editorii adjuncți de „atentat“.

Era o știre grozavă – încă o știre bombă de la *Megaphone*, pusă ca titlu la jumătatea paginii cu cei patru – Atentat la sediul *Megaphone* – Istețime diavolească – O altă scrisoare de amenințare – Cei patru își vor ține promisiunea – Un document remarcabil – Îl va salva poliția pe Sir Philip Ramon?

– O știre foarte bună, spuse directorul mulțumit în timp ce citea materialul.

Se pregătea să plece și vorbea cu Welby lângă ușă.

– Nu-i rău, spuse elegant Welby. Ce cred eu? Bravo!

Ultima parte era adresată unui curier care apăruse cu un străin.

– Domnul vrea să vorbească cu cineva, domnule – un pic cam nerăbdător, așa că l-am adus sus; e străin și nu pot să mă înțeleg cu el, așa că l-am adus la dumneavoastră, îi spuse el lui Welby.

– Ce doriți? întrebă directorul în franceză.

Bărbatul clătină din cap și spuse câteva cuvinte într-o limbă ciudată.

– A! spuse Welby, spaniolă – ce doriți? întrebă el în spaniolă.

– Este acesta sediul ziarului? Bărbatul scoase o copie jalnică a ziarului *Megaphone*.

– Da.

– Pot să vorbesc cu editorul?

Directorul îl privi plin de suspiciune.

– Eu sunt editorul, zise el.

Bărbatul se uită peste umăr apoi se plecă.

– Eu sunt unul dintre cei patru justițieri, șovăi el. Welby făcu un pas spre el și îl cercetă atent.

– Cum vă numiți? întrebă el repede.

– Miguel Thery din Jerez, răspunse bărbatul.

Era zece și jumătate când, întorcându-se de la un concert, trăsură care îi ducea pe Poiccart și pe Manfred spre vest, traversă piața Hanover și o luă pe Oxford Street.

– Ceri să îl vezi pe editor, explica Manfred, te duc în birouri, le explici ce treabă ai cu cineva, le pare foarte rău dar nu te pot ajuta, sunt foarte politicoși dar nici atât cât să te conducă până la ieșire, așa că, în timp ce căutai singur drumul, ajungi la camera editorului și, știind că e plecat, te strecoři înăuntru, pregătești totul, pleci și încui ușa după tine dacă nu e nimeni în jur, adresezi câteva cuvinte de rămas bun unui cunoscut imaginar dacă ești văzut și *voila!*

Poiccart mușcă din capătul trabucului său.

– Folosește pentru plic un lipici care nu se usucă mai repede de o oră și adâncești misterul, spuse el încet și Manfred surâse.

– Plicul de abia lipit este o atracție irezistibilă pentru un detectiv englez.

Trăsura care mergea repede pe Oxford Street, o luă pe Edgware Road când Manfred își ridică mâna și dădu la o parte trapa din plafon.

– Coborâm aici, strigă el și vizitiul trase lângă bordură.

– Credeam că ați spus Pembridge Gardens? remarcă el în timp ce Manfred plătea.

– Așa am spus, zise Manfred. Noapte bună.

Au rămas trâncănind pe marginea trotuarului până când trăsură dispăru, apoi o luară pe Marble Arch, traversară Park Lane, merseră pe acea alee și apoi o cotiră spre Piccadilly. Lângă circ au găsit un restaurant cu un bar lung și multe separeuri, unde bărbații stăteau în jurul unor mese de marmură, bând, fumând sau vorbind. Într-unul dintre aceste separeuri stătea singur

Gonsalez, fuma o țigară lungă și avea o expresie posacă și meditativă.

Niciunul dintre bărbați nu se arătară mirați să îl vadă – totuși, inima lui Manfred stătu în loc și în obrajii roșii ai lui Poiccart se strecurase o nuanță roșie.

Se așezară. Veni un chelner, le luă comanda și, când acesta plecă, Manfred întrebă încet:

– Unde e Thery?

Leon ridică ușor din umeri.

– Thery a fugit, răspunse el calm. Pentru un minut, niciunul dintre bărbați nu vorbi, așa că Leon continuă. În dimineața asta înainte să plecați i-ați dat un teanc de ziare?

Manfred încuviință din cap.

– Erau ziare englezești, spuse el. Thery nu știe o boabă de engleză. Aveau poze – i le-am dat ca să se amuze.

– I-ai dat printre altele și ziarul *Megaphone*?

– Da – așa e! Își aminti Manfred.

– În el era tipărită răscumpărarea și oferta de grațiere – în spaniolă.

Manfred privi în gol.

– Îmi amintesc, zise el încet, l-am citit după aceea.

– A fost foarte ingenios, îl laudă Poiccart.

– Am observat că era destul de neliniștit, dar am crezut că era pentru că îi spuseseam seara trecută cum avem de gând să scăpăm de Ramon și ce rol avea să joace el în plan.

Leon schimbă subiectul ca să îi permită chelnerului să servească băuturile pe care le comandaseră.

– Este strigător la cer, continuă el pe același ton, ca un cal pe care s-au pariat atâția bani să nu fie trimis în Anglia cu cel puțin o lună în avans.

– Nu s-a mai auzit ca favoritul cursei să se rănească în timpul unui traversări nefericite a Canalului, adăugă Manfred sever.

Chelnerul plecă.

– Am ieșit la o plimbare după amiază, reluă Leon și treceam pe regent Street, se oprea din loc în loc să se uite la magazine, când, deodată – ne uitam la vitrina unui fotograf – l-am pierdut. Erau sute de oameni pe stradă, dar nici urmă de Thery... De atunci îl tot caut.

Leon luă o gură din băutură și se uită la ceas.

Ceilalți doi bărbați nu făcură nimic, nu spuseră nimic.

Un observator atent ar fi observat că atât mâinile lui Manfred cât și ale lui Poiccart erau așezate pe gulerul hainelor.

– Poate nu e atât de grav, zâmbi Gonsalez.

Manfred întrerupse tăcerea celorlalți doi.

– Eu îmi asum toată vina, începu el, dar Poiccart îl opri cu un gest.

– Dacă e vina cuiva, eu singur sunt răspunzător, spuse el cu un râs scurt. Nu, George, e prea târziu ca să vorbim de vinovați. Am subestimat șiretenia lui *m'sieur*, inițiativa ziarului englezesc și – și...

– Și fata din Jerez, concluzionă Leon.

Cinci minute trecură în tăcere, timp în care fiecare bărbat se gândea repede.

– Am o mașină, nu departe de aici, spuse Leon în cele din urmă. Dacă sunteți aici până în ora unsprezece, luăm prânzul la Burnham-on-Crouch – am putea fi în Franța în zori de zi.

Manfred se uită la el.

– Cine te crezi? întrebă el.

– Eu zic să rămânem și să terminăm treaba, spuse Leon.

– Și eu zic la fel, spuse Poiccart încet dar hotărât.

Manfred chemă chelnerul.

– Aveți ultima ediție a ziarelor de seară?

Chelnerul spuse că poate să facă rost de ele și se întoarce cu două.

Manfred se uită prin ele cu grijă, apoi le dădu de-o parte.

– Nu-i nimic în astea, zise el. dacă Thery s-a dus la poliție, ar trebui să ne ascundem și să folosim altă metodă decât cea la care ne hotărâsem sau am putea lovi acum. La urma urmelor, Thery ne-a spus tot ce voiam să știm, dar...

– Asta nu ar fi cinstit față de Ramon. Poiccart încheie propoziția pe un așa ton care sublinia această posibilitate. Mai are două zile și totuși trebuie să mai primească o ultimă avertizare.

– Atunci trebuie să îl găsim pe Thery.

Manfred era cel care vorbise, apoi se ridică, urmat de Poiccart și de Gonsalez.

– Dacă Thery nu s-a dus încă la poliție – unde să se fi dus?

Tonul din întrebarea lui Leon sugera un răspuns.

– La redacția ziarului care a publicat articolul în spaniolă, a fost răspunsul lui Manfred și imediat, cei trei bărbați au știut că aceasta era soluția corectă. Mașina ta o să fie de folos, spuse Manfred și cei trei ieșiră din bar.

În camera editorului Thery stătea față în față cu cei doi jurnaliști.

– Thery? repetă Welby. Nu cunosc numele acesta. De unde veniți? Care e adresa dumneavoastră?

– Sunt din Jerez, Andalusia, din podgoria Domnului.

– Nu asta, îl întrerupse Welby, de unde veniți acum, din ce parte a Londrei?

Thery ridică brațele exasperat.

– De unde să știu eu? Sunt case și străzi și oameni și toate sunt în Londra iar eu trebuia să ucid un om, un ministru, pentru că a făcut o lege blestemată... nu mi-au spus...

– Ei – care? întrebă editorul nerăbdător.

– Ceilalți trei.

– Care sunt numele lor?

Thery îi aruncă interlocutorului său o privire plină de suspiciune.

– Există o recompensă, spuse el ursuz și o grațiere. Vreau astea înainte să spun –

Editorul se duse la biroul său.

– Dacă sunteți unul dintre cei patru, vă veți primi recompensa – o să vă primiți o parte acum. Apăsă un buton și un mesager apăru la ușă. Du-te în culegătorie și spune-i tipografului să nu lase oamenii să plece până nu le dau eu voie.

La subsol mașinăriile vuiau în timp ce azvârleau primele numere ale ziarului de dimineață.

– Acum, editorul se întoarse spre Thery, care stătuse stânjenit și se mișcase de pe un picior pe celălalt în timp ce erau date ordinele, acum spune-mi tot ce știi.

Thery nu răspunse, privirea îi era pironită în podea.

– Există o recompensă și o grațiere, murmură el cu încăpățănare.

– Haide omule! strigă Welby. O să îți primești recompensa și grațierea. Spune-ne, cine sunt *Cei Patru Justițieri*? Care sunt ceilalți trei? Unde îi putem găsi?

– Aici, se auzi o voce clară în spatele său. Se întoarse în timp ce un necunoscut, care, după ce închise ușa după el, stătea și se uita la cei trei bărbați – un necunoscut îmbrăcat elegant și cu o mască ce îi acoperea

chipul de la bărbie la frunte. Avea un revolver lângă mâna care îi stătea pe lângă corp.

– Eu sunt unul dintre ei, repetă necunoscutul calm. Mai sunt încă doi bărbați care așteaptă afară.

– Cum ați intrat aici, ce doriți? ceru să știe editorul și întinse mâna spre un sertar deschis al biroului său.

– Retrageți mâna! și piedica subțire a revolverului se ridică cu un impuls. Cum am intrat o să vă explice portarul dumneavoastră când o să devină conștient. Sunt aici pentru că vreau să îmi apăr viața – nu e o dorință absurdă. Dacă Thery vorbește s-ar putea să fiu un om mort – și sunt gata să îl împiedic să vorbească. Nu am nimic cu dumneavoastră domnilor, dar dacă îmi veți sta în cale, vă voi ucide, spuse el simplu. Tot timpul a vorbit în engleză și Thery, cu ochii mari și respirând precipitat, se lipi de perete.

– Tu, spuse bărbatul mascat, întorcându-se spre bărbatul speriat de moarte și vorbindu-i în spaniolă. Tu ți-ai fi trădat partenerii, te-ai opus unei cauze mărețe așa că este drept ca tu să mori. Ridică revolverul spre pieptul lui Thery și Thery căzu în genunchi, făcându-și rugăciunea pe care nu o putea rosti.

– Dumnezeu, nu! țipă editorul și sări în față.

Revolverul se întoarse spre el.

– Domnule, spuse necunoscutul și vocea lui deveni aproape o șoptă, pentru Dumnezeu, nu mă forțați să vă ucid.

– Nu veți omorî cu sânge rece, strigă editorul furios și făcu un pas în față, dar Welby îl ținu.

– Ce folos? întrebă Welby în șoptă. Vorbește serios. Nu putem face nimic.

– Puteți face ceva, spuse necunoscutul și revolverul coborî.

Înainte ca editorul să poată răspunde se auzi o bătaie la ușă.

– Spuneți că sunteți ocupat și revolverul se așinti din nou asupra lui Thery, care scâncea cuibărit lângă perete.

– Pleacă, strigă editorul. Sunt ocupat.

– Tipografi așteaptă, spuse vocea mesagerului.

– Acum, întrebă directorul când pașii băiatului se îndepărtară, ce putem să facem?

– Puteți să salvați viața bărbatului acesta.

– Cum?

– Dați-mi cuvântul de onoare că ne veți lăsa să plecăm și nu veți da alarma și nu veți ieși din cameră un sfert de oră.

Editorul ezită.

– De unde știu că această crimă la care vă gândiți nu o să fie comisă de îndată ce plecați?

– De unde știu că de îndată ce o să ieșim din cameră nu o să dați alarma?

– O să vă dau cuvântul meu, spuse editorul serios.

– Și eu pe al meu, veni răspunsul liniștit. Și eu nu mi-am încălcat niciodată cuvântul.

În mintea editorului se dădea o luptă; avea în mână cea mai mare știre a secolului, încă un minut și el ar fi scos de la Thery secretul celor patru.

Chiar și acum, un gest îndrăzneț ar putea salva totul – și tipografi așteptau... Dar mâna care ținea revolverul era a unui bărbat hotărât și șeful cedă.

– Sunt de acord, dar nu de bună voie, spuse el. Te previn că arestarea și pedepsirea ta sunt inevitabile.

– Regret, spuse bărbatul mascat înclinându-se ușor, că nu pot fi de acord cu dumneavoastră – nimic nu e inevitabil, doar moartea. Hai Thery, zise el în spaniolă. Pe cuvântul meu de *caballero* că nu o să îți fac nimic.

Thery ezită, apoi se ridică nesigur, cu capul plecat și cu privirea ațintită în podea.

Bărbatul mascat crăpă ușa, ascultă și în acel moment editorul a avut inspirația vieții sale.

– Uite ce e, spuse el repede, jurnalistul luând, dint-o dată locul omului, când ajungeți acasă ne scrieți un articol despre dumneavoastră? Nu trebuie să ne dați detalii stânjenitoare, știți – ceva despre aspirațiile dumneavoastră, *raison d'être*¹.

– Domnule, spuse bărbatul mascat – și era o notă de admirație în tonul său – recunosc în dumneavoastră un artist. Mâine dimineață vă va fi trimis articolul și, deschizând ușa, cei doi bărbați pășiră în întunericul de pe hol.

1 Rațiunea de a fi (în limba franceză în original)

CAPITOLUL 6

Indiciile

Pancarte sângerii, vânzători de ziare răgușiți, titluri imense și articole după articole spuneau a doua zi lumii cum era cât pe ce să fie capturați cei patru. Bărbații din tren se aplecau cu ziarele pe genunchi și explicau ce ar fi făcut dacă ar fi fost în locul editorului de la *Megaphone*. Oamenii au încetat să mai vorbească despre războaie și foamete și secetă și accidente și parlamentari și crime obișnuite și despre împăratul german, ca să se concentreze asupra subiectului orei. Oare cei *Patru Justițieri* își vor duce la îndeplinire promisiunea și îl vor ucide pe ministrul de externe mâine?

Nu se mai vorbea despre nimic altceva. Fusese o amenințare cu moartea acum o lună și, dacă nu se întâmpla ceva neprevăzut, ea avea să fie comisă mâine.

Nu-i de mirare că presa din Londra acordase mare parte din paginile sale ca să discute despre sosirea lui Thery și despre capturarea lui.

...nu e foarte ușor de înțeles (spunea ziarul *Telegram*) de ce, când îi aveau pe ticăloși în mâinile lor, anumiți jurnaliști ahtiați de senzaționalul de doi bani l-au lăsat să plece și să-și continue planurile lor malefice împotriva unui mare om de stat

a cărui inegalabilă... Și spuneam dacă, pentru că, din păcate, în aceste zile de jurnalism ieftin fiecare știre provenită din *sanctum sanctorum*¹ al ziarelor iubitoare de senzațional nu trebuie acceptată cu atâta ardoare; deci dacă, după cum am spus, dacă acești criminali chiar au vizitat biroul unui coleg noaptea trecută...

La prânz Scotland Yard făcuse să circule o pagină tipărită în grabă cu:

1000 £ Recompensă

Căutat fiind bănuît că are conexiuni cu o organizație criminală cunoscută drept *Cei Patru Justițieri*, Thery Miguel, alias Saimont, alias le Chico, din Jerez, Spania, un spaniol care nu vorbește deloc engleza. Înalt de 1,70 m. ochi căprui, păr negru, o mustață subțire neagră, față lată. Cicatrice: cicatrice albă pe obraz, rană veche de cuțit pe corp. Bine clădit.

Recompensa menționată mai sus va fi plătită oricărei persoane sau oricăror persoane care vor da informații ce vor duce la identificarea numitului Thery din banda *Cei patru Justițieri* și la prinderea acestuia.

Din care se poate înțelege că, acționând pe baza informației oferite de editor și de asistentul acestuia la ora două noaptea, linia directă cu Spania a fost ocupată; personaje importante au fost trezite din paturile lor din Madrid și povestea lui Thery, așa cum a fost spusă de

1 Sfânta Sfintelor.

Birou, a fost reconstituită din dosare pentru informarea unui comisar energic.

În timp ce stătea și scria în biroul său din Portland Palace, lui Sir Philip Ramon îi era greu să se concentreze asupra scrisorii din fața sa.

Era o scrisoare adresată agentului său din Branfell, domeniul imens pe care el îl ocupa în anii în care nu era în funcție.

Sir Philip nu avea nici soție, nici iubită și nici copii ... *Dacă acești oameni reușesc să își ducă la îndeplinire planul m-am îngrijit nu doar de dumneavoastră ci și de ceilalți care m-au servit cu loialitate*, scria el – din care putem deduce tonul scrisorii sale.

În aceste ultime săptămâni, sentimentele lui Sir Philip față de posibilele urmări ale acțiunilor sale au suferit ceva schimbări.

Iritarea unui constant spionaj, prietenos pe de o parte și amenințător pe cealaltă, au scos la iveală un sentiment atât de amar de ură astfel încât prin prisma acestui nou sentiment toată tema sa a fost înghițită. Mintea lui era plină cu o singură hotărâre de neclintit, să ducă la bun sfârșit măsurile pe care le avea la îndemână, să îi împiedice pe cei patru justițieri și să răzbune integritatea ministerului. *Ar fi absurd*, scria el într-un articol cu titlul „Individualitatea în relația cu Serviciile Publice“ care a fost publicat câteva luni mai târziu în *Quarterly Review* – *ar fi monstruos să presupunem că unele critici din surse fără nicio autoritate pot afecta sau influența în vreun fel un membru al guvernului în realizarea legislației necesare milioanei de oameni care i-au fost lăsați în grijă. El este instrumentul, numit*

să pună într-o formă tangibilă dorințele și nevoile celor care caută ajutor în mod normal din partea lui, nu doar să ofere mijloace și metode pentru îmbunătățirea condițiilor lor sau ameliorarea restricțiilor supărătoare impuse asupra relațiilor comerciale internaționale, dar să îi protejeze de riscuri străine obligațiile pur comerciale ... în acest caz, un Ministru al Coroanei cu respect pentru responsabilitățile sale încetează să mai existe ca bărbat și devine un simplu automat lipsit de attribute umane.

Sir Philip Ramon era un bărbat cu puțini prieteni. Nu avea niciuna dintre calitățile care îl fac pe un bărbat popular. Era un bărbat cinstit, scrupulos și puternic. Era genul de persoană stăpână pe sine și cinică, așa cum îl făcuse o viață lipsită de iubire. Nu avea pic de entuziasm – și nici nu inspira vreun pic. Mulțumit că o anumită măsură era mai puțin greșită decât alta, el o accepta. Mulțumit că o anumită măsură era spre binele imediat sau absolut al compatrioților săi, o susținea până în pânzele albe. Se putea spune despre el că nu avea ambiții – doar țeluri. Era cel mai periculos om din cabinet, pe care îl domina în felul său abil, pentru că nu știa semnificația cuvântului sfânt „compromis“.

Dacă avea vreo părere despre un subiect sub soare, era aceeași cu a colegilor săi.

De patru ori în scurta istorie a administrației s-a întâmplat ca demisia unui membru din cabinet să umple paginile ziarelor și de fiecare dată ministrul a cărui demisie a fost înmănată, a fost cel ale cărui păreri au fost în contradicție cu ale ministrului de externe. În lucrurile mărunte, ca și în cele importante, avea propriile metode.

Refuza categoric să folosească locuința oficială și Downing Street numărul 44 era transformată pe

jumătate în birou, jumătate palat. Portland Palace era casa lui și de acolo venea în fiecare dimineață, trecea de ceasul Horse Guard când se auzea ultima bătaie a orei zece.

O linie telefonică privată lega biroul său din Portland Palace de rezidența oficială și, cu excepția acestei conexiuni, Sir Philip se rupsese în întregime de casa de pe Downing Street, pe care visau să o ocupe toți bărbații de seamă din partidul său.

Acum totuși, odată cu apropierea zilei în care se plăteau toate polițele, poliția insista ca el să își ocupe camerele din Downing Street. Aici, spuneau ei, va fi mai ușor să îl apărăm pe ministru. Cunoșteau locuința de la Downing Street numărul 44. Împrejurimile puteau fi păzite și mai ales drumul – acel drum periculos! – între Portland Palace și Biroul de Externe putea fi înlăturat.

A fost nevoie de ceva presiune și rugăminți ca Sir Philip să fie convins să facă măcar acest pas și doar atunci când i s-a spus că supravegherea sa nu o să mai fie atât de evidentă, a fost de acord.

– Nu vă place să îi găsiți pe oamenii mei la ușa dumneavoastră cât timp vă bărbierii, spuse comisarul Falmouth sec. V-ați plâns când unul dintre oamenii mei era în baie când ați vrut să intrați ieri dimineață și nu v-a fost pe plac că un polițist în civil v-a însoțit trăsura, deci Sir Philip, în Downing Street vă promit că nici nu o să îi mai puteți vedea.

Și acest argument a fost hotărâtor în luarea deciziei.

Telefonul de lângă cotul lui Sir Philip sună – detesta soneriile – și vocea secretarului său personal întrebă cu ceva teamă cât o să mai stea.

– Avem 60 de oameni la posturi la numărul 44, spuse secretarul zelos și tânăr, și azi și mâine vom... Și Sir Philip asculta cu enervare crescândă acest monolog.

– Mă întreb dacă nu ai un seif în care să mă încui, spuse el nemulțumit și încheie conversația.

Se auzi o bătaie la ușă și Falmouth își băgă capul înăuntru.

– Nu vreau să vă grăbesc, domnule, zise el, dar...

Așa că ministrul de externe se duse în Downing Street într-un acces de mânie. Pentru că nu era obișnuit să fie grăbit sau să primească ordine de la te miri cine. Îl irită și mai tare când văzu de pe acum familiarii cicliști de o parte și de alta a trăsorii, când recunosc la fiecare pas câte un polițist care sărea în ochi deși era îmbrăcat în haine civile și admira peisajul de pe trotuar iar când sosi la Downing Street și găsi locul interzis tuturor trăsurilor, mai puțin a sa, și o mulțime imensă și morbidă de privitori adunați să îi aplaude intrarea, se simți, așa cum nu se mai simțise niciodată în viața sa – umilit.

Își găsi secretarul așteptându-l în biroul privat cu schița discursului care avea să preceadă a doua dezbatere a legii de extrădare.

– E destul de probabil că vom întâlni destul de multă rezistență, îl informă secretarul, dar au fost trimiși de trei ori mai mulți parlamentari pentru vot și se așteaptă să primească o majoritate de 36, cel puțin.

Ramon se uită peste notițe și le găsi reconfortante.

Îi dădeau acel sentiment vechi de siguranță și importanță. La urma urmei, era ministrul de externe. Bineînțeles că amenințările erau absurde – poliția era vinovată pentru că făcuse atâta vâlvă și bineînțeles, presa – da, asta era – care le transformaseră într-o știre senzațională pentru ziare.

Avea un aer aparte, optimist, aproape genial când se întoarse să îi surâdă secretarei.

– Și cu prietenii mei necunoscuți, cum le spun gărzile, *Cei Patru Justițieri*?

Chiar și în timp ce vorbea juca un rol, nu le uitase numele, îl avea zi și noapte în minte.

Secretarul ezită, între el și șef *Cei Patru Justițieri* a fost un subiect tabu.

– Nu am mai auzit nimic altceva decât ce am citit, spuse el nesigur. Acum știm cine este Thery, dar nu ne dăm seama cine sunt ceilalți trei.

Ministrul își țuguie buzele.

– M-au lăsat până mâine seară să mă răzgândesc.

– Ați primit scrisori din nou de la ei?

– Cea mai scurtă dintre scrisori, spuse Sir Philip voios.

– Și altfel?

Sir Philip se încruntă.

– Se vor ține de cuvânt, zise el imediat, căci acel „altfel“ al secretarului îi dăduse fiori reci în inimă pe care nu prea îi putea înțelege.

În camera de sus a atelierului din Carnaby Street, Thery, trist, posac, temător stătea și îi privea pe cei trei.

– Vreau să înțelegi bine, spuse Manfred, că nu îți purtăm pică pentru ce ai făcut. Cred, și seșor Poiccart crede că seșor Gonsalez a făcut bine că ți-a cruțat viața și te-a adus înapoi la noi. Thery își coborî privirea în fața zâmbetului pe jumătate batjocoritor al vorbitorului. Mâine seară vei face cum ai plănuir – dacă mai e nevoie. Apoi vei pleca – se opri.

– Unde? vru Thery să știe cuprins de furie. Unde Dumnezeuului? Le-am zis numele meu, o să știe cine sunt – o să afle când o să scrie la poliție. Unde să mă

duc? Sări în picioare și se încruntă la cei trei bărbați, mâinile îi tremurau din cauza furiei, trupul său masiv tremura și el din cauza intensității acestui sentiment.

– Te-ai dat singur de gol, spuse Manfred încet; asta e pedeapsa ta. Dar îți vom găsi un loc, o nouă Spanie sub alte orizonturi – și fata din Jerez o să fie acolo așteptându-te.

Thery se uită de la unul la altul suspicios. Râdeau de el?

Nu era niciun zâmbet pe chipurile lor. Doar Gonsalez îl privea cu ochi pătrunzători și întrebători, de parcă vedea un înțeles ascuns în cuvintele sale.

– Juri? întrebă Thery răgușit. Juri pe...

– Promit! Dacă vrei, voi jura, zise Manfred. Și acum, continuă el pe un alt ton, știm ce așteptăm de la tine mâine seară – ce ai de făcut?

Thery încuviință din cap.

– Nu trebuie să fie nicio greșeală – nimic făcut de mântuială. Tu, cu mine, Poiccart și Gonsalez vom ucide acest om nedrept într-un fel pe care nimeni nu îl va ghici – o execuție care va îngrozi lumea. O moarte iute, sigură, care se va strecura prin crăpături, care va trece neobservată de paznici. Nu s-a mai făcut niciodată așa ceva, așa... se opri dintr-o dată cu obrajii roșii și ochii sticloși și întâlni privirea celorlalți doi camarazi.

Poiccart impasibil ca un sfinx, Leon interesat și analitic. Chipul lui Manfred mai palid.

– Îmi pare rău, spuse el aproape rușinat, pentru un moment am uitat de cauză în valul descrierii metodelor.

Își ridică mâna dezaprobat.

– E de înțeles, spuse Poiccart grav și Leon strânse mâna lui Manfred.

Cei trei stătură încurcați în tăcere pentru un moment, apoi Manfred râse.

– La treabă! zise el și îi conduse pe ceilalți spre laboratorul improvizat.

Înăuntru Thery își dădu jos haina. Aici era teritoriul său și de la fricosul grupului a devenit conducătorul, coordonatorul lor, instruindu-i, dând ordine până când i-a făcut pe bărbații, de care cu câteva minute în urmă fusese speriat, să alerge de la apartamente la atelier, de la etaj la etaj.

Erau multe de făcut, multe de testat, multe calcule, multe de adunat pe hârtie, pentru că pentru uciderea lui Sir Philip Ramon toate resursele științei moderne aveau să fie utilizate în folosul celor patru.

– Mă duc să inspectez zona, spuse Manfred deodată și dispăru în apartament, după care se întoarse cu o scară. O așeză pe coridorul întunecat. Urcă repede și împinse o trapă care ducea spre acoperișul drept al clădirii. Se ridică ușor, se târî pe suprafața din plumb și, ridicându-se, se uită cu grijă peste parapetul scund. Era în centrul unei suprafețe de aproape doi kilometri de acoperișuri neregulate. Dincolo de orizontul său se întrezărea Londra întunecată de fum și ceață. Jos era o stradă aglomerată. Cercetă repede acoperișul cu coșuri de cărămidă, stâlpul de telegraf lipsit de ornamente, suprafața sa din plumb și țevi ruginite, apoi, cu un binoclu se uită îndelung spre sud. Se târî cu grijă înapoi la trapă, o ridică și se lăsă în jos foarte ușor până când picioarele lui atinseră treapta de sus a scării. Apoi coborî repede și închise ușa după el.

– Deci? întrebă Thery cu un soi de triumf în voce.

– Văd că ai etichetat-o, spuse Manfred.

– E mai bine așa – dacă o să lucrăm pe întuneric, spuse Thery.

– Atunci ai văzut? începu Poiccart.

Manfred încuviință din cap.

– Foarte neclar – de abia puteai să vezi Parlamentul în depărtare iar Downing Street e o adunătură de acoperișuri.

Se întoarseră la munca la care se concentra el. Oricare era meseria lui, era un muncitor îndemânat. Simțea oarecum că trebuie să își dea străduința pentru acești bărbați. În ultimele zile a fost forțat să își dea seama de superioritatea sa, acum avea o ambiție de a își demonstra priceperea, individualitatea și să câștige laudele acestor bărbați care îl făcuseră să simtă cât de neînsemnat era.

Manfred și ceilalți stăteau deoparte și îl urmăreau în tăcere. Leon, încruntat și nedumerit își ținea privirea ațintită asupra chipului celui care muncea. Pentru că Leon Gonsalez, om de știință, fizionomist (traducerea sa din *Theologi Physiognomia Humana* a lui Lequetius este considerată cea mai bună astăzi) se străduia din greu să împace răufăcătorul cu artistul.

După un timp Thery termină.

– Totul e gata acum, zise el cu un rânjel de satisfacție, lăsați-mă să îl găsesc pe ministrul de externe, dați-mi un minut să vorbesc cu el și apoi e mort.

Chipul său, respingător când era relaxat, era acum aproape demonic. Era ca un taur gigantic din țara sa natală înfuriat și mai tare de mirosul sângelui din nări.

Fetele celorlalți contrastau ciudat cu a sa. Niciun mușchi de pe chipurile lor nu se mișcă. Nu era nici exaltare, nici remușcare în trăsăturile lor – doar ceva curios care pune stăpânire pe chipul hotărât al unui judecător atunci când pronunță sentința cu moartea. Thery văzu ceva și asta îl îngheță până în măduva oaselor.

Își ridică mâinile în aer, ca și cum ar fi vrut să se apere.

– Gata! Gata! Strigă el, nu vă mai uitați așa, pentru Dumnezeu! Își acoperi chipul cu mâinile care îi tremurau.

– Cum Thery? întrebă Leon cu blândețe.

Thery clătină din cap.

– Nu pot să spun, ca judecătorul din Granada când spune... când spune, „Așa să fie!“.

– Dacă ne uităm așa, spuse Manfred cu asprime, este pentru că suntem judecători și nu doar judecători, ci și călăi.

– Credeam că o să fiți mulțumiți, se plânse Thery.

– Ai făcut o treabă bună, spuse Manfred grav.

– *Bueno, bueno!* ziseră și ceilalți.

– Să ne rugăm Domnului să izbândim, adăugă Manfred solemn și Thery se uită uimit la acest bărbat ciudat.

Polițistul Falmouth raportă comisarului în acea după amiază că toate pregătirile erau acum gata pentru protecția ministrului amenințat.

– Am împăienjenit Downing Street numărul 44, zise el, în aproape fiecare cameră este câte un om. Am patru dintre cei mai buni oameni ai noștri pe acoperiș, am oameni în subsol și în bucătării.

– Și servitorii? întrebă comisarul.

– Sir Philip și-a adus proprii servitori de la țară și acum nu e nicio persoană în casă, de la secretarul personal la portar, al cărui nume și trecut să nu îl cunoaștem în întregime.

Comisarul răsuflă ușurat.

– O să fiu foarte bucuros când o să treacă ziua de mâine, spuse el. Care sunt ultimele pregătiri?

– Nu a fost nicio schimbare, domnule, de când am stabilit lucrurile din dimineața în care a sosit Sir Philip. Rămâne la numărul 44 toată ziua de mâine, până la opt

și jumătate, se duce la parlament la nouă să înainteze legea pentru dezbatere și se întoarce la unsprezece.

– Am ordonat ca traficul să fie deviat pe chei între nouă fără un sfert și nouă și un sfert și la fel la ora unsprezece, spuse comisarul. Patru trăsură închise vor merge de la Downing Street la Parlament, Sir Philip va merge într-o trăsură imediat în spatele acestora.

Se auzi o bătaie în ușă – conversația avea loc în biroul comisarului – și intră un polițist. Aducea o carte de vizită, pe care o așază pe masă.

– *Señor* Jose di Silva, citit comisarul, comandantul poliției spaniole, explică el polițistului. Poștește-l înăuntru, te rog.

Señor di Silva, un bărbat sprinten, scund, cu un nas acvilin și barbă, îl salută pe englez cu acea politețe exagerată caracteristică oficialităților din Spania.

– Îmi cer scuze că v-am chemat până aici, spuse comisarul după ce dădu mâna cu musafirul și îl prezentă lui Falmouth, ne-am gândit că ați putea să ne ajutați în căutarea lui Thery.

– Din fericire eram în Paris, zise spaniolul, da, îl știu pe Thery și sunt uluit să îl găsesc într-o companie atât de distinsă. Dacă îi cunosc pe Cei Patru? – ridică din umeri – cine îi cunoaște? Am auzit de ei – a fost un caz în Malaga, știți?... Thery nu e un bun răufăcător. Am fost uimit să aflu că s-a alăturat bandei.

– Apropos, zise șeful și ridică o copie a raportului poliției care stătea pe biroul său și aruncă un ochi pe ea, oamenii dumneavoastră am omis să spună – deși nu are prea mare importanță – cu ce se ocupă Thery?

Polițistul spaniol se încruntă.

– Meseria lui Thery? Lăsați-mă să îmi aduc aminte. Se gândi pentru un moment. Meseria lui Thery? Nu

cred că știu; dar cred că are legătură cu cauciucul. Prima lui fărădelege a fost să fure cauciuc, dar dacă vreți să știți sigur...

Comisarul râse.

– Chiar nu este atât de important, zise el vesel.

CAPITOLUL 7

Mesagerul Celor Patru

Mai era încă o misivă de trimis ministrului condamnat la moarte. În ultima pe care a primit-o fusese această frază:

Veți mai primi încă un avertisment și ca să ne asigurăm că nu se va pierde pe drum, următorul nostru mesaj vă va fi înmănat personal de către unul dintre noi.

Acest pasaj a adus ceva liniște poliției, așa cum nu o făcuse niciun alt episod de la începutul acestei povești înspăimântătoare. Acordau o încredere ciudată sincerității celor patru, admiteau că aceștia nu erau niște infractori obișnuiți și că promisiunea lor nu putea fi încălcată. Într-adevăr, dacă ar fi crezut altfel, toate precauțiile elaborate pentru a-l apăra pe Sir Philip nu ar mai fi fost luate. Sinceritatea celor patru era trăsătura lor cea mai de temut.

În acest caz, ea le oferea o speranță slabă că bărbații care sfidau legile statului vor cădea în propria capcană. Scrisoarea care purta acest mesaj era cea la care se referea cu seninătate Sir Philip în conversația sa cu secretarul. Venise prin poștă, purtând însemnele Balham, 12.15.

– Întrebarea e dacă să vă păzim foarte bine astfel încât bărbații să nu aibă nicio șansă să îți îndeplinească amenințarea întrebă șeful poliției Falmouth puțin confuz, sau să dăm senzația că renunțăm la vigilență ca să ademenim unul dintre cei patru spre pierzania sa?

Întrebarea îi era adresată lui Sir Philip Ramon în timp ce acesta stătea tolănit în imensul său scaun de birou.

– Vreți să mă folosiți drept momeală? întrebă el tăios. Detectivul protestă.

– Nu chiar, domnule, vrem să le oferim acestor bărbați ocazia...

– Înțeleg perfect, spuse ministrul cu un soi de iritare. Detectivul continuă.

– Acum știm cum a fost introdus infernalul dispozitiv în parlament, în acea zi, un vechi membru, domnul Bascoe, membru din North Torrington a fost văzut intrând în parlament.

– Și? întrebă surprins Sir Philip.

– Domnul Bascoe nu a fost mai aproape de o sută de mile de Camera Comunelor în acea zi, spuse detectivul încet. Nu am fi aflat niciodată asta dacă numele lui nu apărea pe lista celor care au votat. De atunci am lucrat în tăcere la întâmplarea din parlament și abia acum câteva zile am făcut această descoperire.

Sir Philip se ridică de pe scaun și se plimbă agitat prin cameră.

– Înseamnă că ei cunosc foarte bine stilul de viață din Anglia, spuse el.

– Evident, cunosc bine țara și acesta este unul dintre pericolele situației.

– Dar, se încruntă celălalt, mi-ați spus că nu e niciun pericol, niciun pericol real.

– Există acest pericol domnule, răspuse detectivul uitându-se fix la ministru și își coborî vocea, bărbații care sunt capabili să se deghizeze astfel chiar sunt diferiți de infractorii de rând. Nu știu care le este jocul, dar oricare ar fi, îl joacă foarte bine. Unul dintre ei este evident un artist în astfel de lucruri și el e cel de care mă tem, astăzi.

Sir Philip își ridică capul neliniștit.

– M-am săturat de toate astea – și lovi cu palma marginea biroului său – detectivi și deghizări și criminali mascați, parcă ar fi o melodramă.

– Trebuie să aveți răbdare o zi sau două, spuse direct polițistul. *Cei Patru Justițieri* călcau pe nervi mai mulți oameni decât ministrul de externe. Și nu am hotărât până acum care va fi planul nostru pentru această seară, adăugă el.

– Faceți cum doriți, spuse Sir Philip scurt. Am voie să merg la parlament în seara asta?

– Nu, asta nu face parte din program, răspuse detectivul.

Sir Philip rămase un pic pe gânduri.

– Aceste aranjamente presupun că sunt ținute secret, nu?

– Absolut.

– Cine știe de ele?

– Dumneavoastră, comisarul, secretarul dumneavoastră și eu.

– Și nimeni altcineva?

– Nu, nu e niciun pericol în ceea ce privește asta. Dacă siguranța dumneavoastră ar depinde de secretul acesta, ar fi totul foarte ușor.

– Aceste aranjamente au fost puse pe hârtie? întrebă Sir Philip.

– Nu domnule, nu am scris nimic, planurile noastre au fost stabilite și comunicate verbal, nici chiar primul ministru nu le cunoaște.

Sir Philip răsuflă ușurat.

– Totul spre bine, spuse el când detectivul se ridică să plece.

– Trebuie să îl văd pe comisar. O să fiu plecat mai puțin de jumătate de oră, între timp vă sugerez să nu părăsiți camera, zise el.

Sir Philip îl urmă în anticameră în care stătea Hamilton, secretarul.

– Am un sentiment ciudat, spuse Falmouth în timp ce unul dintre oamenii săi se apropia cu o haină lungă cu care îl ajută pe detectiv să se îmbrace. Un fel de presimțire în aceste ultime zile, că am fost urmărit, așa că folosesc o mașină ca să mă deplasez dintr-un loc în altul: nu pot să o urmăresc fără să atragă atenția. Băgă mâna în buzunar și scoase o pereche de ochelari de condus. Râse un pic stânjenit. Aceasta este singura deghizare pe care o folosesc și aş putea spune, Sir Philip, adăugă el cu un soi de regret, că aceasta este prima dată în douăzeci și cinci de ani de serviciu când m-am făcut de râs ca detectiv.

După ce Falmouth plecă, ministrul de externe se întoarse la biroul său.

Detesta să fie singur, îl speria. Faptul că erau patruzeci de polițiști în apropiere nu alunga acest sentiment de singurătate. Teama de cei patru era mereu cu el și asta îi măcinase într-atât nervii, încât cel mai mic zgomot îl irita. Se jucă cu tocul de pe birou. Mâzgăli aiureli pe sugativă dinaintea sa și se enervă când descoperii că mâzgălele lui aveau forma cifrei 4.

Chiar merita legea? Era nevoie de un sacrificiu? Era măsura atât de importantă încât să justifice riscul. Își

punea aceste întrebări iarăși și iarăși și apoi își zice: Ce sacrificiu? Ce risc?

– Iau prea mult în serios consecințele, bombăni el, aruncând de o parte stiloul și întorcându-se pe jumătate de la masa de scris, adăugă. Nu e sigur că se vor ține de cuvânt, la naiba, e imposibil ca ei să ...

Se auzi o bătaie la ușă.

– Salut detectiv, spuse ministrul de externe, când intră persoana care bătuse la ușă. V-ați întors deja?

După ce își șterse bine mustața de praf cu o batistă, detectivul coase din buzunar un plic oficial albastru.

– M-am gândit mai bine să las asta în grija dumneavoastră, zise el scăzând vocea, mi-a venit ideea imediat după ce am plecat. Știți, se mai întâmplă accidente.

Ministrul luă documentul.

– Ce este? întrebă el.

– E ceva ce, dacă ar fi găsit asupra mea, ar fi un dezastru, zise detectivul întorcându-se să plece.

– Ce să fac cu el?

– V-aș fi recunoscător dacă l-ați pune în biroul dumneavoastră până mă întorc și detectivul ieși în anticameră, închise ușa după el și, după ce răspunse la salutul polițistului care păzea ușa, se îndreptă spre mașina care îl aștepta.

Sir Philip se uită la plic nedumerit la plic. Purta ștampila *Confidențial* și adresa, Departamentul A, Biroul de Investigații Criminalistice, Scotland Yard.

Vreun raport confidențial, se gândi Sir Philip, dar o îndoială plină de iritare puse stăpânire pe el pe măsură ce se gândi la posibilitatea ca acesta să conțină alte detalii despre aranjamentele poliției pentru siguranța sa. Din întâmplare dăduse peste adevăr. Plicul conținea acele detalii.

Puse scrisoarea într-un sertar al biroului și trase niște documente spre el. Erau copii din legea pentru aprobarea căreia risca atât de mult.

Nu era un document lung. Amendamentele erau puține la număr, obiectivele, prezentate pe scurt în introducere și definite concis. Nu exista nicio îndoială că legea va fi aprobată mâine. Majoritatea era asigurată. Oamenii au fost aduși înapoi în oraș, hoinarii au fost convocați la adunare, atât rugăciunile cât și amenințările au contribuit la concentrarea rapidă a puterii administrației în acest efort legislativ; și unde amenințările nu au izbândit, a reușit curiozitatea, pentru că membrii ambelor partide se grăbeau spre oraș ca să fie prezenți la un eveniment ce ar fi putut deveni istorie și, după cum mulți se temeau, tragedie.

În timp ce Sir Philip cântărea scrisoarea, își alcătui în minte, metodic, o linie de atac – tragedie sau nu, legea atingea mult prea multe interese în parlament ca să permită aprobarea ei fără o dezbatere aprinsă. Era un maestru al dialecticii, un sofist strălucitor, un meșteșugar al cuvintelor care înțepau și împungeau. Nu avea de ce se teme în dezbatere. Doar dacă... nu îi plăcea să se gândească la cei patru justițieri. Nu atât pentru că îi amenințaseră viața – trecuse peste asta – ci doar gândul că intervenise un nou factor în aranjamentele lui, o forță nouă și îngrozitoare pe care nu o putea contrazice și nici da la o parte cu o vorbă înțepătoare, împotriva căreia nici nu poate unelti și nici nu o poate schimba prin vreo măsură parlamentară. Nu se gândea la compromis. Posibilitatea de a cădea la învoială cu dușmanul său nici măcar nu îi trecuse vreodată prin minte.

– O să o fac! strigă el, nu doar o dată. O să o fac! Și acum, când se apropia momentul, determinarea lui de a lua decizii cu această nouă putere, crescuseră și mai

mare. Telefonul de lângă cotul său sună – stătea la birou cu capul în palme – și ridică receptorul. Vocea major-domului său îi aminti că spusese că îi va da instrucțiuni pentru închiderea casei din Portland Palace. Pentru două, trei zile sau până când o să treacă teroarea aceasta, a decis să închidă casa. Nu voia să riște viața servitorilor. Dacă cei patru intenționau să își ducă la bun sfârșit planul, atunci aceștia nu vor lăsa nimic la voia întâmplării și dacă metoda pe care aveau să o folosească era o bombă, cu siguranță o explozie la Downing Street se va sincroniza cu una și la Portland Palace.

Termină de vorbit și pune la loc receptorul când o bătaie în ușă anunță sosirea detectivului.

Se uită curios la ministru.

– Nu a fost nimeni pe aici, domnule? întrebă el.

Sir Philip zâmbi.

– Dacă prin asta vrei să mă întrebi dacă cei patru au adus în persoană ultimatumul, o să vă liniștesc, nu au făcut-o.

Pe chipul detectivului se citea clar ușurarea.

– Slavă cerului! Spuse el cu ardoare. M-am temut groaznic că în timp ce voi fi plecat ceva o să se întâmple. Dar am vești pentru dumneavoastră.

– Da?

– Da domnule, comisarul a primit o telegramă lungă din America. De la cele două crime din acea țară, unul dintre oamenii lui Pinkerton s-a ocupat să strângă informații. De ani întregi pune cap la cap dovezile pe care a reușit să le găsească și aceasta este telegrama de la el. Detectivul scoase o hârtie din buzunar, o desfăcu pe birou și începu să o citească:

Pinkerton, Chicago

Către comisarul poliției

Scotland Yard, Londra

Avertizează-l pe Ramon că cei patru nu își încalcă niciodată promisiunea. Dacă au amenințat să ucidă într-un anume fel, la o anumită oră, vor fi punctuali. Avem dovezi ale acestei trăsături. După moartea lui Anderson o agendă mică a fost găsită pe pervazul ferestrei, evident pierdută. Agenda era goală, cu excepția a trei pagini care erau scrise îngrijit și purtau titlul de „Șase metode de execuție“. Era semnat C (a treia literă din alfabet). Avertizează-l pe Ramon să se păzească de următoarele: să bea cafea în orice cameră, să deschidă scrisori sau pachete, să folosească săpun care nu a fost fabricat sub privirea de încredere a unui agent, să se așeze în oricare altă cameră decât cea păzită zi și noapte de un polițist. Cercetează-i dormitorul, vezi dacă există vreo metodă prin care pot fi introduse gaze mortale. Trimitem doi oameni pe *Lucania* ca să îl păzească.

Detectivul termină de citit. „Păzească“ nu era ultimul cuvânt din mesajul original, după cum bine știa. Mai era și un post scriptum *Mă tem că vor ajunge prea târziu.*

– Atunci credeți că ...? întrebă omul de stat.

– Că sunteți în pericol dacă faceți unul dintre lucrurile despre care v-a avertizat Pinkerton, răspunse detectivul. Nu avem de ce să ne temem că polițistul american nu ia situația în serios. Și-au bazat avertizarea pe informații sigure și de aceea consider foarte importantă telegrama lor.

Se auzi o bătaie ascutită la ușă și, fără să aștepte să fie poftit, secretarul personal păși în cameră fluturând bucuros un ziar.

– Uitați-vă la asta! Exclamă el. Citiți asta! Cei patru și-au recunoscut înfrângerea.

- Ce? strigă detectivul, întinzând mâna după ziar.
- Ce înseamnă asta? întrebă Sir Philip tăios.
- Doar atât domnule: acești borfași se pare că au scris chiar și un articol despre misiunea lor.
- În ce ziar?
- În *Megaphone*. Se pare că atunci când l-au recuperat pe Thery, editorul a cerut ca bărbatul mascat să scrie un articol despre el și au făcut-o. Și iată-l. Și au recunoscut înfrângerea și...

Detectivul îi smulse ziarul și întrerupse discursul incoerent al secretarului.

– Crezul *Celor Patru Justițieri*, citi el. Unde scrie că și-au recunoscut înfrângerea?

– Pe la jumătatea coloanei – am însemnat pasajul – aici, și tânărul arată cu un deget tremurat spre un paragraf.

– Nu lăsăm nimic în seama sorții, citi detectivul, dacă are loc cea mai mică eroare, dacă cel mai nesemnificativ detaliu din planul nostru nu reușește, recunoaștem înfrângerea. Atât de siguri suntem că existența noastră pe pământ este necesară pentru îndeplinirea unui plan mareț, atât de siguri suntem că întruchipăm instrumentul indispensabil al sorții încât nu îndrăznim, de dragul cauzei noastre, să acceptăm riscuri care nu sunt necesare. Este esențial deci, ca diferitele pregătiri pentru o execuție să fie îndeplinite în totalitate. De exemplu, este absolut necesar să îi trimitem lui Sir Philip Ramon o ultimă avertizare și ca să demonstrăm seriozitatea amenințării noastre, am decis ca ea să îi fie înmănată ministrului personal de unul dintre noi. Toate pregătirile au fost făcute pentru a îndeplini această parte a planului nostru. Dar atât de mari sunt exigențele sistemului nostru încât, dacă amenințarea nu poate fi înmănată lui Sir Philip după cum am stabilit, înainte

de ora opt în această seară, renunțăm la planul nostru și execuția pe care am pus-o la cale va fi uitată.

Detectivul se opri din citit iar dezamăgirea se citea în fiecare trăsătură a chipului său.

– Credeam domnule, că din felul în care vă manifestați, că ați descoperit ceva nou. Am citit deja toate acestea, o copie a articolului a fost trimisă la Yard de îndată ce a apărut.

Secretarul bătu cu degetul în birou nerăbdător.

– Dar nu vedeți? zise el, nu înțelegeți că nu mai e nevoie să îl păzim pe Sir Philip, că nu mai e nevoie să îl folosim drept momeală sau să facem orice altceva, dacă e să dăm crezare acestor oameni – uitați-vă cât e ceasul.

Mâna detectivului se îndesă în buzunar, își scoase ceasul, se uită la cadran și fluieră.

– Opt și jumătate, Dumnezeuule! Murmură el uimit și cei trei rămaseră tăcuți.

Sir Philip rupse tăcerea.

– Nu e vreun truc ca să ne dezarmeze? întrebă el răgușit.

– Nu cred, răspunse detectivul încet. Sunt destul de sigur că nu e, dar nici nu o să mă culc pe o ureche. Cred în sinceritatea acestor bărbați, nu știu de ce spun asta, pentru că am avut de afacere cu criminali timp de douăzeci și cinci de ani și nici măcar o dată nu le-am acordat niciun pic de credit, dar cumva, nu pot să nu îi cred pe acești oameni. Dacă nu au reușit să trimită mesajul, nu ne vor mai deranja.

Ramon se plimbă neliniștit prin birou.

– Aș vrea să cred asta, murmură, aș vrea să am încrederea dumneavoastră.

Se auzi o bătaie la ușă.

– O telegramă urgentă pentru Sir Philip, spuse un funcționar grizonat. Ministrul își întinse mâna, dar detectivul i-o luase înainte.

– Aduceți-vă aminte de telegrama lui Pinkerton, domnule, zise și deschise plicul maro.

Tocmai am primit o telegramă trimisă la Charing Cross, 7.52. Începe așa: Am trimis ultimul nostru mesaj ministrului de externe, semnat Cei Patru. Stop. E adevărat? Editorul ziarului *Megaphone*.

– Ce înseamnă asta? întrebă Falmouth nedumerit când a terminat de citit.

– Înseamnă, dragul meu domn Falmouth, răspunse Sir Philip tăfnos, că cinstiții tăi patru justițieri sunt niște mincinoși și niște lăudăroși în aceeași măsură în care sunt și niște asasini și mai înseamnă, în același timp, sper eu, sfârșitul încrederii stupide în cinstea lor.

Detectivul nu răspunse, dar avea chipul încruntat și își mușca buzele perplex.

– Nu a venit nimeni după ce am plecat? întrebă el.

– Nimeni.

– Nu ați văzut alte persoane în afară de secretarul dumneavoastră și de mine?

– Nimeni altcineva nu a vorbit cu mine și nici nu s-a apropiat la mai puțin de doi metri de mine, răspunse Ramon scurt.

Falmouth clătină din cap disperat.

– Dar... eu... unde suntem? întrebă el, mai mult pentru sine decât pentru ceilalți din cameră și se îndreptă spre ușă.

Apoi Sir Philip își aminti de pachetul lăsat în grija sa.

– Mai bine v-ați lua înapoi documentele prețioase, zise el deschizând sertarul și azvârlindu-i pachetul pe masă.

Detectivul păru nedumerit.

– Ce e asta? întrebă el ridicând plicul.

– Mă tem că șocul prin care v-a fost zguduită încrederea în călăii mei v-a cam amețit, spuse Sir Philip și adăugă înțepat. Trebuie să îl rog pe comisar să trimită un polițist care știe să judece mai bine mintea unui infractor și care să aibă mai puțină încredere oarbă în onoarea criminalilor.

– În ceea ce privește asta, spuse Falmouth nemișcat de această ieșire, trebuie să faceți cum credeți de cuviință. Eu îmi îndeplinesc datoria după bunul plac și nu am alt critic, decât pe mine însumi. Dar sunt mai nerăbdător să aflu ce la ce vă referiți când spuneți că v-am lăsat în grijă niște documente.

Ministrul de externe se uită peste masă la polițistul calm.

– Mă refer domnule, spuse el tăios, la pachetul pe care v-ați întors să mi-l lăsați în grijă.

Detectivul se holbă la el.

– Eu nu m-am întors, spuse el cu o voce gătită. Nu am lăsat niciun document în grija dumneavoastră. Ridică plicul de pe masă și îl deschise. Înăuntru mai descoperi un plic. Când văzu ambalajul gri-verde exclamă.

– Acesta este un mesaj de la cei patru, spuse Falmouth.

Ministrul de externe se clătină înapoi, cu buzele palide.

– Și bărbatul care l-a adus? rosti el.

– Era unul dintre cei patru justițieri, spuse detectivul sumbru. S-au ținut de cuvânt. Se îndreptă repede spre ușă, trecu în anticameră și îl chemă pe polițistul care stătea de pază la ușa de afară.

– M-ai văzut ieșind? îl întrebă el.

– Da domnule, de două ori.

– De două ori! spuse aspru Falmouth. Și cum arătam a doua oară?

Subalternul era uimit de această întrebare.

– Ca de obicei, domnule, se bâlbâi el.

– Cum eram îmbrăcat?

Polițistul se gândi.

– Cu haina crem lungă.

– Presupun că purtam ochelarii de condus?

– Da domnule.

– M-am gândit eu, bombăni Falmouth scos din sărite și o luă la fugă pe scările largi din marmură ce duceau spre intrarea principală. Erau patru polițiști de serviciu care îl salutară când se apropie.

– M-ați văzut plecând? întrebă el pe sergentul care se afla la comandă.

– Da domnule, de două ori, răspunse polițistul.

– Să te ia naiba cu „de două ori“! sări Falmouth, cât timp am fost plecat prima dată?

– Cinci minute, domnule, a fost răspunsul uimitor al polițistului.

– Văd că nu s-au grăbit, bombăni Falmouth și apoi zise tare. M-am întors cu mașina?

– Da domnule.

– A! Speranța se strecură în inima detectivului. Ați observat numărul mașinii? întrebă el, aproape temându-se să afle răspunsul.

– Da!

Detectivului îi venea să îl ia în brațe pe polițistul solid.

– Bravo, care era?

– A17164.

Detectivul notă repede numărul.

– Jackson, strigă el și unul dintre bărbații în haine de civil făcu un pas în față și îl salută.

– Du-te la Yard, află pe numele cui e înregistrată mașina asta. Când ai aflat asta, du-te la posesor, cere-i să-ți explice unde a fost, dacă e nevoie, arestează-l.

Falmouth se întoarse în biroul lui Sir Philip. Îl găsi pe demnitar încă plimbându-se agitat prin cameră, secretarul bătea nerăbdător din degete pe birou și scrisoarea nu era încă deschisă.

– Așa cum mă așteptam, explică Falmouth, bărbatul pe care l-ați văzut era unul dintre cei patru, care se dădea drept mine. Și-a ales momentul perfect, până și oamenii mei au fost păcăliți. Au reușit să găsească o mașină identică cu a mea și, așteptând momentul potrivit, au sosit la Downing Street la câteva minute după ce am plecat eu. Mai este o șansă să îl prindem – din fericire sergentul de serviciu a observat numărul mașinii și am putea să îl găsim astfel pe bărbat.

Un funcționar stătea la ușă. Vrea șeful poliției să îl vadă pe detectivul Jackson?

Falmouth îl găsi așteptând pe holul de jos.

– Îmi cer iertare domnule, spuse Jackson salutând, dar nu este vreo greșeală la acest număr?

– De ce? întrebă detectivul tăios.

– Pentru că, spuse bărbatul, A17164 este numărul mașinii dumneavoastră.

CAPITOLUL 8

Agenda

Ultimul avertisment era scurt și la obiect:

Aveți timp până mâine seară să vă răzgândiți în ceea ce privește legea de expatriere. Dacă până la ora șase nu este făcut nici un anunț public la știrile de seară despre retragerea legii, nu vom avea altă posibilitate decât să ne îndeplinim promisiunea. Veți muri la opt seara. Vă anexăm pentru lămurirea dumneavoastră o listă scurtă a aranjamentelor secrete făcute de poliție pentru siguranța dumneavoastră. Cu bine.
(semnat) Cei Patru Justițieri

Sir Philip citi asta fără să tresară. Citi și bucata de hârtie pe care erau scrise, cu acea caligrafie străină ciudată, detaliile pe care poliția nu îndrăznise să le așeze pe hârtie.

– Undeva este o scurgere de informații, spuse el și cei doi spectatori neliniștiți văzură cum chipul celui pe care trebuiau să îl păzească, era palid și trist.

– Aceste detalii erau cunoscute doar de patru persoane, spuse detectivul încet și pariez pe viața mea că nu a fost nici comisarul și nici eu.

– Și nici eu! spuse secretarul personal empatic.

Sir Philip ridică din umeri și râse ciudat.

– Ce mai contează? Ei știu deja, exclamă el, nu știu și nici nu îmi pasă prin ce metodă șireată au aflat secretul. Întrebarea este, mai pot fi apărat cum se cuvine mâine seară la opt?

Falmouth își încleștă dinții.

– Ori scăpați cu viață ori, Dumnezeuule mare, ne vor ucide pe amândoi, spuse el și în timp ce vorbea hotărârea îi licărea în priviri.

Vestea că încă o scrisoare a ajuns la marele demnitar se răspândise deja prin oraș la ora zece noaptea. Circula prin cluburi și teatre și, între acte, bărbați cu chipuri grave stătea în vestibul și comentau pericolul în care se afla Ramon. Camera Comunelor forfotea de nerăbdare. Multă lume se adunase la Cameră, în speranța că ministrul va vorbi, dar membrii erau dezamăgiți, pentru că deveni în curând evident, după pauza de cină, că Sir Philip nu intenționa să se arate în acea seară.

– Aș putea întreba pe onorabilul prim ministru dacă guvernul Majestății Sale intenționează să meargă mai departe cu legea de expatriere, întrebă membrul radical West Deptford și dacă nu s-a gândit, având în vedere situația excepțională, că ar fi recomandabil să amâne această lege pe care a întocmit-o?

Întrebarea a fost întâmpinată cu un cor de „așa e, așa e” și primul ministru se ridică încet și întoarse o privire amuzată în direcția persoanei care pusese întrebarea.

– Eu nu cunosc niciun motiv care îl poate împiedica pe onorabilul meu prieten, care din păcate nu este la locul lui în această seară, să înainteze spre vot mâine legea, spuse el și se așeză la loc.

– De ce naiba rânjea? bombăni cel din West Deptford către un vecin.

– E al dracului de stânjenit, spuse celălalt cu înțelepciune, al dracului de stânjenit; un bărbat din cabinet îmi spunea astăzi că bătrânul se simte al dracului de stânjenit. Ascultă-mă pe mine, zise el, treaba cu acești patru justițieri îl face pe primul ministru al dracului de stânjenit, iar onorabilul membru al Camerei tăcu permițându-i celui din West Deptford să digere cugetările inteligente ale vecinului său.

– Am făcut tot ce am putut ca să îl conving pe Ramon să renunțe la lege, zise premierul, dar este de neclintit și e păcat că el chiar crede, în adâncul inimii lui, că acești tipi intenționează să se țină de cuvânt.

– E monstruos, spuse Ministrul pentru Colonii cu îngâmfare, e de neconceput ca astfel de situație să continue. Păi lovește exact sursa lucrurilor, dezechilibrează orice evoluție a civilizației.

– Este o idee poetică, spuse flegmatic premierul și punctul de vedere al Celor Patru este destul de logic. Gândiți-vă la enorma putere de bine și de rău cu care este investit un singur om: un capitalist care controlează piețele lumii, un speculant care subjugă fabricile de bumbac și grâu în timp ce oamenii mor de foame, tirani și despoți care au destinul unei națiuni la degetul mic – și apoi gândiți-vă la Cei Patru, care nu sunt cunoscuți nimănui. Siluete vagi, umbre urmărind tragic lumea, condamnând și executând capitalistul, speculantul, tiranul – forțe malefice în afara controlului legii. Am spus despre acești oameni, unii dintre noi care sunt atinși de misticism, că Dumnezeu o să îi judece. În acest caz este vorba despre oameni care își iau singuri acest drept divin al judecății supreme. Dacă îi prindem, ei își vor sfârși viețile într-un mod lipsit de eleganță, de fapt, mai mult ca posibil, într-o baracă din

Pentonville Gaol și lumea nu va afla niciodată cât de mari sunt artiștii care pier.

– Dar Ramon?

Premierul zâmbi.

– Aici cred că acești bărbați s-au întins mai mult de cât le era plapuma. Dacă s-ar fi mulțumit să ucidă mai întâi și apoi să explice misiunea lor, sunt aproape sigur că Ramon ar fi murit. Dar ei au amenințat și și-au dezvăluit planul de zeci de ori. Nu știu nimic despre aranjamentele făcute de poliție, dar îmi imaginez că până mâine noapte o să fie la fel de greu să te apropii la doi metri de Ramon, pe cât îi e unui prizonier din Siberia să cineze cu țarul.

– Nu e nicio posibilitate ca Ramon să retragă legea? întrebă Ministrul pentru Colonii.

Premierul clătină din cap.

– Absolut niciuna, zise el.

Conversația a fost întreruptă de un membru al opoziției care se ridică din primul rând ca să facă un amendament la o clauză aflată în dezbatere.

Parlamentul se goli repede când deveni evident că Ramon nu intenționa să apară și membrii se adunară în fumoar și în hol ca să speculeze cu privire la subiectul care îi preocupa pe toți.

În apropiere de Palace Yard se adunase o mulțime mare, așa cum se adună oamenii de obicei în Londra, cu speranța că vor îl zări pe bărbatul despre care vorbea toată lumea. Vândătorii ambulanți vindeau portretul său, bărbați care furnizau informații despre viața și aventurile celor patru justițieri aveau o afacere înfloritoare, iar cântăreți de stradă introduceau versuri

improvizate în repertoriul lor, ridicau în slăvi curajul politicianului care îndrăznește să reziste amenințărilor unor fricoși de străini și unor anarhiști periculoși.

Sir Philip era lăudat în aceste versuri proaste pentru că încerca să împiedice străinii să ia pâinea de la gura muncitorilor cinstiți.

Asta îl amuza grozav pe Manfred care, împreună cu Poiccart, venise la capătul dinspre Westminster al cheiului și, după ce dăduseră drumul trăsurii lor, mergeau spre Whitehall.

– Cred că versul despre „anarhistul străin periculos“ care ia pâinea de la gura oamenilor e foarte bun, chicoti Manfred. Amândoi purtau haine de seară iar Poiccart purta la piept o insignă cu însemnele Legiunii de Onoare.

– Mă îndoiesc că a mai fost așa tevdură în Londra de ceva vreme.

Celălalt observă zâmbetul trist al lui Poiccart și îi zâmbi cu înțelegere.

– Deci?

– Am pus aceeași întrebare și *maitre d'hotel*, spuse el încet, ca un bărbat care nu avea chef să zică o glumă, a comparat agitația cu crimele atroce din East-End¹.

Manfred se opri și se uită îngrozit la prietenul său.

– Cerule mare! exclamă el supărat, nu am crezut niciodată că o să fim comparați cu... el! Porniră din nou la drum.

– Face parte din eternul sentimentalism, spuse Poiccart calm. Nici măcar De Quincey nu i-a învățat ceva pe englezi. Dumnezeuul justiției are aici o singură

1 O serie de crime atroce comise în zona East End a Londrei din august până în noiembrie 1888 care au fost atribuite lui Jack Spintecătorul. (n.trad.)

întrupare care trăiește într-o casă publică din Lanca-shire și este expert și discipol îndemânat al regreta-tului Marwood¹, al cărui sistem continuă să-l îmbună-tățească de o vreme.

Traversau acea porțiune din Whitehall, de unde începe Scotland Yard.

Un bărbat gârbovit, cu capul plecat și cu mâinile îndesate bine în buzunarele hainei sale zdrențuite le aruncă o privire piezișă, se opri când ei trecură și se uită după ei. Apoi se întoarse și grăbi pasul pe urma lor. O gloată de oameni și un șir interminabil de mașini la colțul străzii Cockspur îi făcu pe Manfred și Poiccart să se oprească și să aștepte ocazia să treacă strada. Erau un pic înghionțiți în timp ce mulțimea de oameni creștea, dar în cele din urmă traversară și se îndreptară spre St Martin's Lane.

Comparația pe care o citase mai devreme Poiccart încă îi mai răsună în urechi lui Manfred.

– O să fie mulți oameni la Majestatea Sa în această seară, zise el, să îl aplaude pe Brutus când o să întrebe: Ce nelegiuit a atins trupul lui și nu în numele justiției? Nu vei găsi un student serios la istorie sau orice alt om inteligent de rând, că veni vorba, pe care, dacă l-ai întreba dacă nu ar fi fost o binecuvântare ca Bonaparte să fie ucis la întoarcerea din Egipt, nu ar răspunde fără ezitare că da. Dar noi – noi suntem criminali!

– Nu ar fi ridicat o statuie criminalilor lui Bona-parte, spuse Poiccart rar, așa cum nu l-ar fi sanctificat pe Felton, care a ucis un depravat și a corupt minis-terul lui Charles I. Urmașii s-ar putea să ne facă drep-tate, spuse el batjocoritor, dar eu sunt mulțumit că am conștiința împăcată.

1 Călău englez cunoscut pe ntru tehnica sa de a spânzura condamnații.

Aruncă țigara pe care o fuma și își duse mâna la buzunarul interior al hainei sale ca să găsească o alta. Își retrase mâna fără vreo țigară și fluieră după un taxi care trecea.

Manfred se uită la el surprins.

– Ce s-a întâmplat? Am crezut că ai zis că o iei pe jos?

Totuși se urcă în birjă și Poiccart îl urmă, după care dădu adresa vizitiului.

– Gara Baker Street.

Birja o luă la goană pe Shaftesbury Avenue înainte ca Poiccart să dea vreo explicație.

– Am fost jefuit, spuse el încet, ceasul meu nu mai e, dar asta nu contează. Agenda cu însemnările pe care le-am făcut pentru Thery a dispărut – și asta e ceva grav.

– Poate să fi fost un hoț de rând, zise Manfred, el a luat ceasul.

Poiccart își cercetă repede buzunarele.

– Nu a mai dispărut și altceva, spuse el, poate să fie cum ai zis tu, un hoț de buzunare care se va bucura de ceas și va arunca agenda la primul coș de gunoi, dar poate să fie și un agent al poliției.

– Era ceva în agendă care putea să trimită la tine? îl întrebă Manfred preocupat.

– Nimic, venit răspunsul prompt, dar doar dacă poliția e oarbă nu o să înțeleagă calculele și planurile. S-ar putea să nici nu ajungă în mâinile lor, dar dacă ajunge și hoțul ne poate recunoaște, suntem în mare încurcătură.

Birja se apropie de gara de pe Baker Street și cei doi bărbați coborâră.

– Eu o să o iau spre est, zise Poiccart, ne întâlnim mâine dimineață. Până atunci o să aflu dacă agenda a ajuns la Sotland Yard. Noapte bună.

Și fără alte cuvinte, cei doi se despărțiră.

Dacă Billy Marks nu ar fi băut un pic cam mult, ar fi fost mulțumit cu prada din acea seară. Însă îmbuibat cu acel lichid care dă o falsă încredere și care îi face pe mulți bărbați buni să apuce pe căi greșite, Billy s-a gândit că ar fi păcat să nu profite de oportunitățile pe care zeii le scosese în calea sa. Entuziasmul produs de amenințările celor patru justițieri adusesese toată suburbia Londrei la Westminster și în zona Surry a podului. Billy găsi sute de oameni care așteptau răbdători legături pentru Streatham, Camberwell, Clapham și Greenwich.

Și pentru că nu era foarte târziu, Billy se hotărî să lucreze în tramvaie.

Șterpeli o poșetă de la bătrânică plinuță îmbrăcată în negru, un ceas Waterbury de la un gentleman cu joben, o oglinjoară dintr-o poșetă elegantă și se hotărî să își încheie operațiunea cu cercetarea buzunarelor unei doamne îngâmfate. Cercetarea s-a dovedit un succes. O poșetă și o batistă din dantelă au fost răsplata sa și aranjă totul pentru o retragere modestă, când o voce blândă îi șopti la ureche:

– Bună Billy!

Cunoștea vocea și simți imediat că i se face rău.

– Bună seara, domnu' Howard, exclamă el mimând bucuria. Ce mai faceți? Mă bucur să vă întâlnesc.

– Unde te duci Billy? întrebă domnul Howard luându-l pe Billy afectuos de braț.

– Acasă, spuse Billy nevinovat.

– Atunci acasă mergem, zise Howard și îl conduse pe Billy care se tot împotriva, departe de mulțime. Casă dulce casă. Acolo mergem Billy. Chemă un alt tânăr cu care părea să se cunoască. Urcă în tramvaiul

acela Porter și vezi dacă cineva a pierdut ceva. Dacă găsești pe cineva, adu-l și celălalt tânăr se supuse.

– Și acum, spuse domnul Howard încă ținându-l prietenos de mână pe Billy, spune-mi cum îți mai merge?

– Uite ce e, domnu', zise Billy cu sinceritate, care e treaba? Unde mă duceți?

– E vechea treabă, spuse Howard trist, aceeași veche treabă Bill și te duc în același vechi loc.

– Ați făcut o greșală de data aceasta, țipă Bill îngrozit și se auzi un sunet scurt.

– Scuză-mă Bill, zise Howard aplecându-se și ridicând poșeta pe care o scăpase Bill.

La secția de poliție, sergentul de la biroul de arestări se prefăcu foarte bucuros să îl vadă pe Billy, până și polițistul care îl băgă pe Billy într-o celulă și îi luă amprentele l-a salutat ca pe un prieten.

– Ceas din aur, jumătate de lăntișor din aur, trei poșete, două batiste și o agendă roșie, raportă polițistul.

Sergentul clătină aprobator din cap.

– O zi bună de muncă William, zise el.

– Ce mai primesc de data asta? întrebă prizonierul și domnul Howard, un polițist în haine civile însărcinat să completeze acuzațiile, notă nouă luni.

– Hai, dom'le! exclamă consternat Billy Marks.

– Adevărul e – spuse sergentul – că ești o haimana și un vagabond, Billy, un găinar și acum ești pentru recidivă – numărul opt. Aceasta o dresă polițistului, care îl duse spre celule pe Billy care protesta aprins împotriva poliției care se lua doar de amărăți și nu putea să prindă criminali adevărați precum cei patru justițieri.

– Pentru ce plătim taxe și impozite? ceru să știe Billy indignat printre grățiile celulei.

– Multe mai plătești tu Billy, zise polițistul încuind ușa.

În biroul de arestări domnul Howard și sergentul cercetau obiectele furate iar trei proprietari descoperiți de polițistul Potter își revendicau bunurile.

– Și cu asta am înapoiat toate obiectele, mai puțin ceasul din aur și agenda, zise sergentul după ce toți reclamanții au plecat. Un ceas de aur Elgin cu capac N05029020, o agendă care nu conține documente, nicio carte de vizită, nicio adresă și cu doar trei pagini scrise. Nu știu ce o însemna asta. Sergentul înmână agenda lui Howard. Pagina care îl nedumeri pe polițist conținea doar nume de străzi. În dreptul fiecărei străzi era mâzgălit un semn ezoteric.

– Seamănă cu jurnalul unui zgârcit, spuse Howard. Ce e pe celelalte pagini? Au dat pagina. Aceasta era plină cu cifre.

– Hm, spuse sergentul dezamăgit și dădu iar pagina. Conținutul acestei pagini putea fi înțeles și citit deși fusese clar scrisă pe fugă, de parcă ar fi fost notat după o dictare.

– Tipul care a scris asta avea un tren de prins, spuse glumețul domn Howard arătând spre prescurtări:

Nu plecăm din D.S., cu excepția lui Hs. Will o să meargă la Hs în M.C. (4 brghm mai întâi) 8:30. la 2.600 p arve divtd Embank, 6 et. Toate uș. Deschise larg să permită să vadă, toate spl vor duce revr. Doar F și H să se apropie de R. În H fată ciudată plin cu spl, toată presa a pariat 200 Dacă e nevoie, batalion de gărzi la dispoziție.

Polițistul mai citi încă o dată rar.

– Ce naiba înseamnă asta? întrebă sergentul descurajat. Exact în acel moment polițistul Howard își câștigă promovarea.

– Dă-mi agenda aia zece minute, spuse el încântat.

Sergentul îi întinse agenda privindu-l întrebător. Cred că pot să găsesc posesorul acesteia, zise Howard. Mâna îi tremură când luă agenda și după ce își îndesă pălăria pe cap o luă la fugă pe stradă.

Nu s-a oprit până când a ajuns la strada principală. O dată acolo, găsi o trăsură și îi zise grăbit vizitiului unde să îl ducă.

– Whitehall și grăbește-te, zise el și în câteva minute explica ce a descoperit inspectorului însărcinat cu paza intrării de la Downing Street.

– Polițistul Howard, 946 L în rezervă, se prezintă el. Am un mesaj foarte important să îi transmit detectivului Falmouth.

Acel polițist care arăta obosit și abătut ascultă povestea polițistului.

– Cred, continuă Howard într-o răsuflare, că asta ar putea avea o legătură cu cazul dumneavoastră, sir. D.S. înseamnă Downing Street și... Scoase agenda și Falmouth i-o înșfăcă. Citi câteva rânduri și apoi strigă triumfător.

– Instrucțiunile noastre secrete, zise el și luându-l pe polițist de braț îl trase în holul de la intrare.

– E mașina mea afară? întrebă el și la un fluierat o mașină se strecură în Whitehall.

– Cine este hoțul? întrebă domnul.

– Billy Marks, domnule, răspunse Howard. S-ar putea să nu îl cunoașteți, dar la Lambeth este un personaj bine cunoscut.

– O, da, se grăbi Falmouth să îl corecteze. Îl știu pe Billy chiar foarte bine – o să vedem ce are de spus.

Mașina se opri în fața secției de poliție și cei doi bărbați coborâră repede. Sergentul se ridică atunci când îl recunoscă pe Falmouth și îl salută.

– Vreau să văd prizonierul Marks, zise Falmouth scurt și Billy, trezit din somn, veni clipind în birou. Acum, Billy, zise detectivul. Am câte ceva de discutat cu tine.

– E chiar domnul Falmouth, spuse uimit Billy și ceva asemănător cu frica îi umbri chipul. Nu am fost implicat în afacerea Oxton, pe cuvânt.

– Liniștește-te Billy, nu te acuz de nimic și dacă o să îmi răspunzi la întrebări sincer s-ar putea să scapi de acuzații și să mai primești și o recompensă cadou.

Lui Billy nu îi venea să creadă.

– Nu o să dau de gol pe nimeni, dacă asta vreți să spuneți, zise el bosumflat.

– Nici asta nu vreau, spuse detectivul pierzându-și răbdarea. Vreau să știu unde ai găsit agenda asta. Și i-o arată.

Billy rânji.

– Am găsit-o pe trotuar, minți.

– Vreau adevărul, îl amenință Falmouth.

– Bine, zise Billy supărat, am furat-o.

– De la cine?

– Nu m-am oprit să întreb cum îl cheamă, veni răspunsul impertinent.

Detectivul trase aer adânc în piept.

– Uite care e treaba, zise el mai încet, ai auzit de Cei Patru Justițieri?

Billy încuviință din cap și deschise ochii uimit la această întrebare.

– Posesorul acestei agende, zise Falmouth vrând să îl impresioneze, este unul dintre ei.

– Ce! strigă Billy.

– Pentru capturarea lor este o recompensă de 1000 de lire. Dacă descrierea ta duce la arestarea lor, mia e a ta.

Marks rămase paralizat la acest gând.

– O mie... o mie? Murmură el stupefiat și aș fi putut să îl prind chiar eu.

– Hai, haide! se rățoi detectivul, încă poți să îl mai prinzi, spune-ne cum arată.

Billy se încruntă gânditor.

– Arăta ca un gentleman, zise el încercând să își amintească din haosul minții sale o imagine a victimei. Avea veston alb, o cămașă albă, pantofi frumoși din lac...

– Dar fața lui – fața! ceru să știe detectivul.

– Fața? strigă Billy indignat, de unde să știu eu cum arăta? Nu mă uit în față la tipul căruia îi fur ceasul, nu?

CAPITOLUL 9

Lăcomia lui Marks

– **N**eghiob blestemat, imbecilule! Se înfurie detectivul luându-l pe Billy de guler și zgâlțâindu-l ca pe un sobolan. Vrei să îmi spui că ai avut pe unul din cei patru în mână și nici măcar nu te-ai sinchisit să te uiți la el?

Billy se zbătu și scăpă.

– Lasă-mă în pace! spuse el sfidător. De unde era să știu că era unul dintre Cei Patru Justițieri și de unde știi tu că ăsta era? Adăugă el, schimonosindu-se cu șiretenie. Billy începu să se gândească repede. Văzu în această afirmație uluitoare a detectivului oportunitatea să facă un venit din situația, care cu câteva minute în urmă, o privise drept clar nefericită.

– Adevărul e că m-am uitat un pic la ei, zise el, erau...

– Ei? întrebă detectivul repede. Câți erau?

– Nu contează, se bosumflă Billy. Simțea cât de puternic era.

– Billy, zise detectivul sincer. Vorbesc serios, dacă știi ceva, trebuie să ne zici!

– Stai așa! strigă prizonierul. Trebuie, nu-i așa? Știu legea ca și dumneata – nu poți să forțezi oamenii să zică dacă nu vor. Nu poți...

Detectivul făcu semn celorlalți polițiști să plece și când aceștia au fost suficient de departe ca să nu poată auzi, zise mai încet:

– A ieșit Harry Moss săptămâna trecută.

Billy coborî privirea în pământ și se înroși.

– Nu cunosc niciun Harry Moss, murmură el cu încăpățănare.

– Harry Moss a ieșit săptămâna trecută, continuă detectivul imediat, după ce a făcut trei ani pentru furt și violență – trei ani și zece lovituri de bici.

– Nu știu nimic de asta, zise Marks pe același ton.

– Era să scape basma curată, poliția nu avea dovezi, continuă detectivul fără pic de remușcare, și nu l-ar fi prins nici în ziua de azi, dacă nu ar fi fost pontul primit, așa că l-au luat într-o noapte din patul lui de pe Leman Street.

Billy își umezi buzele uscate dar tot nu vorbe.

– Harry Moss ar vrea să știe cui îi datorează cei trei ani și cele zece lovituri. Oamenii care au fost trădați au memorie bună, Billy.

– Nu e cinstit, domnule Falmouth, strigă Billy răgușit. Eram un pic strâmtorat pe atunci și Harry Moss nu îmi era prieten și sticleții voiau să îl găsească...

– Și sticleții vor să afle și acum, spuse Falmouth.

Billy Marks nu răspunse un timp.

– O să vă spun tot ce e de spus, zise în cele din urmă și își dresе vocea. Detectivul îl opri.

– Nu aici, zise el. Apoi, întorcându-se către polițistul de serviciu, poți să îl eliberezi pe acest om pe cauciune – o să fiu eu sponsorul lui. Comicul acestei situații îi era pe plac în sfârșit lui Billy, pentru că rânji prostește și își recuperează starea de spirit anterioară.

– E prima dată când sunt scos pe cauciune de poliție, observă el glumeț.

Mașina îi duse pe detectiv și pe hoțul aflat în grija sa spre Scotland Yard și, în biroul detectivului Falmouth, Billy se pregătea să dea tot din el.

– Înainte să începi, spuse polițistul, vreau să te avertizez că trebuie să fii cât mai concis posibil. Fiecare minut e prețios.

Așa că Billy își spuse povestea. În ciuda avertismentului, au fost multe înflorituri, pe care detectivul a fost obligat să le asculte răbdător.

În cele din urmă hoțul de buzunare ajunsese la subiect.

– Erau doi, un tip înalt și unul nu prea înalt. L-am auzit pe unul spunând „Dragul meu George” – tipul scund a zis asta, acela de la care am luat ceasul și agenda. Era ceva în agendă? întrebă Billy deodată.

– Continuă, zise detectivul.

– Păi, reluă Billy, i-am urmărit până în capătul străzii și ei așteptau să treacă Charing Cross Road când le-am șterpelit ceasul, înțelegeți?

– Cât era ceasul?

– Zece și jumătate – sau poate unsprezece.

– Și nu le-ai văzut fețele?

Hoțul clătină din cap cu regret.

– Să nu mă mai ridic eu de aici dacă i-am văzut, domnu’ Falmouth, spuse el cu sinceritate.

Detectivul se ridică oftând.

– Mă tem că nu prea îmi ești de ajutor Billy, zise el cu mâhnire. Ai observat dacă purtau barbă sau dacă erau proaspăt bărbieriți sau...

Billy clătină din cap amărât.

– Aș putea foarte ușor să vă mint, domnu’ Falmouth, zise el sincer și aș putea să inventez o poveste ca să vă păcălesc, dar sunt cinstit cu dumneavoastră.

Detectivul recunoscuse sinceritatea bărbatului și clătină din cap.

– Ai făcut tot ce ai putut, Billy, zise, apoi, uite ce o să fac. Tu ești singurul bărbat din lume care l-a văzut pe

unul dintre cei patru justițieri și a trăit să ne povestească de asta. Dacă oricum nu poți să îți amintești chipul lui poate dacă l-ai întâlni din nou pe stradă l-ai recunoaște – poate e un anumit fel de a păși, vreun obicei de a își ține mâinile pe care nu poți să ți-l amintești acum, dar dacă l-ai revedea, ți-ai da seama. Așa că îmi voi asuma responsabilitatea de a îți da drumul din arest până poimăine. Vreau să îl găsești pe acest bărbat pe care l-ai tâlhărit. Uite o liră de aur, du-te acasă, dormi puțin, trezește-te cât poți de devreme și ia-o spre vest. Detectivul se duse la biroul său și scrisese ceva pe un bilețel. Ia asta, dacă îl vezi pe bărbat sau pe însoțitorul său, urmărește-i, arată bilețelul acesta primului polițist pe care îl vezi, arată-i bărbatul și o să te culci mai bogat cu 1000 de lire decât atunci când te-ai trezit.

Billy luă bilețelul.

– Dacă ai nevoie de mine, la orice oră, o să găsești pe cineva aici care o să știe unde sunt. Noapte bună. Și Billy traversă strada, cu capul plin și cu o garanție scrisă pe o carte de vizită în buzunarul de la piept.

Dimineața care avea să găzduiască evenimente importante aduse soarele și un cer senin deasupra Londrei. Manfred, care, contrar obiceiului său, își petrecuse noaptea în atelierul din Carnaby Street, privea răsăritul de pe acoperișul plat al clădirii.

Stătea întins, cu fața la pământ, cu un covor sub el și cu capul odihnindu-i-se pe brațe. Zorile cu lumina lor albă, nemiloasă, dezvăluia chipul dur, încruntat și sălbatic al bărbatului. Arăta obosit și descumpănit, atât de diferit de cum era în mod obișnuit, încât Gonsalez, care se strecură prin trapă chiar înainte să răsară

soarele, era cât de alarmat putea să fie un bărbat flegmatic. Îi atinse brațul și Manfred se sperie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Leon cu blândețe.

Zâmbetul lui Manfred și salutul său nu îl liniștiră pe celălalt.

– E Poiccart și hoțul?

– Da, încuviință Manfred din cap. Apoi spuse cu voce tare. Ai avut același sentiment în vreun alt caz de al nostru?

Vorbeau atât de încet încât aproape că șopteau. Gonsalez se uită gânditor în față.

– Da, recunosc el, o dată – femeia din Varșovia. Îți amintești cât de ușor părea totul și cum circumstanțe după circumstanțe potrivnice ... până când am început să mă simt cum mă simt acum, că s-ar putea să nu izbândim.

– Nu, nu, nu! spuse Manfred cu îndârjire. Nu trebuie să vorbim despre eșec, Leon, și nici măcar să ne gândim la el. Se târî până la trapă și coborî în coridor iar Gonsalez îl urmă.

– Thery? întrebă el.

– Doarme.

Intrau în apartament și Manfred avea mâna pe clanță când se auziră pași la parter.

– Cine e acolo? strigă Manfred și un fluierat ușor de jos îl făcu să alerge pe scări. Poiccart! strigă el.

Poiccart era, nebărbierit, plin de praf și ciufulit.

– Deci? întrebarea lui Manfred era pe atât de directă cât pe brutală.

– Să mergem sus, zise Poiccart scurt. Cei trei bărbați urcară scara prăfuită fără să spună un cuvânt până când nu au ajuns în mica sufragerie. Apoi Poiccart zise:

– Sorții sunt împotriva noastră, spuse el cufundându-se în singurul scaun confortabil din cameră și

aruncându-și pălăria într-un colț. Bărbatul care mi-a furat agenda a fost arestat de poliție. Este un delinvent binecunoscut din teapa hoților de buzunar și, din păcate, a fost sub supraveghere toată seara. Agenda a fost găsită asupra sa și totul ar fi fost bine dacă nu ar fi fost un polițist neobișnuit de deștept care să facă legătura între conținut și noi.

După ce m-am despărțit de tine m-am dus acasă și m-am schimbat, apoi m-am dus în Downing Street. Eram unul dintre curioșii care priveau intrarea păzită. Știam că Falmouth era acolo și mai știam că dacă se făcea vreo descoperire era comunicată direct la Downing Street. Am fost oarecum sigur că bărbatul era un hoț de rând și dacă era ceva de care să ne temem era posibilitatea ca el să fie arestat. În timp ce stăteam acolo, a sosit în viteză o trăsură și din ea a sărit un bărbat foarte agitat. Era evident un polițist și de abia am avut timp să chem o trăsură, când Falmouth și noul sosit au ieșit în fugă. I-am urmărit cu trăsura cât de repede am putut, fără să atrag suspiciuni din partea vizitiului. Bineînțeles că ne-au luat-o cu mult înainte dar destinația lor era evidentă. Am dat drumul la trăsură la colțul străzii pe care era situată secția de poliție și, exact cum mă așteptam, trăsura a tras în fața ușii. Am reușit să arunc un ochi în birou – mă temeam că dacă ar fi fost vreun interogatoriu, acesta ar fi fost ținut în celulă, dar spre norocul meu au ales biroul. L-am văzut pe Falmouth, pe polițist și pe prizonier. Ultimul, un bărbat cu față de om rău și cu maxilarul mare, cu ochi iuți – nu Leon, nu îmi pune întrebări despre fizionomia bărbatului, mă interesa doar să văd cum arată – voiam să îi țin minte chipul. Apoi am văzut furia detectivului, sfidarea hoțului și am știut că bărbatul spunea că nu poate să ne recunoască.

– Ha! suspinul de ușurare al lui Manfred care întrerupse discursul lui Poiccart.

– Dar voiam să mă asigur, continuă cel de pe urmă. M-am întors pe drumul pe care venisem. Deodată am auzit vuietul mașinii în spatele meu și a trecut pe lângă mine cu un alt pasager. Cred că îl duceau pe bărbat la Sotland Yard. Am fost bucuros că m-am întors pe jos pentru că eram curios să aflu ce voia poliția să facă cu noul lor recrut. Ocupând o poziție care îmi oferea o privire bună asupra intrării străzii, am așteptat. După un timp, bărbatul a ieșit singur. Pășea ușurat și fericit. Dintr-o privire am văzut pe chipul lui un amestec ciudat de mirare și mulțumire. A luat-o spre chei și eu l-am urmat în de aproape.

– Era pericolul ca el să fie urmărit de poliție, zise Gonsalez.

– Sunt conștient de asta, spuse Poiccart bucuros. M-am uitat foarte atent înainte să acționez. Din câte se pare poliția s-a mulțumit să îl lase să se plimbe liber. Când a ajuns lângă treptele Templului se opri și se uită nehotărât la dreapta și la stânga, de parcă nu era prea sigur ce să facă mai departe. Atunci m-am îndreptat spre el, am trecut pe lângă el și m-am întors scotocind prin buzunare.

– Aveți cumva un chibrit? am întrebat eu. Tipul a fost foarte amabil, a scos o cutie de chibrituri și m-a invitat să mă servesc. Am luat un chibrit și mi-am aprins țigara, ținând chibritul astfel încât putea să îmi vadă chipul.

– Asta a fost înțelept, zise Manfred grav.

– Dar puteam să îi văd și eu chipul și, cu coada ochiului, îl priveam cercetându-i fiecare trăsătură. Dar nu era niciun semn că m-a recunoscut așa că am început să vorbesc cu el. Am stat o vreme acolo unde

ne-am întâlnit și apoi am decis să ne îndreptăm spre Blackfriars, am traversat podul vorbind despre diverse lucruri, despre sărăcie, despre vreme și despre ziare. De celălalt capăt al podului e un stand cu cafea. M-am hotărât să fac următoarea mișcare. L-am invitat la o cafea și când cănile au fost puse înaintea noastre, am așezat o liră de aur. Vânzătorul a clătinat din cap, spunând că nu poate să îl schimbe.

– Prietenul tău nu are schimbat? întrebă el. Și aici vanitatea hoțomanului mi-a arătat ce voiam să știu. Scoase din buzunar, cu un aer nonșalant – o liră de aur.

– Asta e tot ce am, zise el trăgănat.

– Am găsit repede niște mărunțiș – a trebuit să gândesc repede. Trebuie să fi spus ceva poliției, ceva ce merita plătit – dar ce le-o fi spus? Nu putea fi o descriere a noastră, pentru că dacă ne-ar fi recunoscut atunci, m-ar fi știut când am aprins chibritul și când am stat acolo, în fața lui, în lumina din standul cu cafea. Și atunci un fior rece de teamă mă trecu. Poate că m-a recunoscut și, cu șiretenia lui de hoț, mă ținea de vorbă până să primească întăriri ca să mă prindă. Poiccart se opri un moment și scoase din buzunar un flacon pe care îl puse cu grijă pe masă. Era mai aproape de moarte decât fusese vreodată, spuse el repede, dar suspiciunea îmi dispăruse deja. În drumul nostru trecuserăm pe lângă trei polițiști – avusese ocazia dacă voia. Își bău cafeaua și spuse:

– Ar cam trebui să mă duc acasă.

– Într-adevăr, am spus eu. Cred că și eu ar cam trebui să mă duc acasă. Am multe de făcut mâine. Se uită chiorâș la mine.

– Și eu, zise el rânjind, dar nu știu dacă sunt sau nu în stare să o fac.

Am plecat de la standul cu cafea și ne-am oprit sub un felinar de la colțul străzii. Știam că aveam doar

câteva secunde să verific informația, așa că am fost îndrăzneț și am deschis direct subiectul.

– Și ce crezi de acești Patru Justițieri? am întrebat eu chiar când se pregătea să o întindă.

– Ce-i cu ei? întrebă el repede.

I-am explicat apoi pe îndelete identitatea celor patru. Era foarte dornic să vorbească despre ei, nerăbdător să afle ce credeam eu, dar dintre toate era cel mai preocupat de recompensă. Era absorbit de subiect când s-a aplecat dintr-o dată spre mine și bătându-mă pe piept cu degetele lui soioase, comentă despre o stare ipotetică. Poiccart se opri să râdă – râsul lui se curmă cu un căscat somnoros.

– Știi genul de întrebare, zise el și știi cât de naivi sunt oamenii fără educație când vor să își ascundă identitatea prin ipoteze elaborate. Asta e povestea. Marks e numele lui – crede că poate să recunoască pe unul dintre noi printr-o norocoasă șansă a memoriei. Ca să facă asta a fost eliberat – mâine va scotoci toată Londra, a zis el.

– E toată ziua de muncă, râse Manfred.

– Într-adevăr, îl aprobă și Poiccart sobru, dar lăsați-mă să îmi continui povestea. Ne-am despărțit și am luat-o spre vest foarte satisfăcut de secretul nostru. M-am îndreptat spre Piața Covert Garden pentru că este unul dintre puținele locuri din Londra unde un bărbat poate fi văzut la ora patru dimineața fără să stârnească suspiciuni. M-am plimbat prin piață și m-am uitat fără țință prin aglomerație, când, din nu știu ce motiv, m-am răsucit dintr-o dată pe călcâie și am dat nas în nas cu domnul Marks! A rânjit somnoros la mine și m-a salutat cu o înclinare din cap. Nu a așteptat să îl întreb ce vrea ci a început să își explice prezența acolo. Am acceptat cu ușurință explicația, și pentru a doua oară în acea noapte, l-am invitat la o cafea. La început a ezitat,

apoi a acceptat. Când ni s-a adus cafeaua, a tras-o spre el, cât mai departe de mine și am știut că domnul Marks m-a pus la încercare, că eu îi subestimaseam inteligența, că în tot acest timp cât m-a ținut de vorbă el mă recunoscuse. Mă făcuse să îmi las jos garda.

– Dar de ce?... începu Manfred.

– Asta m-am întrebat și eu, răspunse celălalt. De ce nu a făcut în așa fel încât să fiu arestat? se întoarce spre Leon, care tot acest timp ascultase în tăcere. Spune-ne de ce, Leon.

– Explicația este simplă, spuse Gonsalez încet. De ce nu ne-a trădat Thery? Din lăcomie, ce-a de-a doua forță a civilizației. Se îndoiește de recompensă. Se teme că poliția nu e cinstită – mulți delincvenți sunt așa, s-ar putea să aibă nevoie de martori. Leon merse până la perete, acolo unde era agățată haina lui. O închise pe gânduri, își trecu mâna peste gulerul moale, apoi pipăi micul flacon de pe masă.

– Sper că ai scăpat de el? întrebă el.

Poiccart încuviință din cap.

– Unde locuiește?

– Pe Reed Cross Street, la numărul 700, în Borough – e o pensiune binecunoscută.

Leon luă un creion de pe masă și schiță repede un chip pe marginea ziarului.

– Cam așa? întrebă el.

Poiccart examinează portretul.

– Da, spuse el surprins, l-ai văzut?

– Nu, spuse Leon nepăsător, dar un astfel de bărbat ar arăta cam așa.

Se opri în prag.

– Cred că e necesar. Era un fel de întrebare în afirmația sa. Era adresată mai mult lui Manfred care stătea încruntat cu brațele la piept și se uita în podea.

Drept răspuns, Manfred își întinse pumnul. Leon văzu degetul întors în jos și părăsi camera.

Billy Marks avea o dilemă. Prin cele mai ingenioase mijloace din lume îi scăpase prada printre degete. Când Poiccart se opri în fața ușilor lustruite ale unuia dintre cele mai bune hoteluri din Londra, unde ajunseseră în timpul plimbării lor, îi spusese simplu că intră puțin și dispăru în hotel, Billy nu și-a pus întrebări. Aceasta era o situație pentru care nu era pregătit. Îl urmărise pe suspect din Blackfriars și era aproape sigur că acesta era bărbatul pe care îl tâlhărise. Ar fi trebuit să îl cheme pe primul polițist care îi ieșise în cale și să îi spună să îl aresteze, dar suspiciunea hoțului, teama că s-ar putea să i se ceară să împartă recompensa cu bărbatul care îl ajutase, îl făcu să nu pună în aplicare acest plan. Și, în plus, s-ar putea să nici nu fie bărbatul acela, se gândi Billy și totuși...

Poiccart era un chimist, un bărbat care găsea bucurie în precipitate nesănătoase, care amesteca medicamente cu miros groaznic și distila, filtra, carboniza, oxida și făcea tot soiul de lucruri în epubrete din sticlă legumelor, animalelor și mineralelor de pe pământ.

Billy plecase din Scotland Yard după un bărbat cu mâinile decolorate. Dacă nu s-ar fi temut de trădare, ar fi spus acest detaliu polițiștilor.

Pare o scuză foarte proastă să spui că doar această lăcomie i-a oprit mâna lui Billy când s-a găsit față în față cu bărbatul pe care îl căuta. Dar așa era. Și totuși era multe elemente de luat în calcul. Dacă unul singur dintre Cei Patru Justițieri făcea o mie de lire, cât făceau toți patru? Billy era un hoț cu minte de aface-

rist. Nu pierdea nicio ocazie în programul lui de lucru. Nu era un găinar conservator care rămânea fixat într-o singură ramură a profesiei sale. Șterpelea un ceas, sau sertarul cu bani sau împărțea florini falși cu aceeași ușurință. Era ca un fluture al delincvenților, zbura dintr-o floare ilicită în alta și putea să pună cap la cap informația primită.

Așa că atunci când Poiccart a dispărut în spatele ușilor colosale de la Hotel Royal de pe Northumberland Avenue, Billy a primit o informație prețioasă. Și-a dat seama într-o secundă că prizonierul lui se dusese într-un loc unde el nu putea ajunge fără să se dea de gol; și că erau mari șanse să se fi dus pentru totdeauna. Se uită în susul și în josul străzii, nu era niciun polițist prin preajmă. În hol un hamal în cămașă lustruia decorațiunile din bronz. Era încă foarte devreme, străzile erau pustii și Billy, după un moment de ezitare a luat o decizie pe care nu ar fi luat-o în mod obișnuit la o oră obișnuită.

A deschis ușile și a intrat în hol. Hamalul s-a întors spre el când a intrat și l-a întâmpinat cu o încruntare suspicioasă.

– Ce vrei? întrebă el uitându-se disprețuitor la haina jerpelită a vizitatorului.

– Uite ce e, frate, începu Billy pe tonul său cel mai reconciliant. Chiar atunci brațul puternic al hamalului îl apucă de guler și Billy se trezi împleticindu-se în stradă.

– Afară cu tine, spuse hamalul hotărât.

Tocmai de un șut în fund avea nevoie Billy ca să meargă mai departe. Îndreptându-și hainele șifonate scoase din buzunar cartea de vizită a lui Falmouth și se întoarse în hol cu deminate.

– Sunt un polițist, zise el adoptând replica pe care o știa atât de bine și dacă îmi stai în cale o să o încurci tinere.

Hamalul luă cartea de vizită și o cercetă cu atenție.

– Ce vrei? întrebă el pe un ton mai prietenos. Ar fi adăugat și „domnule“, dar i se oprise oarecum în gât. Dacă bărbatul este un detectiv, își zise el, e foarte bine deghizat.

– Îl caut pe domnul care a intrat aici înaintea mea, spuse Billy.

Hamalul se scărpină în cap.

– Care e numărul camerei lui? întrebă el.

– Lasă numărul camerei, zise Billy repede. Mai e vreo ieșire din hotel, în afară de intrarea din față?

– O mulțime, răspunse hamalul.

Billy oftă.

– Du-mă la una dintre ele, bine? îl rugă el. Și hamalul îl conduse.

Una dintre intrările pentru aprovizionare era dintr-o străduță întunecată și un măturător îi confirmă temerile lui Marks. Cu cinci minute în urmă un bărbat care corespundea descrierii ieșise din clădire, o luase spre Strand, chemase o trăsură și plecase.

Tras pe sfoară și amărât că dacă ar fi fost mai îndrăzneț ar fi putut măcar să își asigure o parte din cei o mie de lire, Billy o luă încet spre chei, înjurând prostia care îl făcuse să arunce pe fereastră averea din mână. Cu mâinile îndesate adânc în buzunare, traversă obosit strada și se tot gândea la întâmplările din acea noapte și tot bombănea greșeala pe care o făcuse. Cam la o oră după ce îl scăpase pe Poiccart își dădu seama că nu era totul pierdut. Știa cum arată bărbatul, se uitase la chipului său și îi cunoștea fiecare trăsătură. Asta însemna ceva oricum. Și își dădu seama că dacă bărbatul era arestat pe baza descrierii sale, el tot își primea recompensa – sau măcar o parte din ea. Nu îndrăznea să îl vadă pe Falmouth și să îi spună că a

fost cu bărbatul toată noaptea și nu efectuase arestarea. Falmouth nu l-ar fi crezut niciodată și, într-adevăr, era ciudat că se întâlnise cu el.

Abia atunci îl izbise acest lucru. Prin ce coincidență ciudată îl întâlnise pe acest bărbat? Era posibil – gândul îl speria – ca bărbatul pe care îl jefuise să îl fi recunoscut și că îl căutase înapoi cu intenții criminale?

O transpirație rece îi acoperi fruntea. Acești bărbați erau criminali, niște criminali cu sânge rece, dacă ...?

Alungă aceste gânduri neplăcute ca să vadă un bărbat care traversa strada spre el. Se uită suspicios la străin. Noul venit era un tânăr proaspăt ras, cu trăsături dure și nerăbdare în priviri. Când se apropie mai mult Marks își dădu seama că prima impresie fusese una înșelătoare: bărbatul nu era atât de tânăr pe cât părea. Să fie în jur de patruzeci de ani, se gândi Marks. Se apropie, se uită intens la Billy, apoi îi făcu semn să se oprească pentru că Billy se îndepărta.

- Vă numiți Marks? întrebă străinul autoritar.
- Da, domnule, răspunse hoțul.
- L-ai văzut pe domnul Falmouth?
- Nu de aseară, răspunse Marks surprins.
- Atunci trebuie să vii de îndată la el.
- Unde e?
- La secția de poliție din Kensington – a fost arestat cineva și vrea să îl identifice pe bărbat.

Billy rămase dezamăgit.

- Eu mai primesc ceva din recompensă, a vrut el să afle, asta dacă îl recunosc?

Celălalt încuviință din cap și Billy își făcu din nou speranțe.

- Trebuie să mă urmați, spuse nou venitul. Domnul Falmouth nu vrea să fim văzuți împreună. Ia un bilet la

clasa I spre Kensington și urcă-te în următorul compartiment, haide.

Se întoarce și traversează strada spre Charing Cross iar Billy îl urmă de la distanță. Îl găsi pe străin plimbându-se prin stație și nu dădu niciun semn că l-ar cunoaște. Trenul opri în stație și îl urmă pe însoțitorul său printr-o mulțime de muncitori care coborâseră. Se urcă într-un vagon gol de la clasa I și, urmând instrucțiunile, se așază într-un compartiment de alături și se trezi că era singurul pasager.

Între Charing Cross și Westminster Marks, avut timp să își cântărească situația. Între ultima stație și parcul St. James inventă scuze pentru detectiv, între Park și Victoria își terminase de pus la punct argumentele pentru împărțirea recompensei. Apoi, în timp ce trenul înainta în drumul său de cinci minute prin tunel spre Sloane, Billy simți că se făcuse curent și se întoarce să îl vadă pe străin stând în pragul compartimentului care se tot legăna și ținând ușa deschisă pe jumătate.

Marks se sperie.

– Ridică geamul de pe partea ta, îi ordonă bărbatul și Billy, hipnotizat de vocea autoritară, se supuse. În acel moment auzi zgomotul de sticlă spartă. Se răsuci enervat.

– Care-i treaba? ceru el să știe.

Drept răspuns, străinul plecă din dreptul ușii, o închise ușor și dispăru.

– Care-i treaba? repetă Marks somnoros. Se uită jos și văzut un flacon spart la picioarele sale, lângă el sclișea o liră de aur. Se uită prostit la el un moment, apoi, chiar înainte ca trenul să oprească în stația Victoria, se aplecă să îl ridice ...

CAPITOLUL 10

Trei morți

Un pasager care își căuta compartimentul liniștit cât timp trenul era oprit în Kensington deschise o ușă și se îndepărtă tușind. Un hamal săritor și un funcționar alarmat al gării alergară și deschiseră larg ușa iar mirosul înecăcios de migdale se răspândi în stație.

Câțiva pasageri s-au adunat uitându-se peste umărul celorlalți, în timp ce inspectorul gării cerceta situația. Apoi veniră pe rând un doctor, un brancardier și un polițist de pe strada de alături. Toți ridicară trupul mortului din compartiment și îl așezară pe trotuar.

– Ați găsit ceva? întrebă polițistul.

– O monedă și o sticlă spartă, a fost răspunsul.

Polițistul scotoci prin buzunarele mortului.

– Nu cred să aibă documente care să ne indice cine este, zise el atotștiutor. Are un bilet la clasa I – trebuie să fie o sinucidere. Și aici e o carte de vizită...

O răsuci și citi ce era scris pe spate iar expresia de pe chipul său se schimbă. Dădu câteva instrucțiuni grăbite apoi se îndreptă spre primul birou de telegraf.

Detectivul Falmouth, care reușise să fure câteva ore de somn la Downing Street, se trezi cu un sentiment

de îngrijorare și neliniște că în ciuda tuturor precauțiilor ziua se va sfârși în mod dezastruos. Abia dacă se îmbrăcase, când i-a fost anunțată sosirea comisarului adjunct.

– Am ceva de raportat, Falmouth, au fost primele cuvinte ale funcționarului. Ai făcut foarte bine să îl eliberezi pe Marks – ai primit vreo veste de la el în dimineața aceasta?

– Nu.

– Hm, spuse comisarul gânditor. Mă întreb dacă... nu apucă să termine propoziția. Te-ai gândit cumva că cei patru și-au dat seama de pericol?

Pe chipul detectivului se întipări mirarea.

– Dar bineînțeles domnule.

– Te-ai gândit cum o să acționeze în această situație?

– Nu, doar dacă nu o să ia forma unei încercări de a fugi din țară.

– Nu te-ai gândit că, poate, în timp ce acest bărbat Marks îi caută și ei s-ar putea să îl caute pe el?

– Billy e deștept, spuse detectivul neliniștit.

– Și ei la fel, spuse comisarul încuviințând din cap cu simpatie. Sfatul meu e să iei legătura cu Marks și să pui doi dintre cei mai buni oameni ai tăi să îl păzească.

– O să fac asta de îndată, răspunse Falmouth. Mă tem că e o măsură pe care ar fi trebuit să o iau mai de mult.

– Mă duc să îl văd pe Sir Philip, continuă comisarul și adăugă cu un zâmbet ciudat. Va trebui să îl sperii puțin.

– Care e scopul?

– Vrem să renunțe la lege. Ai văzut ziarele de dimineață?

– Nu domnule.

– Toate susțin că ar trebui să se renunțe la lege – spun că nu e suficient de importantă ca să ne asumăm un astfel de risc, că însăși țara este scindată în această privință, dar de fapt se tem de consecințe și, pe cuvântul meu, și eu mă tem un pic.

După ce a urcat scările, sus a fost luat la întrebări de către unul dintre subordonații săi. Aceasta era o procedură introdusă după episodul cu detectivul deghizat. Ministrul de externe era acum într-o stare de asediu. Nimeni nu era de încredere, fusese pusă o parolă și fuseseră luate toate precauțiile ca să se asigure că greșeala precedentă nu va mai fi repetată. Își ridică mâna să bată la ușa biroului, când simți că e apucat de brațul stâng. Se întoarse ca să îl vadă pe Falmouth alb ca varul și cu o privire îngrozită.

– L-au omorât pe Billy, spuse detectivul cu respirația tăiată. Tocmai a fost găsit într-un compartiment de tren în stația Kensington.

Comisarul fluieră.

-- Cum s-a întâmplat? întrebă el.

Falmouth era imaginea vie a disperării.

– Acid prusic, spuse el cu amărăciune, sunt oameni de știință. Uite ce e domnule, convingeți-l să renunțe la nenorocita lui de lege. Arată spre ușa camerei lui Sir Philip. Nu o să îl salvăm niciodată, simt până în măduva oaselor că este un om pierdut.

– Prostii! răspunse comisarul tăios.

– Începi să ai emoții – nu ai dormit suficient, Falmouth. Acesta nu este stilul tău obișnuit, trebuie să îl salvăm. Se întoarse din fața biroului și îl chemă pe unul dintre polițiștii care păzeau scările. Sergent, spune-i inspectorului Collins să cheme de urgență întăriri. O să pun un asemenea cordon în jurul lui Ramon azi – i se

adresă el din nou lui Falmouth, că niciun om nu o să îl poată atinge fără să-i fie teamă că va fi omorât.

Și după o oră Londra a fost martora unei scene fără precedent în istoria sa. Din fiecare district a venit câte o mică armată de polițiști. Au ajuns cu trenul, cu tramvaiul, cu autobuzul, cu orice vehicul sau metodă de tracțiune pe care au putut să o confişte sau să o găsească. Veneau valuri, valuri dinspre străzile principale, până când Londra rămase mută de uimire la forța apărării sale civice.

În curând Whitehall gemea de oameni; Parcul St. James era plin de ei. Automat Whitehall, Charles Street, Birdcage Walk, partea estică din Mall au fost închise traficului cu ajutorul unor detașamente zdrene de polițiști călare. St. George Street era în mâinile poliției, acoperișul fiecărei case era ocupat de câte un polițist. Nicio casă și nicio cameră care dădea cât de puțin spre rezidența ministrului de externe nu a scăpat de o cercetare atentă. Era de parcă legea marțială fusese proclamată și, într-adevăr, două regimente de gărzi erau toată ziua gata de apel în cazul vreunei urgențe. În camera lui Sir Philip comisarul, secondat de Falmouth, făcu ultimul apel la înțelegerea bărbatului încăpățânat a cărui viață era în pericol.

– Vă spun domnule, spuse comisarul sincer, nu putem face mai mult de atât și tot mă tem. Bărbații ăștia parcă ar fi ceva supranatural. Mă tem groaznic că în ciuda tuturor precauțiilor, tot ne-a scăpat ceva; că am lăsat nepăzită vreo străduță pe care, cu inteligența lor diabolică, o vor folosi. Moartea acestui bărbat, Marks, m-a scos din minți – Cei Patru sunt omniprezenți și atot puternici. Vă implor, domnule, pentru Dumnezeu, gândiți-vă bine înainte să refuzați pentru ultima oară condițiile. Este aprobarea acestei legi atât de impor-

tantă? – se opri – merită să vă dați viața? întrebă el foarte direct și cruzimea întrebării sale îl făcu pe Sir Philip să ridice din sprâncene.

Așteptă ceva timp înainte să răspundă și, când vorbi, vocea lui era calmă și decisă.

– Nu voi da înapoi, spuse el încet, pe un ton monoton și tărăgănat. Nu voi da înapoi sub nicio formă. Am ajuns prea departe, continuă el, ridicându-și mâna ca să verifice dacă Falmouth îl urmărea. Am depășit teama, chiar și resentimentul, acum e doar o chestiune de dreptate pentru mine. Am dreptate să introduc o lege care va înlătura din această țară colonii de nelegiuiri periculos de inteligenți care, în timp ce se bucură de imunitate în fața legii, îi împing pe oamenii ignorați la acte de violență și trădare? Dacă am dreptate, Cei Ppatru Justițieri se înșeală. Sau au dreptate; este această măsură injustă, un act tiranic, o barbarie aruncată fix în mijlocul gândirii secolului douăzeci, un anacronism? Dacă acești bărbați au dreptate, atunci eu mă înșel. La asta s-a ajuns, că trebuie să îmi împac conștiința cu un standard de bine și de rău pe care trebuie să îl accept – și eu îl accept pe al meu.

Înfruntă privirea întrebătoare a polițiștilor cu calm și cu o siguranță de neclintit.

– Ați fost înțelepți să luați aceste măsuri de precauție, continuă el mai încet. A fost o prostie să mă irite protecția dumneavoastră.

– Trebuie să luăm chiar și mai multe măsuri, îl întrerupse comisarul, între șase și opt și jumătate am vrea să rămâneți în birou și, în niciun caz să deschideți ușa cuiva – nici măcar mie sau domnului Falmouth. În acest timp trebuie să țineți ușa încuiată. Ezită. Dacă vreți ca unul dintre noi să rămână cu dumneavoastră...

– Nu, nu, veni răspunsul rapid al ministrului. După deghizarea de ieri aş prefera să fiu singur.

Comisarul încuviinţă din cap.

– Această cameră este pregătită împotriva anarhiştilor, spuse el, arătând cu mâna prin apartament. În timpul nopţii am efectuat cercetări amănunţite, am examinat pardoselile, pereţii, tavanul şi am fixat obloane din oţel. Se uită prin cameră cu privirea atentă a unui om pentru care orice obiect vizibil era familiar. Apoi observă ceva nou. Pe o masă era o vază albastră plină cu trandafiri.

– Asta e nouă, zise el aplecându-se să miroasă frumoasele flori.

– Da, răspunse Ramon nepăsător, au fost trimişi în această dimineaţă de la casa mea din Hereford.

Comisarul rupse o frunză şi o plimbă printre degete.

– Par atât de reali, spuse el în mod paradoxal, încât ar putea fi artificiali.

În timp ce vorbea era conştient că asocia trandafirii cu ceva – dar cu ce?

Coborî încet scara masivă din marmură – un polişt stătea pe fiecare treaptă – şi se întoarse să îi spună părerea sa lui Falmouth.

– Nu poţi să îl învinovăţeşti pe bătrân de decizia lui, de fapt îl admir azi mai mult decât am făcut-o vreodată. Dar, în vocea sa se simţi imediat o notă de seriozitate, mă tem... mă tem.

Falmouth nu spuse nimic.

-- Agenda nu ne spune nimic, continuă comisarul, doar nişte rute pe care ar fi mers Sir Philip dacă s-ar fi grăbit să ajungă la Downing Street 44 pe nişte străduţe lăturalnice. Inutilitatea planului este aproape alarmantă, pentru că sunt multe dovezi că există o minte

foarte subtilă și ageră în spatele unei **aparente înșurubiri nevinovate de străzi**, încât sunt convins că nu am priceput adevărata semnificație. O luă pe stradă și își făcu drum prin mulțimea de polițiști. Caracterul extraordinar al precauțiilor luate de poliție avusese efectul evident de a ascunde oamenilor de rând ceea ce se întâmpla în Downing Street. Reporterilor le-a fost interzis accesul în interiorul cercului magic iar ziarele și mai ales ziarele de seară au trebuit să se bazeze pe informațiile oferite cu zgârcenie de Scotland Yard. Acestea erau sărăcăioase, în timp ce dovezile și teoriile lor erau multe, variate și uimitoare.

Megaphone, ziarul care se considera cel mai direct interesat de faptele Celor Patru Justițieri, făcea tot ce îi stătea în putere ca să obțină informații despre recente evenimente. Cu apropierea zilei fatale nerăbdarea atinsese cote extraordinare, fiecare ediție a ziarelor de seară era citită de îndată de apăsarea pe străzi. Erau puține informații care să satisfacă apetitul publicului iubitor de senzații, dar cele care erau, câte anume fuseseră oprite din plin. Imagini cu Downing Street numărul 44, portrete ale ministrului, planuri ale împrejurimilor ministerului de externe, cu schițe ce ilustrau precauțiile luate de poliție ieșeau în evidență din articolele care nu vorbeau pentru prima oară, ci pentru a zecea oară de carierele și crimele Celor Patru.

Și astfel, cu o curiozitate ajunsă la culme și cu toată Londra, toată Anglia, întreaga lume civilizată vorbind despre același lucru, moartea lui Marks a căzut ca o bombă. Descriș fie ca unul dintre detectivii implicați în caz, ca un polițist străin sau chiar ca însuși Falmouth, moartea lui Marks a trecut de la „Sinuciderea din Compartiment“ la adevărata ei importanță. Într-o oră, povestea tragediei, imprecisă în detalii dar adevărată în

esență, a umplut coloanele ziarelor. Mister după mister! Cine era acest bărbat îmbrăcat sărăcăcios, ce rol juca în marele plan, cum a fost ucis? se întrebă imediat lumea. Și puțin câte puțin, pusă cap la cap de către ziariștii omniprezenți, povestea a fost făcută publică. Și, în plus, mai sosi și știrea întăririlor aduse de poliție. Aici erau suficiente dovezi pentru a demonstra cât de în serios lua poliția situația.

Din locul în care mă aflam, scria Smith de la *Mega-phone*, puteam să văd întregul Whitehall. Era cel mai minunat spectacol pe care l-a văzut vreodată Londra. Nu am văzut altceva decât o mare imensă de caschete negre care se întindea de la un capăt al străzii principale la celălalt. Poliția! Toate împrejurimile erau împânzite de poliție, erau pe străzile lăturalnice, se înghesuiau în parc, au format un cordon de care era imposibil să treci. Căci șefii poliției nu lăsau nimic la voia întâmplării. Dacă erau convinși că viclenia poate fi învinsă prin viclenie, meșteșugul prin meșteșug, puterea prin putere, atunci ar fi fost mulțumiți să își apere ținta prin mijloace convenționale. Dar au fost păcăliți. Miza era prea mare ca să se bazeze doar pe strategie – acesta era un caz în care era nevoie de forță brută. Este greu să scrii după atâta timp de la un eveniment ca să îți dai seama cum teama de Cei Patru s-a strecurat în cele mai bune organizații polițiste din lume, să apreciezi panica ce a cuprins o instituție recunoscută pentru calmul său.

Mulțimea care bloca accesul spre Whitehall începu în curând să crească atunci când s-a aflat de moartea lui Billy și, imediat după ora două, din ordinul comisarului, podul Westminster a fost închis traficului, atât pentru vehicule cât și pentru pietoni. Porțiunea din chei, de la Westminster la podul Hungerford a fost cercetată

și eliberată de pietoni, Northumberland Avenue a fost barată și înainte de ora trei nu mai era niciun spațiu la mai puțin de 50 metri de rezidența oficială a lui Sir Philip Ramon care să nu fie păzit de un reprezentant al poliției. Membrii parlamentului în drum spre Cameră erau escortați de bărbați călare și, afișând o expresie mândră, erau aplaudați de mulțime. Toată după amiaza o sută de mii de oameni au așteptat răbdători, fără să vadă ceva, doar încercând să ghicească peste capetele a sute de polițiști, turnurile și acoperișurile casei parlamentului sau fațadele șterse ale altor clădirilor – în Trafalgar Square, până spre Mall, până unde le dădea voie poliția, până în partea de jos a străzii Victoria și pe chei, mulțimea crescând cu fiecare oră. Londra aștepta răbdătoare, în ordine, oameni mulțumiți să se holbeze împietriți la nimic, fără vreo altă satisfacție decât sentimentul că sunt cât se poate de aproape de scena tragediei. Un străin ajuns în Londra, uimit de această adunare, a întrebat care este cauza. Un bărbat care stătea pe marginea cheiului arătă spre râu cu pipa și îi răspunse:

– Așteptăm ca un bărbat să fie ucis, zise el simplu, de parcă ar fi descris ceva obișnuit.

La marginea acestei înghesuieli ziariștii făceau o afacere profitabilă. Din mână în mână paginile roz erau trecute peste capetele mulțimii. La fiecare jumătate de oră apărea o nouă ediție și o nouă teorie, o nouă descriere a situației în care toți jucau un rol inutil. Degajarea malurilor Tamisei a produs o ediție, închiderea podului Westminster o alta, arestarea unui socialist nesăbuit care a încercat să predice mulțimii adunate în Trafalgar Square o alta. Fiecare incident din acea zi era relatat cu rigurozitate și ziarele erau devorate imediat.

Toată acea după amiază au așteptat, povestind iar și iar povestea Celor Patru, făcând teorii, speculații și judecând. Și vorbeau despre apogeu ca despre punctul culminant mult așteptat al unui spectacol în timp ce priveau brațele Big Ben-ului care numărau încet minutele rămase.

– Au mai rămas două ore, spuneau ei la ora șase și această propoziție, sau mai degrabă tonul anticipării dulci cu care era spusă, indica spiritul mulțimii. Pentru o mulțime este ceva crud, lipsit de inimă și nemilos.

Se auzi bătaia care anunța ora șapte și mulțimea încetă să mai vorbească. Londra privea în tăcere și cu inima bătându-i mai repede cum ultima oră se scurgea alene pe cadranul ceasului.

Se produsese o mică schimbare în pregătirile din Downing Street și, înainte de șapte, Sir Philip deschise ușa de la biroul în care stătea singur și le făcu semn comisarului și lui Falmouth să se apropie. Ei se apropiară și se opriră la câțiva pași de locul în care stătea el.

Ministrul era palid și pe chipul lui erau riduri noi. Dar mâna care ținea o foaie scrisă la mașină îi tremura și chipul său era împietrit ca al unui sfinx.

– În curând îmi voi încuia ușa, spuse el calm. Presupun că pregătirile pe care le-am hotărât împreună vor fi duse la bun sfârșit?

– Da, domnule, răspunse comisarul încet.

Sir Philip era gata să mai adauge ceva dar se stăpâni. După un moment vorbi din nou.

– Eu zic că am fost un om corect după judecata mea, spuse el mai mult pentru sine. Orice o să se întâmple eu sunt mulțumit că fac ce e bine. Ce-i asta?

Prin ușa deschisă pătrunse în camera zarva de afară.

– Oamenii, vă aclamă, zise Falmouth care tocmai făcuse înainte o inspecție.

Buzele ministrului se curbară în semn de dispreț și binecunoscutul ton mușcător se simți iar în cuvintele sale.

– O să fie groaznic de dezamăgiți dacă nu o să se întâmple nimic, spuse el cu amărăciune. Oamenii! Dumnezeu să mă apere de oameni, de simpatia lor, de aplauze și de mila lor insuportabilă. Se întoarse și deschise ușa de la birou, închise ușor ușa masivă de la intrare și cei doi bărbați auziră cheia răsucindu-se în broască când a fost încuiată.

Falmouth se uită la ceas.

– Patruzeci de minute, răspunse el laconic.

În umbră stăteau Cei Patru Justițieri.

– E aproape timpul, se auzi vocea lui Manfred și Thery păși încet și se aplecă să ia ceva de jos.

– Lasă-mă să aprind un chibrit, bombăni el în spaniolă.

– Nu!

Vocea tăioasă a lui Poiccart îl opri iar Gonsalez se aplecă repede și cercetă podeaua cu degetele lui atente. Găsi un cablu și îl puse în mâna lui Thery, apoi se întinse și îl găsi și pe cel de-al doilea, apoi Thery le înnodă pe întuneric.

– Nu e timpul? întrebă Thery cu respirația tăiată de atâta efort.

– Stai.

Manfred cerceta cadranul fosforescent al ceasului său. Așteptară în tăcere.

– Acum, spuse Manfred solemn iar Thery întinse mâna. Întinse mâna – gemu și căzu. Cei trei auziră geamătul, mai degrabă simțiră decât văzură cum silueta bărbatului se prăbușa și auziră bufnitura când acesta căzu pe podea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă în șoaptă, calm, Gonsalez.

Manfred era lângă Thery și îi descheia cămașa.

– Thery a dat-o în bară și a plătit consecințele, spuse el în șoaptă.

– Dar Ramon...

– Vom vedea, zise Mandred cu mâinile încă deasupra inimii celui căzut.

Acele patruzeci de minute au fost cele mai lungi pe care Falmouth își amintea să le fi trăit vreodată. Încercase să-și petreacă timpul într-un mod plăcut, amintindu-și de unele dintre cele mai faimoase cazuri în care fusese implicat. Dar constată că buzele nu îl mai ascultau. Deveni incoerent, aproape isteric. Se hotărâse să nu se vorbească decât în șoaptă și domnea o tăcere adâncă, cu excepția ocazionalului murmur cât să fie pusă o întrebare și să i se răspundă.

Polițiștii erau așezați în fiecare cameră, pe acoperiș, în subsol, pe fiecare coridor și fiecare bărbat era înarmat. Falmouth se uită în jur. Stătea la biroul secretarului, după ce aranjase ca Hamilton să fie trimis la parlament. Toate ușile stăteau larg deschise, date de perete, astfel încât niciun polițist să nu fie în afara câmpului vizual al celorlalți.

– Nu pot să mă gândesc la ce o să se întâmple, șopti el pentru a douăzecea oară superiorului său. Este

imposibil ca acei tipi să se țină de cuvânt – absolut imposibil.

– Eu mă întreb dacă își vor ține cealaltă promisiune, veni răspunsul comisarului. Dacă atunci când vor afla că au dat greș o să renunțe. Un lucru e sigur, continuă el, dacă Ramon scapă cu viață, nenorocita lui de lege o să treacă fără nicio opoziție.

Se uită la ceas. De fapt îl ținuse tot acest timp în mână, de când Sir Philip intrase în biroul său.

– Mai sunt cinci minute. Suspină el nerăbdător.

Merse încet spre ușa lui Sir Philip și ascultă.

– Nu aud nimic, zise el.

Ultimele cinci minute trecură și mai greu decât precedentele.

– E fix, zise Falmouth cu vocea gâtuită. E...

Bătaia îndepărtată a Big Ben-ului se auzi o dată.

– E timpul! Șopti el și amândoi bărbații ascultară.

– Două! Murmură Falmouth în timp ce număra bătaile.

– Trei.

– Patru.

– Cinci – ce s-a auzit? Murmură el repede.

– Eu nu am auzit nimic – da, acum am auzit. Alergă la ușă și se aplecă spre gaura cheii. Ce e aia? Ce...

Apoi din cameră se auzi un țipăt ascutit de durere, o căzătură – și tăcere.

– Repede – pe aici! strigă Falmouth și lovi ușa cu umărul. Aceasta nu se clinti niciun milimetru.

– Toți odată!

Trei polițiști solizi se opintiră și ușa se rupse.

Falmouth și comisarul alergară în cameră.

– Dumnezeu! strigă Falmouth îngrozit.

Întins pe masa la care stătuse, era corpul ministrului de externe.

Obiectele îngrămădite pe masă fuseseră aruncate pe podea, ca după o luptă.

Comisarul păși lângă bărbat și îl ridică. O privire asupra chipului său a fost suficientă.

– Mort! șopti el răgușit. Se uită în jur – cu excepția polițiștilor și a mortului camera era goală.

CAPITOLUL 11

Tăieturi din ziare

Curtea era și astăzi aglomerată în așteptarea dovezilor aduse de comisarul adjunct al poliției și de Sir Francis Katling, faimosul doctor. Înainte ca procedurile să reînceapă, procurorul observă că primise o mulțime de scrisori de la tot felul de oameni despre teorii, unele dintre ele neobișnuit de fantastice, cu privire la moartea lui Sir Philip Ramon.

– Poliția m-a informat că sunt bucuroși să primească sugestii, zise procurorul, oricât de bizare ar fi ele.

Comisarul adjunct al poliției a fost primul martor chemat și a povestit în detaliu evenimentele ce au dus la găsirea trupului neînsuflețit al ministrului. Apoi a descris cum arăta camera. Biblioteci masive umpleau doi pereți ai camerei iar cel de-al treilea perete, cel dinspre sud-vest avea trei ferestre, al patrulea perete fiind ocupat de o bibliotecă plină cu hărți făcute sul.

– Erau ferestrele închise?

– Da.

– Și au fost protejate în mod corespunzător?

– Da. De obloane din lemn și oțel.

– Era vreo urmă că acestea au fost forțate?

– Niciuna.

– Ați percheziționat camera?

– Da, o foarte mare atenție .

Primul jurat:

– Imediat?

– Da, după ce corpul a fost luat, a fost scoasă din cameră toată mobila, toate covoarele și au fost desfăcuți pereții și tavanul.

– Și nu s-a găsit nimic?

– Nimic.

– Este un șemineu în cameră?

– Da.

– Exista posibilitatea ca o persoană să pătrundă astfel în cameră?

– În niciun caz.

– Ați văzut ziarele?

– Da, pe unele dintre ele.

– Ați auzi de ipoteza cum că decedatul a fost ucis prin introducerea în cameră a unui gaz otrăvitor?

– Da.

– Este posibil?

– Mi-e greu să cred.

Primul jurat:

– Ați găsit vreo metodă prin care acest gaz putea fi introdus?

Martorul ezită.

– Niciuna, doar o țeavă veche de gaz care avea o deschizătură deasupra biroului.

Rumoare.

– Era vreo dovadă a prezenței unui astfel de gaz?

– Nu.

– Niciun miros.

– Niciunul.

– Dar există gaze care sunt în același timp și mortale și inodore – dioxid de carbon, de exemplu?

– Da, există.

Primul jurat:

– Ați testat aerul pentru prezența unui astfel de gaz?
– Nu, dar am intrat în cameră înainte să aibă timp să se risipească. Aș fi observat.

– Era camera schimbată în vreun fel?

– Cu excepția mesei, nu mai era nicio schimbare.

– Ați găsit conținutul mesei împrăștiat?

– Da.

– Puteți să ne descrieți cum arăta exact masa?

– Unul sau două obiecte grele, cum ar fi sfeșnicele din argint etc. au fost singurele care au rămas pe masă, la locul lor. Pe jos erau mai multe hârtii, călimara, un toc și (aici martorul își scoase carnețelul din buzunar și extrase un obiect mic, negru și uscat) o vază spartă și câțiva trandafiri.

– Ați găsit ceva în mâna decedatului?

– Da, am găsit asta. Detectivul ridică în aer un boboc uscat de trandafir și în sală se auzi un murmur de groază.

– E un trandafir?

– Da.

Medicul cercetă raportul scris al comisarului.

– Ați observat altceva neobișnuit în legătură cu mâna sa?

– Da, unde fusese floarea era o pată neagră.

Rumoare.

– Puteți să ne explicați acest lucru?

– Nu.

Primul jurat:

– Ce măsuri ați luat când ați descoperit acest lucru?

– Am strâns cu grijă florile și cât am mai putut din apă cu niște hârtie absorbantă. Aceste probe au fost trimise la sediu pentru analize.

– Aveți rezultatul acestor analize?

– Din câte știu eu, nu s-a aflat nimic.

– Analiza a cuprins și frunze de la trandafirul pe care îl aveți?

– Da.

Comisarul adjunct dădu apoi detalii despre măsurile luate de poliție în acea zi. Era imposibil, a susținut el cu emfază, ca vreo persoană să intre în Downing Street numărul 44 fără să fie observată. Imediat după crimă, polițiștilor de serviciu li s-a ordonat să stea pe poziții. Majoritatea oamenilor, spunea martorul, erau de serviciu de douăzeci și șase de ore în continuu.

În acest punct a ieșit la iveală cea mai extraordinară dovadă a investigației. A venit pe neașteptate, ca rezultat al unei întrebări puse de medic, care făcea constant referire la declarația din fața sa în scris a comisarului.

– Cunoașteți un bărbat pe nume Thery?

– Da.

– Era unul din membrii bandei care își spune cei patru justițieri?

– Așa cred.

– A fost oferită o recompensă pentru prinderea lui?

– Da.

– Era suspectat de complicitate în planul de a ucide pe Sir Philip Ramon?

– Da.

– A fost găsit?

– Da.

Acest răspuns monosilabic a declanșat un țipăt de surprindere din partea mulțimii adunate în sală.

– Când a fost găsit?

– În această dimineață.

– Unde?

– În mlaștina Rommey.

– Era mort?

– Da.

Rumoare.

– Era ceva neobișnuit în legătură cu trupul său?

Întreaga curte aștepta răspunsul cu respirația tăiată.

– Da, în palma dreaptă era o pată asemănătoare cu cea găsită pe mâna lui Philip Ramon!

Un fior cuprinse mulțimea de ascultători.

– Și la el în mână a fost găsit un trandafir?

– Nu.

Primul jurat:

– Era vreun indiciu care să arate cum ajunsese Thery în locul în care a fost găsit?

– Nu.

Martorul adăugă că asupra bărbatului nu au fost găsite niciun soi de documente sau acte de vreun fel.

Următorul martor a fost Sir Francis Katling. A fost pus să jure și i s-a acordat permisiunea de vorbi de la masa avocaților pe care își întinsese notițele voluminoase cu observațiile sale. Timp de o jumătate de oră a explicat în termeni pur tehnici rezultatul examinărilor sale. Erau trei cauze posibile ale morții. Ar fi putut fi o moarte naturală: bărbatul suferea de inimă și asta era suficient ca să îi cauzeze moartea; asfixiere sau rezultatul unei lovitori care din motive excepționale nu a lăsat contuzii.

– Nu e nicio urmă de otravă?

– Niciuna.

– Ați auzit cele spuse de martorul de dinainte?

– Da.

– Și dovada petei negre pe piele?

– Da.

- Ați examinat acea pată?
- Da.
- V-ați format vreo teorie cu privire la ea?
- Da, se pare ca a fost cauzată de un acid.
- Acid carbonic, de exemplu?
- Da, dar nu era nicio dovadă a vreunui acid din comerț.

- Ați văzut mâna bărbatului pe nume Thery?
- Da.
- Pata era de aceeași natură?
- Da, dar mai mare și mai neregulată ca natură.
- Era vreo urmă de acid?
- Nu.

Primul jurat:

- Ați văzut multe dintre teoriile fantastice avansate de presă și de public?

- Da. Le-am cercetat cu atenție.
- Nu ați văzut niciuna care să vă facă să credeți că decedatul și-a găsit sfârșitul prin metoda sugerată?

- Nu.
- Gaz?
- Imposibil. Ar fi putut fi detectat imediat.
- Introducerea în cameră a unor otrăvuri fine care să îl asfixieze și să nu lase urme?

- Un astfel de medicament nu este cunoscut în lumea medicală.

- Ați văzut trandafirul găsit în mâna lui Sir Philip?
- Da.
- Cum explicați asta?
- Nu pot să o explic.
- Nici pata?
- Nici.

Primul jurat:

– Nu v-ați format o opinie clară cu privire la cauza morții?

– Nu, eu doar am prezentat cele trei posibilități.

– Credeți în hipnotism?

– Da, până la o anumită limită.

– În inducția hipnotică?

– Din nou, până la o anumită limită.

– Este posibil ca sugestia morții iminente la o anumită oră, anunțate cu atâta insistență, să fi fost cauza morții?

– Nu prea înțeleg.

– E posibil ca decedatul să fie victima inducției hipnotice?

– Nu cred că este posibil.

Primul Jurat:

– Vorbiți despre o lovitură care să nu lase contuzii.

În experiența dumneavoastră ați văzut un astfel de caz?

– Da, de două ori.

– O lovitură care să producă moartea?

– Da.

– Care să nu lase vreo zgârietură sau vreun semn?

– Da. Am văzut un astfel de caz în Japonia, unde un bărbat care a exersat presiune într-un anumit punct al gâtului a cauzat moartea.

– E așa ceva des întâlnit?

– Nu, e foarte neobișnuit, dar suficient ca să producă agitație în cercurile medicale. Cazul a fost înregistrat în British Medical Journal, în 1896.

– Și nu a fost nici urmă de contuzie sau vânătăie?

– Nici măcar una.

Faimosul chirurg citi un pasaj lung din British Medical Journal care conținea aceste informații.

– Ați spune că decedatul a murit în acest fel?

– E posibil.

Primul jurat:

– Susțineți aceasta drept o posibilitate?

– Da.

Cu încă niște întrebări de natură tehnică mărturia se încheie.

În timp ce marele chirurg pleca din boxa martorilor se auzi un murmur și dezamăgirea adâncă se simți din toate părțile. Se sperase că dovezile aduse de expertul medical vor face lumină asupra necunoscutelor, dar a lăsat în continuare fără explicație moartea lui Sir Ramon Philip.

Polițistul Falmouth a fost următorul chemat să dea mărturie.

Detectivul, care și-a rostit mărturia foarte clar, era evident că vorbea sub un mare stres și că era foarte emoționat. Părea să aprecieze foarte exact eșecul poliției de a apăra viața ministrului acum mort. Nu este un secret că, imediat după tragedie, atât polițistul cât și adjunctul comisarului și-au înmânat demisiile care, la indicațiile precise ale primului ministru, nu au fost acceptate.

Domnul Falmouth a repetat mare parte din dovezile deja aduse de comisar și a spus povestea despre cum a stat de serviciu la ușa ministrului de externe până în momentul tragediei. În timp ce detalia evenimentele, o tăcere mormântală se lăsă în sală.

– Spuneți că ați auzit un zgomot dinspre birou?

– Da.

– Ce fel de zgomot?

– Este greu de descris ce am auzit. Era unul din acele zgomote indefinibile ce seamănă cu zgomotul unui scaun tras pe o suprafață moale.

– Poate fi ca zgomotul unei uși sau al unei trape?

– Da.

Rumoare.

– Acesta este zgomotul pe care l-ați descris în raport?

– Da.

– A fost descoperită vreo trapă?

– Nu.

– Sau vreo ușă ascunsă?

– Nu.

– Ar fi fost posibil ca o persoană să se ascundă într-unul dintre birouri sau într-una dintre biblioteci?

– Nu, au fost cercetate.

– Ce a urmat?

– Am auzit un clic și țipătul lui Sir Philip și am purces la deschiderea ușii.

Primul jurat:

– Era încuiată?

– Da.

– Sir Philip era singur?

– Da, aceasta a fost dorința sa, o dorință exprimată mai devreme în acea zi.

– După tragedie ați cercetat cu atenție atât interiorul cât și exteriorul clădirii?

– Da.

– Ați făcut vreo descoperire?

– Nu, doar una foarte ciudată, care nu are nicio importanță acum în acest caz.

– Despre ce este vorba?

– Pe pervazul camerei erau două vrăbii moarte.

– Au fost examinate?

– Da, dar doctorul care a efectuat disecția a spus că au murit de oboseală și că au căzut de pe zidul de deasupra.

– Era vreo urmă de otravă în aceste păsări?

– Niciuna care să poată fi descoperită.

În acest moment Sir Francis Katling a fost chemat din nou. El văzuse păsările și nu a găsit nicio urmă de otravă.

– Luând în calcul posibilitatea unui gaz, despre care am vorbit mai devreme – mortal și cu proprietatea de a se disipa foarte repede – nu se poate ca eliberarea lui, chiar și într-o cantitate foarte mică, să ducă la moartea acestor păsări?

– Da, dacă stăteau pe pervaz.

Primul jurat:

– Asociați aceste păsări cu tragedia?

– Nu, răspunse martorul înțeleghător.

Detectivul Falmouth își reluă mărturia.

– Au mai fost și alte detalii curioase care v-au uimit?

– Nu.

Procurorul a început să îl întrebe pe martor despre relația lui Marks cu poliția.

– Pata găsită pe mâna lui Sir Philip și pe a bărbatului Thery era prezentă și pe mâna lui Marks?

– Nu.

Atunci când curtea se împrăstia și grupuri mici de bărbați stăteau și discutau cel mai neobișnuit verdict dat vreodată de juriul procurorului: Moarte dintr-o cauză necunoscută și crimă cu premeditare comisă de persoană sau persoane necunoscute, procurorul însuși se întâlnește în pragul curții cu un chip cunoscut.

– Bună Carson! Spuse el surprins. Și tu ai fost aici? Aș fi crezut că datornicii te țin ocupat – chiar și într-o zi ca asta – un caz nemaîntâlnit.

– Într-adevăr, încuviință executorul judecătoresc.

– Ai fost tot timpul aici?

– Da, răspunse spectatorul.

- Ai observat ce prim jurat isteț avem?
- Da, cred că ar fi mai bun ca avocat decât ca om de afaceri.
- Atunci îl cunoști?
- Da, căscă executorul judecătoresc, amărâtul, credea că o să rupă norii, a cumpărat o companie de reproducere de fotogravuri și alte chestii – ne-a luat compania Etherington de pe cap, dar acum s-a întors.
- A dat faliment? întrebă procurorul surprins.
- Nu chiar. Doar că a renunțat, a zis că nu-i priește climatul – cum ziceai că îl cheamă?
- Manfred spuse procurorul.

CAPITOLUL 12

Concluzie

Falmouth stătea în fața biroului comisarului șef cu mâinile împreunate înaintea sa. Pe sugativă stătea o foaie gri de hârtie. Comisarul o ridică din nou și o citi iar.

Când veți primi acest bilet, noi, cei care ne spunem Cei Patru Justițieri, vom fi împrăștiați prin Europa și sunt slabe șanse să ne dați vreo-dată de urmă. Cu nici cea mai mică intenție de a ne lăuda, spunem: am îndeplinit ceea ce ne-am propus. Cu nici cea mai mică urmă de ipocrizie vă repetăm regretul că astfel de măsuri au trebuit să fie luate.

Moartea lui Sir Philip Ramon va părea că a fost un accident. Asta mărturisim. Thery a ezitat – și a plătit pentru asta. Am depins prea mult de cunoștințele lui tehnice. Probabil că prin cercetări amănunțite veți rezolva misterul morții lui Sir Philip Ramon – când o astfel de căutare va fi răsplătită, veți înțelege adevărul acestei afirmații. Cu bine.

– Nu ne spune nimic, zise comisarul. Falmouth clătină din cap dezamăgit.

– Să căutăm! spuse el cu amărăciune, am căutat toată casa din Downing Street, de la un cap la celălalt – unde altundeva să mai căutăm?

– Nu e nicio hârtie printre actele lui Sir Philip care să îți dea vreo pistă?

– Nu din câte am văzut eu.

Șeful mușcă gânditor capătul stiloului său.

– Casa de la țară a fost cercetată?

Falmouth se încruntă.

– Nu credeam că e necesar.

– Nici Portland Palace?

– Nu, era închis în momentul crimei.

Comisarul se ridică.

– Încearcă la Portland Palace, îl sfătui el. Momentan e în mâinile avocaților.

Detectivul chemă un servitor și, într-un sfert de oră, bătea la poarta mohorâtă a casei din oraș a fostului ministru de externe. Un servitor sobru deschise ușa; era majordomul lui Sir Philip, un bărbat pe care Falmouth îl cunoștea. Acesta îl salută înclinându-și capul.

– Vreau să inspectez casa, Perks, spuse el. A fost ceva atins?

Bărbatul clătină din cap.

– Nu, domnule Falmouth, răspunse el, toate sunt așa cum le-a lăsat Sir Philip.

Falmouth traversă holul rece spre camera mică, aranjată pentru majordom.

– Aș vrea să încep din birou, zise el.

– Atunci, mă tem că s-ar putea să fie o problemă, domnule, zise Perks respectuos.

– De ce? întrebă Falmouth tăios.

– Este singura cameră din casă pentru care nu avem cheie. Sir Philip avea o încuietoare specială pentru birou și purta cheia cu dânsul. Vedeți, fiind un ministru

și un bărbat foarte precaut, era foarte atent cu cine intra în biroul lui.

Falmouth se gândi. Câteva dintre cheile secrete ale lui Sir Philip se aflau la Scotland Yard. Mâzgăli un bilet scurt pentru șef și trimise un lacheu cu trăsura la Scotland Yard.

În timp ce aștepta îl chemă pe majordom.

– Unde erai când s-a comis crima, Perks? întrebă el.

– La țară, Sir Philip a trimis toți servitorii, după cum vă amintiți.

– Și casa?

– Era goală. Cu desăvârșire goală.

– Era vreun indiciu când te-ai întors că ar fi intrat cineva prin efracție?

– Nu domnule, ar fi aproape imposibil să spargă cineva această casă. Sunt cabluri de alarmă care comunică cu secția de poliție iar ferestrele se închid automat.

– Nu erau urme la uși sau la ferestre care te-ar putea face să crezi că a încercat să se intre în casă?

– Nu, în cadrul datoriei mele zilnice fac o inspecție amănunțită a vopselei și așa fi observat vreo urmă de acest gen.

În jumătate de oră lacheul, însoțit de un detectiv, se întoarce și Falmouth luă de la polițistul îmbrăcat în civil un mănunchi de chei. Majordomul îi conduse la primul etaj. Arată spre birou, o ușă masivă din stejar dotată cu o broască foarte mică.

Cu mare grijă Falmouth caută cheia. Încercă de două ori fără succes, dar la a treia încercare cheia se răsuca cu un clic și ușa se deschise fără zgomot. Rămase câteva momente în prag pentru că această cameră era în întuneric.

– Am uitat, spuse Perks, obloanele sunt închise – să le deschid?

– Dacă vrei, răspunse detectivul.

În câteva minute camera se umplu de lumină.

Era un apartament mobilat simplu, destul de asemănător cu biroul în care ministrul de externe își găsisese sfârșitul. Mirosea a piele veche și pereții camerei erau acoperiți cu biblioteci. În centru era un birou mare, din mahon, cu teancuri de hârtii aranjate îngrijit.

Falmouth se uită repede și cu atenție pe birou. Era acoperit cu un strat gros de praf. La un capăt, la îndemâna scaunului gol era un telefon obișnuit.

– Nu e clopoțel, zise Falmouth.

– Nu, răspunse majordomul. Lui Sir Philip nu îi plăceau clopoțelii – e o sonerie.

Falmouth își aminti.

– Bineînțeles, spuse el repede. Îmi amintesc.

Se aplecă în față, curios.

– Dar ce s-a întâmplat cu telefonul?

Întreba degeaba, căci firul său era deformat și răsucit. Jos, unde stătea receptorul, era o grămăjoară de cenușă neagră și din cablul flexibil care îl lega de exterior, nu mai rămăsese nimic decât o bucată contorsionată de fir alb.

Masa pe care stătea era scorojită, ca în urma unei temperaturi ridicate. Detectivul trase aer adânc în piept. Se întoarse spre subalternul său.

– Fugi la Miller, pe Regent Street – electricianul – și roagă-l pe domnul Miller să vină aici de îndată.

Încă se mai uita la telefon când sosi electricianul.

– Domnule Miller, spuse Falmouth calm, ce s-a întâmplat cu acest telefon?

Electricianul își fixă ochelarii și inspectă rămășițele.

– Hm, zise el, arată de parcă cineva a fost foarte neglijent.

– Cineva? Ce vreți să spuneți? Ceru să știe Falmouth.

– Vorbesc de electricianul chemat să repare cablurile telefonice. Mai făcu o inspecție. Nu vedeți? Arată spre instrumentul contorsionat.

– Văd că mașinăria este în întregime distrusă, dar de ce?

Electricianul se aplecă și ridică firul pârjolit de jos.

– Vreau să spun că cineva a atașat un cablu cu mare voltaj – probabil de curent continuu – la acest telefon și dacă cineva s-ar fi întâmplat să fie la... se opri dintr-o dată și fața lui deveni palidă.

– Dumnezeuule mare! șopti el, Sir Philip Ramon a fost electrocutat!

Pentru o vreme niciunul dintre cei prezenți nu vorbi. Apoi mâna lui Falmouth cercetă repede buzunarul și scoase agenda pe care o furase Billy Marks.

– Asta e soluția, strigă el, aici e traiectoria cablurilor – dar cum de telefonul din Downing Street nu a fost distrus într-un mod asemănător?

Electricianul, palid și tremurând, clătină neliniștit din cap.

– Am renunțat să mai înțeleg căile nebănuite ale electricității, zise el, și în plus, curentul, întreaga putere a curentului, ar fi putut fi redirectionată – s-ar fi putut produce un scurt circuit – totul e posibil.

– Așteaptă! Spuse Falmouth nerăbdător. Să presupunem că bărbatul care a făcut conexiunea a făcut treaba de mântuială și a fost lovit de întreaga forță a curentului – asta ar fi dus la cele întâmplare?

– Posibil...

– Thery a dat-o în bară – și a plătit pentru asta, rosti Falmouth rar. Ramon a suferit doar un șoc minor – suficient ca să îl sperie – avea inima slabă – arsura de pe

mâna lui, vrăbiile moarte! Cerule mare! Este clar ca lumina zilei!

Mai târziu, un număr mare de polițiști au cercetat casa din Carnaby Street, dar nu au găsit nimic – cu excepția unei țigări pe jumătate arse cu monograma unei tutungerii din Londra și cotorul unui bilet spre New York. Era însemnat RMS Lucania și era pentru trei pasageri la clasa I.

Când Lucania a ajuns în New York a fost cercetată de la cap la coadă, dar Cei Patru Justițieri nu au fost găsiți.

Gonsalez a fost cel care pusese „indiciul” ca să îl găsească poliția.

Cuprins

PROLOG	
Meseria lui Thery	5
CAPITOLUL 1	
Un articol din ziar	11
CAPITOLUL 2	
Cetățenii devotați	19
CAPITOLUL 3	
Recompensa de o mie de lire	29
CAPITOLUL 4	
Pregătiri	39
CAPITOLUL 5	
Atentatul de la Megaphone	49
CAPITOLUL 6	
Indiciile	64
CAPITOLUL 7	
Mesagerul Celor Patru	77
CAPITOLUL 8	
Agenda	91
CAPITOLUL 9	
Lăcomia lui Marks	104
CAPITOLUL 10	
Trei morți	119
CAPITOLUL 11	
Tăieturi din ziare	133
CAPITOLUL 12	
Concluzie	144

Edgar Wallace

Cei Patru Justițieri

DREPTATE FĂRĂ LEGE

„Sute de bărbați pot fi eroi fi zic dar moral să fie niște lași, bărbați care ar râde în fața morții – dar care trăiesc cu teama propriei rușini. Judecătorii ascultă zilnic poveștile de viață ale unor astfel de bărbați – dar și ale morții lor.”

„Primul dintr-o serie de thrillere semnate Edgar Wallace, scris într-un ritm antrenant și plin de suspans. Siguranța în Anglia a unui lider al rezistenței spaniole este amenințată de trecerea în Parlament a unei legi de extrădare. Ministrul responsabil de aceasta primește un mesaj de la patru personaje misterioase care îl amenință cu moartea, asta dacă nu retrage legea.”

„Dacă ar fi să ne gândim numai la faptul că peste 160 de filme au fost realizate după romanele sale - în număr de 175! - și ar fi de ajuns pentru a înțelege ce rol uriaș a jucat Edgar Wallace în istoria literaturii de suspans.”

George Arion

ISBN 978-973-733-350-6

9 789737 333506

Crimescene Publishing

FLACĂRA

t...
TRITONIC